

ДЪГЛАС ПРЕСТЪН

СБЛЪСЪК

АВТОР НА БЕСТСЕЛЪРА „ТАЙНИЯТ КОДЕКС“

ДЪГЛАС ПРЕСТЪН СБЛЪСЪК

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

Уайман Форд е изпратен на тайна мисия в Камбоджа, за да открие местонахождението на мина, от която добиват странни скъпоценни камъни с изключителна красота и... изключително опасна радиация. Загадъчните камъни имат още по-загадъчна връзка с блестящия метеор, разцепил небето над Мейн и изчезнал необяснимо как, без да остави кратер след удара.

Две млади жени наемат лодка и се отправят към далечен остров, за да открият мястото на сблъсъка и да изяснят мистерията. Но нямат представа в какво се забъркват...

В същото време един учен се натъква на неизяснен източник на силно гама-лъчение в слънчевата система. Скоро обаче намират обезглавения труп на учения, а данните изчезват.

Изображения с висока резолюция, направени от НАСА, разкриват необяснима находка. В кратера Волтер върху една от луните на Марс — Деймос — е дълбоко заровена някаква структура с очевидно изкуствен произход. Бързо изчисление показва, че на всеки 60 часа кратерът върху Деймос сочи към Земята. И в този кратер нещо става... Тайнствената структура като че ли е активирана, а трупащите се на земята разкрития постепенно очертават една ужасяваща картина на предстояща катастрофа с потресавачи мащаби. Уайман Форд и екип от учени разполагат с много малко средства за борба — космическата сонда Орбитър и няколко малки сателита, кръжащи край Червената планета. Нито едно от тези средства дори отдалечено не прилича на оръжие. А 60-те часа неумолимо изтичат...

Бриляnten... изпълнен с мащабни идеи, но дълбоко човечен, а също и дълбоко разтърсващ трилъър.

Лий Чайлд, New York Times bestselling author

Дъглас Престън блестящо съчетава в романите си съвременна наука и интензивен, напрегнат трилъър, от който ти спира дъхът. Без съмнение той е новият Майкъл Крайтън.

Тес Геритсен, New York Times bestselling author

Романите на Дъг Престън винаги са отлично изградени: „Сблъсък“ сграбчва още в началото, продължава още по-интересно, и не те пуска до самия страхотен финал. Блестящ трилъер, които държи в напрежение през цялото време.

Лари Бонд, New York Times bestselling author

ПЪРВА ЧАСТ

1.

АПРИЛ

Най-лесно щеше да е да се вмъкне през страничната врата и да изнесе кутията през задните стълби, без да издаде нито звук. Къщата беше на двеста години и човек едва ли можеше да направи стъпка, без подът ужасно да се разскърца. Аби Строу притвори леко задната врата и изтича на пръсти по постлания с килим коридор към площадката на стълбището. Чу баща си, който трополеше из кухнята, заслушан в мача на „Ред Сокс“, предаван по радиото.

Тя протегна ръце и сграбчи кутията, после стъпи внимателно на първото стъпало, леко отпусна тежестта си върху него, след това премина на следващото, после на третото... Пропусна четвъртото — то скърцаше като болно банши — и прескочи направо на петото, после шестото, седмото... Тъкмо си мислеше, че вече се е измъкнала, когато последното стъпало изтрещя като изстрел, последван от дълъг, затихващ стон.

„По дяволите.“

— Аби, какво има в кутията?

Баща ѝ стоеше на вратата на кухнята, все още обут с оранжевите си гумени ботуши, карираната му риза беше покрита с нефтени петна и стръв за омари. Обруленото му от вятъра чело се беше сбърчило подозрително.

— Телескоп.

— Телескоп ли? Колко струва?

— Купих го с моите пари.

— Чудесно — рече той с нарастващо напрежение в дрезгавия му глас, — щом не искаш да се върнеш в колежа, а предпочиташ да прекараш целия си живот, работейки като сервитьорка, продължавай да си харчиш заплатата за телескопи.

— Може би искам да стана астроном.

— Знаеш ли колко пари съм похарчил за обучението ти в колежа?

Тя се обърна и започна да се изкачва нагоре по стълбите.

— Казваш ми го поне по пет пъти на ден.

— Кога най-после ще се вземеш в ръце?

Тя затръшна вратата на стаята зад гърба си, дишайки учестено. С едната си ръка помете на пода струпаните върху леглото плюшени играчки, остави кутията върху него и се настани до нея. Защо ли трябваше да бъде осиновена от бели хора в Мейн, най-белият щат, в град само с бели жители? Нямаше ли някъде някой чернокож мениджър на хедж фонд, който да иска да си осинови дете? „И откъде каза, че си?“ — я питаха непрекъснато хората, сякаш току-що беше пристигнала от Харлем, или от Кения.

Тя се търколи върху леглото, вперила поглед в кутията. Измъкна телефона от джоба си и набра номер.

— Джаки? — прошепна тя. — Да се срещнем на кея в девет. Пригответе ми една изненада.

Петнайсет минути по-късно, прегърнала сглобения телескоп, Аби откряна вратата на стаята си и се ослуша. Баща ѝ шеташе из кухнята, миеше чиниите, които тя би трябвало да измие сутринта. Играта продължаваше, противният глас на Дейв Гаучър се носеше от драещите говорители на евтиното радио. От спорадичните подвиквания на баща си разбра, че играят Сокс и Янкис. Добре, значи има какво да му отвлича вниманието. Тя предпазливо се промъкна надолу по стълбите, стараяйки се да стъпва внимателно върху скърцащите стари борови дъски, шумугна се край отворената кухненска врата и само след миг се озова на улицата.

Балансирайки внимателно с триножника на рамо, тя се стрелна покрай кръчмата „Котвата“ право към градския кей. Морето беше гладко като огледало, черните му води се стелеха към неясния силует на остров Лаудс, лодките, подредени край шлюзовете, приличаха на бели призраци. Шарената шамандура, която маркираше канала към излаза от малкото пристанище, примигваше със сигналната си лампа. А над всичко това върху небето се вихреха фосфоресциращи светлинки.

Тя свърна през паркинга, подмина сградата на риболовното сдружение и се отправи към кея. От струпаните в единия му край стари капани за омари се разнасяше силната миризма на херингова стръв и водорасли. Рибният ресторант още не беше отворил за летния сезон и външните маси бяха натрупани една върху друга край

парапета. Нагоре по хълма се виждаха светлините на града и камбанарията на методистката църква, чиито заострен връх тъмнееше на фона на Млечния път.

— Здравсти. — Джаки излезе от сенките; в ръката ѝ блестеше огънчето на цигара марихуана. — Какво е това?

— Телескоп. — Аби взе цигарата и дръпна силно, разнесе се пропукването на горящи семенца. Тя издиша дима и я подаде обратно.

— Телескоп ли? — попита Джаки. — За какво ти е?

— За какво би могъл да служи, освен за гледане към звездите?

Джаки изсумтя.

— Колко пари даде за него?

— Хиляда долара. Купих го в Ибей, шестинчов Целестрон Касегрен, автоматизирана система за насочване, с камера и всичко необходимо.

Разнесе се тихо подсвиркване.

— Сигурно в „Ландинг“ получаваш доста добри бакшиши.

— Много ме обичат там. Нямахте да получавам по-големи бакшиши дори да им предлагам свирки без пари.

Джаки избухна в смях, глътна дим от цигарата, задави се и се разкашля. Подаде я отново на Аби, която дръпна дълбоко.

— Ще пускат Ранди от щатския „Томастън“ — рече Джаки с нисък глас.

— О, Боже. Ранди може да седне на шамандурата и да си го върти.

Джаки потисна смеха си.

— Каква нощ — каза Аби, вперила поглед в блестящите звезди. — Хайде да направим малко снимки.

— В тъмното ли?

Аби погледна към Джаки, за да види дали не се шегува; но на устните ѝ не играеше подигравателна усмивка. Усети прилив на обич към глупавичката си, но любвеобилна приятелка.

— Ако щеш вярвай — каза тя, — но телескопите работят по-добре през нощта.

— Вярно. Тъп въпрос. — Джаки се плесна по главата. — Ехо, има ли някой там?

Двете се приближиха към края на кея. Аби нагласи триножника и го застопори за дървените дъски. Орион грееше ниско в небето и тя

насочи телескопа към него. Използва компютъризираното откриване на звезди, вградено в телескопа, за да го насочи в предварително избраната посока. Предавките му леко зажужаха и той се завъртя на другата страна, насочвайки се към едно петно в основата на меча на Орион.

— Какво ще гледаме?

— Галактиката Андромеда.

Аби залепи очи в окуляра и пред очите ѝ се разкри галактиката, блестящ гигантски водовъртеж от петстотин милиарда звезди. Гърлото ѝ се стегна при мисълта за нейната необятност и за собствената ѝ незначителност.

— Дай да видя — каза Джаки и отметна назад дългата си буйна коса.

Аби отстъпи назад и ѝ предложи окуляра. Джаки залепи очите си за него.

— Колко далеч се намира?

— На два и половина милиона светлинни години.

Джаки погледа известно време мълчаливо, след което се изправи.

— Как мислиш, дали там има живот?

— Разбира се.

Аби нагласи телескопа, увеличавайки зрителното му поле така, че да се види по-голямата част от меча на Орион. Андромеда се беше свила до мъничка пухкава топчица. Натисна бутона за снимане и чу слабото изщракване при отварянето на затвора. Беше определила експонационно време двайсет минути.

Откъм океана полъхна слаб бриз и разклати такелаж на рибарските лодки, които се залюляха в унисон. Усещането беше като за пръв полъх на буря, въпреки пълния покой. От водата се разнесе крясъкът на невидим гмурец, който получи отговор някъде далеч от морето.

— Време е за още един джойнт. — Джаки започна да свива цигарата, облиза я и я лапна. Огънчето на запалката озари лицето ѝ, бледата, луничава кожа, зелените ирландски очи и черната коса.

Аби първо мярна проблясъка, преди да забележи самото нещо. То се появи иззад църквата, пристанището изведнъж бе озарено като в ден; профуча през небето в пълна тишина, като призрак, и чак след това кеят беше разтресен от невероятен звуков удар, последван от гръм

като от взривена фурна, докато нещото профуча над океана с невероятна скорост и се изгуби зад остров Лаудс. Последва още един финален проблясък, последван от гръмотевична канонада, която постепенно се изгуби в океана.

Кучетата в града лаеха истерично.

— Какво беше това, по дяволите? — каза Джаки.

Аби виждаше как всички в града излизат от къщите си и се събират на улицата.

— Изхвърли цигарата — изсъска тя.

Пътят, който водеше нагоре към града, се пълнеше с народ, надигаха се гласове, изпълнени с вълнение и тревога. Това беше най-значимото нещо, случващо се в Раунд понд, щата Мейн, от времето на войната през 1812 година, когато едно заблудено гюле беше пробило покрива на конгрегационалистката църква.

Внезапно Аби се сети за телескопа си. Затворът беше отворен и все още снимаше. С трепереща ръка тя намери бутона за изключване и го натисна. Минута по-късно на малкия екран на телескопа се появи образ.

— О, Господи! — Нещото прелиташе през центъра на образа, блестяща бяла линия сред блестящите звезди.

— Съсипало ти е снимката — каза Джаки, която надничаше над рамото ѝ.

— Майтапиш ли се? Та то е *направило* снимката!

2.

На следващата сутрин Аби бутна вратата на кафене „Кабърд“, понесла цял наръч вестници под мишница, и очилата ѝ веднага се замъглиха от топлината. Тя ги свали, забърса ги с ъгъла на ризата си, сложи ги пак и се огледа. Приветливата закусвалня, построена от необработени дънери, с карирани перденца и мраморни маси беше почти празна, но тя откри Джаки да седи на обичайното си място в ъгъла и да пие кафе. Влажната утринна мъгла се дуплеше край прозорците.

Аби се настани срещу нея и тръсна броя на „Ню Йорк Таймс“ върху масата, който при разгъването си разкри заглавието на първата страница.

МЕТЕОР ОЗАРЯВА КРАЙБРЕЖИЕТО НА МЕЙН

Портланд, Мейн. В 21.00 часа огромен метеор прелетя през небето на Мейн, създавайки една от най-забележителните метеоритни появи, наблюдавани в Нова Англия от десетилетия. Свидетели чак от Бостън и Нова Скотия съобщиха, че са видели впечатляващото огнено кълбо. Жителите на крайбрежието са чули гърмежи като при летенето на свръхзвукови самолети.

Данните, получени от метеоритната проследяваща система в Университета на Мейн в Ороно показват, че метеорът е бил няколко пъти по-ярък от пълна луна и може би е имал тегло около петдесет тона, когато е навлязъл в земната атмосфера. Единичната следа, която според свидетелите е оставял след себе си предполага, че е от желязно-никелов тип, тъй като вероятността такива да се разцепят при полет е по-малка, отколкото при по-често срещаните метеорити от каменно-железен или хондритов тип. Скоростта му е била изчислена от учените на 48 км/

сек или около 100 000 мили в час — трийсет пъти по-бързо от стандартния пушечен куршум.

Доктор Стивън Чикъринг, професор по планетарна геология в Бостънския университет, заяви: „Това не е типичен метеорит. Това е най-яркият и най-голям метеор, забелязван над Източния бряг от десетилетия. Траекторията му го е отвела до океана, където е паднал“.

Освен това той обясни, че пътуването на метеорита през атмосферата е изпарило по-голямата част от масата му. Обектът, който е потънал в океана, добави още той, най-вероятно не е тежал повече от стотина фунта.

Аби вдигна глава и се ухили на Джаки.

— Чу ли това? Потънал в океана. Това пише във вестниците. — Тя се облегна назад и скръсти ръце, наслаждавайки се на учудения вид на Джаки.

— Добре — рече приятелката ѝ, — явно си си наумила нещо. Аби снижи гласа си.

— *Двете с теб ще забогатеем.*

Джаки завъртя очи с пренебрежение.

— Това съм го чувала и преди.

— Този път не се шегувам. — Аби се огледа. После измъкна сгънато парче хартия от джоба си и го разгъна на масата.

— Какво е това?

— Това е разпечатка на данните от метеорологична шамандура 44032 за периода между 4:40 и 5:40 по Гринуич. Това е шамандурата, която се намира от другата страна на рифа Уебър.

Джаки се втренчи в листа и сбърчи вежди.

— Знам я.

— Погледни към нивата на вълните. Мъртво спокойствие. Никаква промяна.

— И какво от това?

— Стофунтов метеорит се разбива в океана със скорост от сто хиляди мили в час и не причинява никакво вълнение?

Джаки сви рамене.

— Щом не се е приземил в океана, значи е паднал на сушата?

Аби се наведе напред, долепи дланите на ръцете си, гласът и се снижи до шепот и лицето ѝ заблестя триумфално.

— На *остров*.

— И какво?

— Ами ще вземем назаем лодката на баща ми, ще претърсим острова и ще намерим метеорита.

— Ще вземем на заем? Имаш предвид да я задигнем. Баща ти никога няма да ти *заеме* лодката си.

— Да заемем, откраднем, конфискуваме, наречи го както искаш.

Лицето на Джаки помръкна.

— Моля те, не искам пак да гоним вятъра. Помниш ли, когато търсехме съкровището на Дикси Бул? И как попаднахме в беда, когато разкопавахме индианските могили?

— Тогава бяхме още деца.

— В залива Мъсконгъс има десетки острови, ще трябва да пребродим десетки хиляди акра. Никога няма да успеем да претърсим всичко.

— Няма да се наложи. Защото аз имам *това*. — Тя измъкна фотографията на метеора и я сложи върху картата на залива Мъсконгъс. — С помощта на тази снимка може да се екстраполира линията до хоризонта и след това да се начертае втора линия от тази точка до мястото, където е направена снимката. Метеоритът трябва да е паднал някъде по продължение на втората линия.

— Щом казваш.

Аби побутна картата към нея.

— Ето я втората линия. — Тя протегна ръка и прокара пръст по линията, която беше начертала с молив през картата. — Виж. Пресича се само с *пет* острова.

Сервитьорката се приближи, носейки две огромни парчета орехов пай. Аби бързо покри картата и снимката, и се облегна назад с усмивка.

— Хей, благодаря!

Когато сервитьорката се отдалечи, тя отново извади картата.

— Това е. Метеоритът е паднал на някой от тези острови. — Пръстът ѝ почука по всеки един от тях, като междуременно тя казваше имената им: — Лаудс, Марш, Рип, Ег рок и Шарк. Можем да ги претърсим за по-малко от седмица.

— Кога? Сега ли?

— Трябва да изчакаме до края на май, когато баща ми ще бъде извън града.

Джаки скръсти ръце.

— И какво, по дяволите, ще правим с тоя метеорит?

— Ще го продадем.

Джаки се ококори.

— Че той струва ли нещо?

— Четвърт милион, половин милион. Това е.

— Майтапиш се.

Аби поклати глава.

— Проверих цените в Ибей, говорих с търговец на метеорити.

Джаки се облегна назад и луничавото ѝ лице бавно се разтегна в усмивка.

— С теб съм.

3.

МАЙ

Долорес Муньос изкачи каменните стъпала на едноетажната професорска вила в Глендейл, Калифорния и се спря за миг верандата, дишайки тежко, преди да пъхне ключа. Знаеше много добре, че изщракването му в ключалката щеше да предизвика взрив от бафкания, защото Стамп, малкият ръсел териер на професора, направо полудяваше, когато я усетеше, че идва. Щом отвореше вратата, малката космата топка щеше да се изстреля навън като куршум, да се разлае като побесняла и да започне да се мята насам-натам по малката полянка пред къщата, сякаш за да я прочисти от всякакви диви зверове и престъпници. След това щеше да обиколи познатия маршрут, за да вдигне крак пред всеки храст и изсъхнало цвете. Най-накрая, с чувство за изпълнен дълг, щеше да хукне обратно, да легне в краката ѝ и да се претърколи по гръб, със сгънати лапички и оплезен език, готов за сутрешното почесване.

Долорес Муньос обичаше това куче.

С лека, очаквателна усмивка тя пъхна ключа в ключалката, леко го разклати вътре и зачака изблика на радост.

Нищо.

Тя почака малко, ослуша се и след това завъртя ключа, очаквайки всеки миг да чуе въодушевения лай. Но той не последва. Озадачена, тя пристъпи в малкото коридорче. Първото нещо, което забеляза беше, че чекмеджето на малката масичка е отворено и навсякъде по пода са разпилени писма.

— Професоре? — извика тя и гласът и отекна в празната къща. После: — Стамп?

Никакъв отговор. Напоследък професорът се събуждаше все по-късно. Той беше от онзи тип хора, които пиеха много вино на вечеря, а след това се оттегляше на по чаша бренди, но напоследък положението се влошаваше все повече, особено след като беше спрял да ходи на работа. А да не забравяме и жените. Долорес не беше девственица и

въобще нямаше да ѝ прави впечатление, ако момичето беше едно и също. Но то винаги беше различно, понякога дори десет, двайсет години по-младо от него. И въпреки това професорът беше приятен и достоен мъж, който говореше отличен испански и се обръщаше към нея на „вие“, за което тя му беше много благодарна.

— Стамп?

Може би бяха излезли да се поразходят. Тя сви в другия коридор и надникна в хола, внезапно затаявайки дъх. По пода бяха разпилени документи и книги, настолната лампа беше съборена, рафтовете на библиотеката бяха напълно опразнени, а книгите бяха струпани на купчини по пода.

— Професоре!

Усети как я облива студена пот. Колата на професора беше паркирана в алеята, значи той трябваше да си е вкъщи — защо тогава не ѝ отговаря? И къде е Стамп? Почти без да се замисля, тя пъкна пълничката си ръка в джоба на зелената работна престилка и извади мобилния си телефон, за да набере 911. Загледа се в бутоните, неспособна да натисне нито един. Наистина ли искаше да се забърква в това? Те щяха да дойдат тук, да запишат името и адреса ѝ, да я проверят и докато се усети, вече щеше да е депортирана в Ел Салвадор. Дори да се обадеше анонимно от телефона си, щяха да я проследят, защото беше свидетелка на... тя отказа да завърши мисълта си.

Изпълни я усещане за страх и несигурност. Професорът можеше да е на втория етаж, обран, пребит, ранен, може би умиращ. А Стамп, какво ли са направили на Стамп?

Обзе я паника. Тя се огледа диво, дишайки тежко, големият ѝ бюст се повдигаше ускорено. Усети как в очите ѝ напират сълзи. Трябваше да направи нещо, трябваше да се обади на полицията, не можеше просто така да си тръгне — как въобще можа да си го помисли? Той може да е ранен, да умира. Трябва първо да огледа наоколо, да види дали няма нужда от нейната помощ, да се опита да реши какво да прави.

Тя влезе в хола и видя нещо на пода, което приличаше на смачкана възглавница. С ужас в сърцето направи една крачка напред, после още една, пристъпвайки внимателно върху мекия килим, и тихо проплака. С гръб към нея, на персийския килим лежеше Стамп. Може

и да спеше, оплезил малкото си розово езиче, но очите му бяха широко отворени и замъглени, а на килима под телцето му имаше голямо тъмно петно.

— Ох, оооох — проплака неволно тя, когато забеляза до малкото куче професора — на колене, заел почти молитвена поза, сякаш беше все още жив, поклащайки се така, сякаш всеки миг ще се строполи на пода, но главата му висеше странно встрани, като глава на счупена кукла, а около врата му беше увита тел, с по едно дървено чуканче на краищата. Стените и тавана бяха опръскани с кръв.

Долорес Муньос изпищя веднъж, после повтори, смътно осъзнавайки, че тези писъци водят към депортирането ѝ, но някак не можеше да се спре и като че ли това вече не я интересуваше.

4.

Уайман Форд влезе в елегантния офис на Седемнайсета улица, който принадлежеше на Стантън Локууд III, научният съветник на президента на Съединените щати. Той помнеше стаята от предишната си задача: телевизорът с огромен екран, снимките на жената и русокосите деца, и антикварното обзавеждане.

Локууд, висок мъж с посивяла коса и бръчки покрай очите, излезе иззад бюрото си, а дебелият килим от Султанабад заглушаваше стъпките му. Той сграбчи ръката на Форд и я разтърси по начина, типичен за политиците.

— Радвам се отново да те видя, Уайман. — За миг напомни на Форд за Питър Грейвс, белокосият мъж, който играеше шефа на екипа „Мисия Невъзможна“ от стария телевизионен сериал.

— И аз се радвам да те видя, Стан — отвърна той.

— Тук ще ни бъде много по-удобно — каза Локууд и махна с ръка към двете кожени кресла до масичката в стил Луи XIV. Форд седна в едното, а Локууд се настани срещу него, леко придръпвайки идеално изгладените пешове на габардиненото си сако. — Колко време мина, година?

— Кажете-речи.

— Кафе? Сан Пелегрино?

— Кафе, благодаря.

Локууд предаде поръчката на секретарката си и се облегна назад. В ръката му се появи старият камък, с който си играеше за успокояване, и Форд го наблюдава известно време как го подмята замислено между палеца и показалеца си. След това Локууд го дари с професионална вашингтонска усмивка.

— Напоследък да са ти попадали интересни случаи?

— Няколко.

— Имаш ли време за още един?

— Ако е като последния — не, благодаря.

Локууд се усмихна.

— Този ще ти хареса, повярвай ми. — Той кимна към една малка метална кутия, която лежеше на масата. — Наричат ги „меденки“. Чувал ли си за тях?

Форд се наведе напред и погледна през дебелия стъклен капак на кутията. Вътре блещукаха два наситенооранжеви скъпоценни камъка.

— Смяя да заявя, че не съм.

— Появиха се на пазара в Банкок преди около две седмици. Продават се за много пари — хиляда долара на обработен карат.

Един мъж от персонала се появи, бутайки малка натруфена количка със сребърна кана за кафе, купичка с кафява захар на бучки, сметана и мляко в отделни канички и чашки за кафе от китайски порцелан. Малката табличка потраkvаше и поскръцваше, докато я побутваха напред. Мъжът се спря до Форд.

— Сър?

— Черно, без захар, ако обичате.

Мъжът му наля кафе. Форд се облегна назад с вдигащата пара чаша кафе и отпи.

— Ще оставя каната тук, в случай, че господинът желае да повтори.

Господинът ще пожелае, помисли си Форд, като пресуши на една глътка съдържанието на миниатюрната чашка и отново я напълни.

Локууд продължаваше да прехвърля камъка в ръцете си.

— Събрал съм екип от геофизици в „Ламонт-Доърти“ в Ню Йорк, опитват се да разберат какво е това. Структурата на камъните е много необичайна, индексът на пречупване на светлината е по-висок от този на диаманта, относително им тегло е 13.2, твърдост — 9. Плътният меден цвят е уникален. Прекрасен камък — с една особеност. Примесен е с америций 241.

— Който е радиоактивен.

— Да, с период на полуразпад от 433 години. Радиацията не е достатъчно силна, за да те убие веднага, но при продължително излагане може да създаде проблеми. Ако носиш огърлица от такива камъчета, след две седмици ще започнеш да губиш косата си. Ако два месеца ги разнасяш в джоба си, можеш да станеш баща на чудовището от черната лагуна.

— Прекрасно.

— Камъните са твърди, но чупливи и лесно се разпадат на прах. Можеш да вземеш няколко фунта такива камъни, да ги стриеш, да ги смесиш с С-4 в колан на самоубиец атентатор, да ги взривиш в Батъри парк, когато духа вятър от юг, и ще пратиш едно хубаво радиоактивно облаче над финансовия квартал — за половин час да затриеш няколко трилиона долара от американските капиталови пазари и да направиш долен Манхатън необитаем за двайсетина века.

— Добра работа, стига да можеш да се сдобиеш с тях.

— Във Вътрешна сигурност са се побъркали.

— Търговците в Банкок знаят ли, че са радиоактивни?

— Почтените дилъри не се занимават с тях. Промъкнали са се през нелегалния пазар за скъпоценни камъни.

— Знае ли се как се образуват тези камъни?

— Работим по въпроса. Америций 241 не се среща в природата на Земята. Единственият познат начин за получаването му е като страничен продукт на ядрен реактор, който произвежда обогатен плутоний. Тези „меденки“ може да се окажат доказателство за незаконна ядрена дейност.

Форд изпразни и втората чаша и си наля трета.

— Всичко сочи, че камъните идват от един-единствен източник в Югоизточна Азия, най-вероятно Камбоджа — каза Локууд.

Форд пресуши и третата чаша и се облегна назад.

— И каква е задачата?

— Искам да отидеш под прикритие в Банкок, да проследиш радиоактивните меденки до източника им, да откриеш местоположението му, да го документиращ и да се върнеш.

— А след това?

— Ние ще елиминираме проблема.

— Защо аз? Защо не ЦРУ?

— Това е чувствителна материя — Камбоджа е съюзник. Ако те хванат, ще отричаме всичко. ЦРУ не се справя добре с подобен тип операции — незначителни и бързи, влизаш-излизаш. Работа за един човек. Страхувам се, че този път Агенцията няма да ти пази гърба.

— Благодаря за предложението. — Форд остави чашата и се надигна да си върви.

— Лично президентът е одобрил операцията.

— Отлично кафе. — Той тръгна към вратата.

— Обещавам, че няма да те оставим съвсем без помощ.

Той замълча.

— Просто е: влизаш, намираш мината, излизаш. Не правиш абсолютно нищо друго. Не пипай мината. Все още анализираме камъните — може да се окажат много важни.

— Нямам интерес да се връщам в Камбоджа — каза Форд, отпуснал ръка върху дръжката на вратата.

— Не почиташ паметта на жена си, като бягаш от миналото.

Форд беше изненадан от това неочаквано и болезнено прозрение от страна на Локууд. Той въздъхна и отпусна ръце.

— Заплащането е добро — каза Локууд, — ЦРУ няма да ти се месят, ти ще ръководиш всичко, сам ще командваш хората си. Имаш подкрепата на Овалния кабинет — какво повече искаш?

— А прикритието ми?

— Нечестен търговец от незаконния американски пазар на диаманти.

Форд поклати глава.

— Не върши работа. Един търговец не би се интересувал какъв е източникът — той предпочита да купува от посредници. Ще бъде интригант, който търси бърз начин за забогатяване — от онзи тип хора, които си мислят, че ще спечелят повече, като заобиколят посредниците и се свържат директно с източника.

— Да разбирам ли, че си съгласен?

— Осигури ми углавно обвинение за контрабанда на кокаин, свалено поради липса на доказателства.

— Да не искаш да те убият?

— И две обвинения за брутални убийства, оправдан. Това ще ги накара да се замислят.

— Щом така предпочиташ да бъде, добре.

— Ще ми трябва и малко злато, с което да направя впечатление. Американски орли.

— Готово.

— Искам преводач на разположение двайсет и четири часа дневно, да владее най-разпространените южноазиатски езици, най-вече тай. Ще ми трябват и няколко високотехнологични уреда.

— Няма проблем.

— Ако се проваля, искам да ме погребете в гробището „Арлингтън“, с двайсет и един топовни салюта и почести.

— Сигурен съм, че няма да се стигне до това — заяви Локууд и разтегна тънките си устни в безрадостна усмивка. — Да разбирам ли, че приемаш?

— Каква е компенсацията?

— Сто хиляди. Също като миналия път.

— Направете ги двеста, за да мога да платя здравната осигуровка на секретарката ми.

Локууд протегна ръка.

— Така да бъде.

Двамата разтърсиха ръце. Когато Форд излизаше от кабинета, той забеляза, че ръцете с грижливо поддържани нокти вече не подхвърлят толкова нервно камъчето.

5.

Марк Корсо влезе в скромния си апартамент и затвори вратата. Остана известно време неподвижен, сякаш за пръв път го виждаше. През стената се чу плач на бебе, а застоялият въздух беше просмукан от тежката миризма на пържен бекон. Външното тяло на климатика, което закриваше една трета от прозореца, туптеше и се тресеше, издавайки немошно бучене. Отвън проникваше слабият вой на сирени. Панорамният прозорец на стаята гледаше към оживена пресечка с автомивка, ресторант за бързо хранене и магазин за коли втора употреба.

За пръв път Корсо почувства отблъскващо удовлетворение от опърпания си апартамент, от тънките като хартия стени, петната по килима, умрелия фикус в ъгъла, потискащата гледка през прозореца. Година по-рано го беше наел чрез интернет, подмамен от възторженото описание на уебстраницата и купчината умело заснети фотографии. От Грийнпойнт, Бруклин, това местенце изглеждаше като истинска калифорнийска мечта: огромна спалня, озарена от светлина, с частна градина, басейн, палмови дървета и — най-доброто от всичко — подземен паркинг с негово лично място.

Сега най-сетне щеше да каже сбогом на това бунище.

Последните няколко месеца бяха пълна лудост — неговият някогашен професор и ментор Джейсън Фрийман беше непрекъснато пиян, а съвсем скоро беше и убит по много откачен начин при обир в дома му. След смъртта на баща му нищо не беше разтърсвало Корсо толкова силно. От известно време Фрийман вървеше по наклонена плоскост, закъсняваше за работа, пропускаше събранията на екипа, спореше с колегите. Корсо чуваше слухове за жени и тежко пиянство. Това силно го потресе, защото Фрийман, който му беше преподавател и в Масачузетския технологичен институт, беше човекът, довел го в Лабораторията за реактивно движение и мисиите до Марс.

Сутринта бяха съобщили на Корсо, че ще бъде повишен на мястото на Фрийман. Това беше гигантска крачка напред, с ново звание, повече пари и престиж. Той дори нямаше навършени трийсет,

беше по-млад от повечето си колеги, истинска изгряваща звезда. Въпреки това фактът, че градеше успеха си върху провала на любимия си учител, го изпълваше със смесени чувства.

Той обърна гръб на прозореца и изтласка усещането за вина някъде дълбоко в съзнанието си. Случилото се с Фрийман беше голяма трагедия, но беше случайност, все едно е ударен от мълния, и Корсо беше направил всичко, което зависеше от него. Беше подкрепял Фрийман пред колегите им и се беше опитал да го предупреди за онова, което се случваше. Фрийман изглеждаше обсебен от някаква мащабна сила, която го влечеше към дъното, въпреки всички усилия на Корсо.

Повишението означаваше, че най-накрая ще разполага с достатъчно пари, за да прекрати договора за наем, да се сбoguва с депозита и да си намери нещо по-добро. Нямахше да има проблеми; Пасадена не беше като Бруклин и тук се предлагаха хиляди апартаменти под наем. Живееше тук повече от година и беше достатъчно добре запознат с района, знаеше къде да търси и кои райони да избягва.

Мислите му бяха прекъснати от плахо почукване по вратата. Корсо се приближи и надникна през шпионката. Видя домоуправителя на сградата, който държеше нещо в ръка. Отвори вратата и пълничкият дребосък протегна косматата си ръка, в която държеше малка картонена кутия.

— Имате пратка.

Корсо я взе, благодари на човека и затвори вратата. Като че ли беше нещо от „Амазон“... но когато се вгледа отблизо, внезапно усети как го побиват тръпки. Пакетът беше изпратен от Джейсън Дж. Фрийман.

В един налудничав момент Корсо си помисли, че може би все пак Фрийман не е мъртъв, че старият негодник е избягал в Мексико или някъде другаде, след което забеляза датата на изпращане, която беше отпреди десет дни, с печат „Обикновена поща“ върху кутията. Десет дни... Фрийман беше изпратил пратката два дни преди да го убият и оттогава тя беше в движение.

Сърцето му се разтуптя. Корсо взе ножа от кухнята и разряза опаковката на пратката. Махна нарязания вестник, сложен вътре за уплътняване, и видя едно писмо, под което лежеше твърд диск с логото

на марсианската мисия. Щом го извади, почувства нещо като гадене, забелязвайки щампата „строго секретно“.

#785A56H6T 160Тб
СТРОГО СЕКРЕТНО: НЕ КОПИРАЙ
Собственост на ЛРД
Калифорнийски технологичен институт
Национална агенция за аеронавтика и космически
изследвания

С треперещи ръце Корсо го постави върху масата и разряза плика с нокът. Вътре имаше писмо, написано на ръка.

Скъпи Марк,

Съжалявам, че те натоварвам с това, но няма друг начин. Не разполагам с много време, затова ще бъда кратък. Чодри и Дирквайлер са пълни глупаци, през цялото време мислят само за политика и са неспособни да разберат значението на моето откритие. А то е огромно, невероятно. Нямам никакво намерение да го предам в ръцете на тези копелета, особено след начина, по който се отнесоха с мен. Лабораторията е змийско гнездо, пълно с префърцунени смрадливи хемороидни задници, всичко е свързано с политиката и няма нищо общо с науката. Повече не мога да търпя. Невъзможно е да се работи там.

Казано накратко, предвидих какво ще се случи и преди да ме уволнят откъгнах този твърд диск.

Някой ден ще ти разкажа всичко на чаша сухо мартини, но не за това се нуждаеш от помощта ти. През последната ми седмица в лабораторията направих нещо наистина глупаво, много компрометиращо и заради него се налага да оставя този диск при теб. Само за малко, за всеки случай, докато нещата се поуспокоят. Направи го заради мен, Марк, моля те. Само на теб мога да се доверя.

Не се свързвай с мен, не ми се обаждай, само стой и чакай. Ще се чуем скоро. Междувременно с нетърпение очаквам да чуя мнението ти за данните в него от гама-излъчването, ако намериш време да ги прегледаш.

Джейсън

След писмото, в долния ъгъл на листа беше написана паролата за достъп.

За миг, докато се взираше в писмото, Корсо не можеше дори да мисли, а после осъзна, че ръката му трепери.

Това беше кошмар. Невероятна катастрофа. Пробив в сигурността, който ще опетни всички замесени. Това щеше да прецака всичко. Изнасянето на секретни твърди дискове извън сградата беше незаконно, но дори само това, че Фрийман беше успял да го изнесе тайно, щеше да вдигне голям шум. Защитата на класифицираната информация им беше набивана в главите още от първия ден. Без никакви изключения. Той си спомни скандала в Лос Аламос през деветдесетте, когато беше изчезнал един твърд диск със секретна информация. Новината излезе на първа страница в „Ню Йорк Таймс“, директорът беше изгонен, а десетки учени — уволнени. Беше същинска касапница.

Той седна на стола, подпря глава в ръцете си и зарови пръсти в косата си. Как беше успял Фрийман да го изнесе? Тези дискове се прибираха в пликове и се запечатваха, след което се заключваха в сейф. Бяха шифровани до дупка и свързани с алармена система. Всяко тяхно използване се отбелязваше в личното досие на потребителя. Ако дискът бъдеше преместен на по-голямо от определеното разстояние от сървъра, алармата се включваше.

Фрийман беше успял по някакъв начин да преодолее всичко това.

Корсо разтърка очите си с длани и се опита да се успокои. Ако съобщи за това в лабораторията, щеше да избухне скандал, който ще zlepостави цялата мисия на Марс и ще дамгоса всички — особено него. Двамата с Фрийман се познаваха отдавна. Фрийман го беше довел, беше го покровителствал, Корсо беше известен като негово протеже. Беше се опитал да помогне на Фрийман по време на

пропадането му през последните месеци. А той му беше изпратил твърд диск, за Бога!

Разбира се, че трябваше да постъпи правилно и да докладва за това. Нямахме друг избор. Трябваше.

Или пък не? Правилно ли трябваше да постъпи, или умно?

Той започна да разбира защо Фрийман му е пратил пакета по пощата, а не по друг начин. Така ставаше непроследим. Не трябваше да се подписва никъде и нямаше никакви товарителници.

Най-мъдрото решение би било да унищожи диска и да се престори, че никога не го е получавал. Все някога щяха да разберат, че дискът е изчезнал, и че Фрийман го е взел, но той беше мъртъв и това щеше да сложи край на всичко. Никога нямаше да проследят диска до него.

Корсо започваше да се успокоява. Това не беше непреодолим проблем. Щеше да постъпи умно, да унищожи диска, да се престори, че никога не го е получавал. На следващия ден ще отиде в планината, ще се поразходи, ще го разбие на парчета, които ще изгори, ще натроши на пепел и ще зарови някъде.

Внезапно го заля облекчение. Това беше правилният начин за решаване на проблема.

Той се изправи, отиде в кухнята, взе си бира от хладилника, отвори я и се върна в хола. Втренчи се в диска, който лежеше на масата. Фрийман беше раздражителен, малко ненормален, но с брилянтен ум. Какво ли беше това важно нещо, това гама-излъчване? Корсо усети как у него се заражда любопитство.

Преди да се отърве от диска, можеше да хвърли един поглед върху съдържанието му — да види за какво, по дяволите, говори Фрийман.

6.

Хванала руля, Аби насочи рибарската лодка покрай плаващия док, хвърли фенера и леко я приближи. „Видя ли това, татко — помисли си тя, — справям се идеално с управлението на лодката ти“. Баща ѝ беше заминал за Калифорния, за ежегодното си посещение при овдовялата си по-голяма сестра и щеше да отсъства цяла седмица. Тя беше обещала да се грижи за лодката, да я наглежда, всеки ден да проверява за пробойни.

Това и възнамеряваше да направи — плавайки.

Тя си спомни летата, когато беше на тринайсет, четиринайсет — докато майка ѝ още беше жива; сутрините, когато излизаше с баща си на лов за омари. Тя беше неговият помощник, зареждаше капаните със стръв, измерваше и сортираше омарите, изхвърляше обратно във водата по-малките. Дразнеше я това, че никога не ѝ позволяваше да хваща кормилото — никога. А след смъртта на майка ѝ, когато отиде в колеж, той си нае нов помощник и когато тя се върна, отказа да я вземе обратно.

— Няма да е честно спрямо Джейк — каза той. — Така си изкарва прехраната. А ти се връщаш в колежа.

Тя се отърси от тези мисли. Океанът беше гладък като огледало и тъй като беше неделя, когато риболовът беше забранен, наоколо не се забелязваха рибарски лодки. Пристанището беше тихо, градът — смълчан.

Тя хвърли две въжета на Джаки, която привърза лодката. Припасите им бяха струпани върху дока: хладилни чанти, малка бутилка пропан-бутан, две бутилки „Джим Бийм“, две брезентови торби, кутии със суха храна, спални чували и възглавници. Започнаха да товарят нещата в кабината. Докато работеха, слънцето се издигна над хоризонта, сипейки хиляди златни лъчи върху водата.

Когато Аби излезе от рулевата рубка, тя чу боботенето на автомобилен двигател и скърцането на спирачки. Миг по-късно една фигура се появи на рампата.

— О, не, погледни кой е дошъл — изпъшка Джаки.

Рандъл Уърт се спусна надолу по рампата, облечен само по тениска без ръкави, въпреки че температурата бе едва десет градуса над нулата, разголил нескопосните си затворнически татуировки.

— Я виж кой бил тук. И това ако не са Телма и Луиз^[1].

Той беше висок и мускулест, с мазна коса до раменете, струпей по лицето и наболи косъмчета по брадичката. Беше обут в черни кожени рокерски ботуши с висящи по тях синджири, въпреки че през живота си не се беше качвал на мотоциклет. Той се ухили, разкривайки два реда почернели прогнили зъби.

Аби продължи да товари припасите, без да му обръща внимание. Познаваше го от дете и все още не можеше да повярва колко беше пропаднало симпатичното, мълчаливо, луничаво момче, което беше най-слабият играч в Малката лига, но не спираше да се опитва. Може би вина за това имаше и прозвището^[2] му, което всички скандираха по време на бейзболните мачове: „Смо-та-няк. Смо-та-няк.“

— На почивка ли отивате? — попита Уърт.

Аби метна едната раница върху планшира и Джаци я хвърли в ъгъла на кокпита.

— Не си ме посещавала, откакто излязох от „Томастън“. Чувствата ми са наранени.

Аби метна и втората раница. Почти бяха приключили. Нямаше търпение да се махне от него.

— На тебе говоря.

— Джаци — каза Аби, — хвани хладилната чанта за дръжката.

— Веднага.

Те вдигнаха кутията и тъкмо се наканиха да я преметнат върху планшира, когато Уърт пристъпи напред и им препречи пътя.

— Казах, *на теб говоря!* — Той размърда мускули, но ефектът върху похабеното му тяло беше смехотворен. Аби пусна кутията на земята и го погледна. Внезапно изпита дълбока тъга.

— О, да не би да ти преча? — подсмихна се Уърт.

Аби скръсти ръце и зачака, вперила поглед встрани.

Уърт пристъпи напред, наведе се към нея и зловонната миризма на тялото му я обгърна. Напуканите му устни се разтеглиха в крива усмивка.

— Да не би да си мислиш, че можеш да ме зарежеш?

— Не мога да те зарежа, просто защото между нас никога не е имало нищо — отвърна Аби.

— Така ли? Ами за това какво ще кажеш тогава? — Той заобли неприлично устни започна да охка с фалцет. — По-дълбоко, по-дълбоко!

— Да бе, как ли не. Повтаряй си го по-често, защото само с тоя мерак ще си останеш.

Джаки прихна.

Мълчание.

— Какво означава това?

Аби му обърна гръб, изгубила всякакво съжаление.

— Нищо. Просто се разкарай от пътя ми.

— Когато чукам момиче, значи я притежавам. Това не го знаеше, нали, негро такава?

— Хей, затваряй си устата, тъп расистки задник! — сопна му се Джаки.

Защо, *защо* постъпи толкова глупаво и се захвана с него? Аби хвана дръжката и повдигна хладилната чанта.

— Ще се отместиш ли, или да повикам полицията? Ако си нарушил гаранцията си, веднага ще те върнат в „Томастън“.

Уърт не помръдна.

— Джаки, обади се по радиостанцията. Канал 16. Викни ченгетата.

Джаки скочи в лодката, хлътна в рулевата кабина и вдигна микрофона.

— Майната ти — рече Уърт, като се отмести. — Остави ченгетата на мира. Върви, не те спирам. Само още нещо ще ти кажа: ти не можеш да ме зарежеш. — Той вдигна ръка и й показа среден пръст. — Защото си чернилка. А нали знаеш какво казват, „ако търсиш лесно дърво за цепене, намери си черно“.

— Я си гледай работата! — Аби профуча край него с пламнало лице и прехвърли последната хладилна чанта върху палубата, след което влезе в кабината, хвана руля и положи ръка върху скоростния лост.

— Отвързвай, Джаки.

Джаки развърза въжетата, хвърли ги в лодката и скочи в нея. Аби даде на заден ход, обърна и пое напред.

Уърт стоеше на дока, кльоцав като плашило, опитвайки се да изглежда твърд.

— Знам какво си намислила — извика той. — Всички знаят, че пак си тръгнала да търсиш старото пиратско съкровище. Никого не можеш да заблудиш.

Щом „Марей“ подмина цветната шамандура и излезе от пристанището, Аби зави надясно, даде газ и навлезе в открито море.

— Ама че задник! — изпухтя Джаки. — Видя ли му напуканите устни?

Аби не каза нищо.

— Расистка свиня. Не мога да повярвам, че те нарече негро. Бяло лайно.

— Ще ми се... Ще ми се наистина да бях негро.

— Какви са тия глупости пък сега?

— Не знам. Чувствам се толкова... бяла.

— Ами донякъде си бяла. Имам предвид, че хич те няма в танците. — Джаки се засмя неловко.

Аби завъртя очи.

— Сериозно, нищо в теб не е черно, нито начина, по който говориш, нито приятелите ти, нито семейството... не искам да те обидя, но... — Гласът ѝ заглъхна.

— Точно това е проблемът — рече Аби. — Нищо в мен не е мое. Фенотипът ми е негърски, но във всяко друго отношение съм бяла.

— На кого му пука? Ти си си ти, майната им на другите.

След минута неловко мълчание, Джаки попита:

— Наистина ли си спала с него?

— Не ми напомняй.

— Кога?

— Преди две години, на прощалното парти на Лоулър. Преди да започне да се друса.

— Защо?

— Бях пияна.

— Да, но защо с него?

Аби сви рамене.

— Той беше първото момче, което целунах в шести клас... — Тя забеляза усмивчицата на Джаки. — Добре де, много съм глупава.

— Не, просто нямаш вкус за мъжете. Всъщност имаш *много лош* вкус.

— Благодаря. — Аби отвори прозореца на рулевата кабина и вятърът духна в лицето ѝ. Лодката цепеше кристално гладкия океан. След известно време усети как настроението ѝ се оправя. Това беше истинско приключение — и те щяха да забогатеят.

— Хей, първи помощник! — тя протегна ръка. — Дай пет!

Те плеснаха с ръце и Аби изсвири с уста.

— Ромео Фокстрот, да потанцуваме ли? — Тя пъкна кабела на своя айпод във високоговорителя на лодката, избра „Ездата на валкириите“ и усили звука до дупка. Лодката летеше по водите на залива Мъсконгъс и се тресеше под музиката на Вагнер.

— Първи помощник? — каза тя. — Запишете в дневника. „Марея“, 15 май, 6:25 часа, гориво 100%, вода 100%, бърбън 100%, трева 100%, обороти 9114.4, вятър незначителен, море първи стадий, всички системи работят, ход 12 възела в час, посока остров Лаудс в търсене на метеорита от залива Мъсконгъс!

— Тъй вярно, капитане. Дали да не свия първо един джойнт?

— Грандиозна идея, първи помощник! — Аби отново изсвири. — Няма накъде по-добре от това!

[1] „Телма и Луиз“ (1991 г., в главните роли Джина Дейвис и Сюзън Сарандън) — нашумял филм на режисьора Ридли Скот за две жени, търсещи свободата. — Бел.ред. ↑

[2] Игра на думи с фамилното име Worth — worthless (англ.) означава „безполезен“, „смотан“, „негоден за нищо“. — Бел.прев. ↑

7.

Форд плати на таксито и тръгна по тротоара. Диамантеният квартал на Банкок се простираше от двете страни на Сайлъм роуд, недалеч от реката — пъстра смесица от грамадни, подобни на складове магазини се редуваше с евтини работилнички за обработка на диаманти. Улицата беше претъпкана с народ, тесните тротоари бяха блокирани от незаконно паркирани автомобили, от двете ѝ страни се издигаха евтини и безвкусни сгради. Банкок беше един от най-омразните на Форд градове.

Приближи се до една ниска тухлена сграда на ъгъла на Бамруунмуанг роуд. На табелата над вратата пишеше „Пияманее ООД“ — той се огледа в зацапаните прозорци.

Форд приглади назад косата си и опъна коприненото си сако. Беше облечен като търговец на наркотици, с разкопчана на гърдите копринена риза и златни ланци, слънчеви очила „Боле“, тридневна брада. Пъхнал едната си ръка в джоба на панталона, той отвори вратата, влезе вътре и се огледа. В стаята беше сумрачно, за да не се виждат скъпоценните камъни твърде добре, а въздухът миришеше слабо на хлор. Стъклени щандове с анемично осветление образуваха гигантски отворен квадрат. Двама млади американци, очевидно дошли на меден месец, разглеждаха разпръснатите върху черно кадифе сапфири.

Към него веднага се приближиха две продавачки, които едва ли бяха повече от шестнайсетгодишни.

— *Sawasdee!*^[1] Здравейте, скъпи приятелю! — Едното момиче му подаде коктейл със сок от манго, с цветенце и чадърче. — Дошъл сте, за да си купите скъпоценни камъни?

Форд не им обърна никакво внимание.

— Сър?

— Искам да говоря със собственика. — Той говореше на въздуха, главата му стърчеше поне един фут над техните, с ръце в джобовете, без да сваля очилата си.

— Господинът иска ли питие?

— Господинът не иска питие.

Момичетата се скриха, разочаровани, а само след миг от една задна стаичка се появи мъж, облечен в безупречен черен костюм, с бяла риза и сива вратовръзка, който се поклони няколко пъти, докато се приближаваше.

— Добре дошъл, специални приятелю! Добре дошъл! Откъде идвате? От Америка?

Форд го изгледа изпитателно.

— Идвам да се видя със *собственика*.

— Таксин, Таксин, на вашите услуги, господине.

— Стига глупости. Няма да разговарям с някакъв си лакей! — Форд се обърна и тръгна към изхода.

— Само един момент, сър. — Няколко минути по-късно се появи дребничък мъж с изморен вид. Той беше облечен с омачкан костюм и имаше торбички под очите; вървеше изправен, без да се суети като останалите. Когато стигна до Форд, той се спря и го огледа отгоре до долу с непроницаемо спокойствие.

— Вашето име, ако обичате.

Без да отговори, Форд извади един оранжев камък от джоба си и го показа на мъжа.

Той отстъпи назад.

— Да отидем отзад, в кабинета ми.

Кабинетът беше малък, стените му бяха облечени в ламперия от фалшиво дърво, която се беше нацепила и олющила от влагата. Вътре смърдеше на цигари. Форд и преди се беше занимавал с бизнес в Югоизточна Азия и знаеше, че опърпаният външен вид на мъжа и на офиса му не значат нищо; и най-запуснатите кабинети можеха да се окажат бърлога на някой милиардер.

— Аз съм Адираки Буунми. — Мъжът протегна малката си ръка и се здрависа с Форд.

— Кърк Мандрейк.

— Може ли отново да видя камъка, господин Мандрейк?

Форд извади камъка, но мъжът не посегна да го вземе.

— Можете да го оставите на масата.

Форд го остави. Буунми го разглежда известно време, приближи се до него, подуши го, взе го в ръка и го поднесе под мъждивата лампа, която светеше в ъгъла на стаята.

— Фалшив е — каза той. — Опушен топаз.

За миг Форд замръзна от изненада, но бързо се съвзе.

— Всъщност съм наясно с това — отвърна той.

— Всъщност да. — Буунми остави камъка върху бюрото си. — Какво мога да направя за вас?

— Имам голям клиент, който иска да купи много такива камъни. Меденки. Истински. И е готов да плати много. В златни монети.

— Какво ви кара да мислите, че продаваме точно такива камъни?

Форд бръкна в джоба си и измъкна шепа американски златни орли и започна да ги пуска един по един върху масата. Те падаха с глухо звънтене. Буунми като че ли дори не ги погледна. Но Форд видя, как вената на шията му запулсира бясно. Странно, как видът на златото винаги води до този ефект.

— Това е, за да започнем разговор.

Буунми се усмихна и мъничкото му лице грейна от странно невинна, сладка усмивка. Ръцете му сграбчиха монетите и ги плъзнаха в джоба му. Той се облегна назад в стола си.

— Господин Мандрейк, мисля, че ни очаква хубав разговор.

— Клиентът ми е търговец на едро от Щатите, който търси поне десет хиляди карата нешлифовани камъни, които да обработи и продава. Самият аз не съм дилър, не бих могъл да различа диамант от парче стъкло. Такива като мен могат да бъдат наречени „спомоществатели при внос“, когато стане въпрос за прекарване на стоки през американските митници. — Форд позволи в гласа му да се промъкне нотка на самохвалство.

— Разбирам. Но десет хиляди карата е невъзможно да се доставят. Поне не веднага.

— Защо?

— Тези камъни са много редки. Копаят се бавно. А и аз не съм единственият търговец на скъпоценни камъни в Банкок. Като за начало мога да ви осигуря няколко стотин карата. След това можем да продължим.

Форд се размърда в стола си и се намръщи.

— Нищо няма да продължаваме, господин Буунми. Това е еднократна сделка. Десет хиляди карата или си тръгвам.

— Каква цена предлагате, господин Мандрейк?

— Двайсет процента по-висока от сегашната: шестстотин американски долара на нешлифован карат. Това прави шест милиона, ако математиката не е силната ви страна. — Последното беше придружено от подходящата идиотска усмивка.

— Ще се обадя по телефона. Имате ли визитка, господин Мандрейк?

Форд измъкна една впечатляваща визитка в азиатски стил с щамповани златни букви, английски от едната страна, тайландски от другата. Той я подаде на Буунми със замах.

— Един час, господин Буунми.

Буунми наведе глава.

След едно последно ръкостискане, Форд излезе от магазина, изправи се на ъгъла, огледа се за такси, отпъждайки с ръка такситата триколки „тук-тук“. По улицата минаха и две незаконни таксита, но той отпъди и тях. След като десетина минути повървя раздражено напред-назад, той извади портфейла си, потърси нещо в него и се върна обратно в магазина.

Продавачките мигом се втурнаха към него. Той ги подмина и отиде направо в задния офис. Почука на вратата. След миг се появи дребният мъж.

— Господин Буунми?

Той го погледна изненадано.

— Проблем ли има?

Форд се усмихна смутено.

— Дал съм ви погрешната визитка. Тази е стара. Може ли...

Буунми се върна до бюрото си, взе старата визитка и му я подаде.

— Много се извинявам. — Форд му предложи нова визитна картичка, пхна старата в джоба на ризата си и се измъкна отново навън, на жегата.

Този път веднага си намери такси.

[1] Sawasdee — тайландско приветствие, придружено с поклон и притиснати длани пред гърдите. — Бел.прев. ↑

8.

Странно, как всички подобни места ужасно си приличат, помисли си Марк Корсо, докато вървеше по дългия, лъснат коридор в Лабораторията за реактивно движение. Въпреки че се намираше на другия край на континента, коридорите на ЛРД миришеха по същия начин, като онези в МТИ — или в Лос Аламос, или Фермилаб, като се замислиш, — все същата смесица от паркетин, нагорещена електроника и прашни книги. И всички те изглеждаха по един и същи начин, с протрити балатуми, евтина чамова ламперия и жужащи флуоресцентни лампи по таваните.

Корсо докосна блестящата си нова идентификационна карта, която висеше на найлонова корда около врата му, сякаш беше талисман. Като дете си беше мечтал да стане астронавт. Луната беше покорена, но го имаше и Марс. Дори Марс беше по-добре. И ето го сега, на трийсет години, най-младият старши лаборант в марсианската мисия, в един неповторим момент от човешката история. За по-малко от две десетилетия — преди да навърши петдесет — той ще стане част от най-великото събитие в анализите на космическите проучвания: първите стъпки на човешки същества на друга планета. И ако си изиграеше картите както трябва, можеше дори да стане директор на мисията.

Корсо се спря пред стъклените врати в края на коридора и се огледа: идеално чиста лабораторна манта, небрежно разкопчана, огладена бяла памучна риза и копринена фуларена вратовръзка, панталони от габардин. Той внимаваше изключително много как се облича, за да избегне всякакво сравнение със зубрачите. Взирайки се в отражението си, той се престори, че се вижда за пръв път. Косата му беше късо подстригана, (разбирай благонадежден), с брада (нестандартен), но добре поддържана (не чак толкова нестандартен), със слабо и атлетично тяло (не хилаво). Той изглеждаше добре, мургав по италиански, с изсечени скули, големи кафяви очи. Скъпите очила „Армани“ и ушитите по поръчка дрехи подсилваха впечатлението: тук няма нищо проташко.

Корсо си пое дълбоко дъх и почука тихо по затворената врата на кабинета.

— Влез — чу се отвътре.

Корсо отвори вратата, влезе в кабинета и застана прав пред бюрото. Нямаше място за сядане; кабинетът на новия му супервайзър Уинстън Дирквайлер беше малък и претъпкан, въпреки че водачът на екип можеше да получи много по-голям офис. Но Дирквайлер беше от онези учени, които парадираха с презрението си към привилегиите и показността; безцеремонното му поведение и небрежен външен вид афишираха тотално отдаване на науката.

Дирквайлер се облегна назад в стола, разплул дебелилото си тяло.

— Свикваш ли, Корсо? Сдоби се с нова титла, с нови отговорности.

Не обичаше да го наричат Корсо, но вече започваше да привиква.

— Свиквам.

— Добре. Какво мога да направя за теб?

Корсо си пое дълбоко дъх.

— Преглеждах данните за марсианското гама-лъчение...

Дирквайлер се намръщи.

— Гама-лъчение ли?

— Ами да. Запознавах се с новите си отговорности и докато преглеждах старите данни... — той млъкна, тъй като Дирквайлер продължаваше да се мръщи. — Нещо не е наред ли, доктор Дирквайлер?

Директорът на проекта гледаше в него, вместо в разпечатката, която Корсо беше оставил на бюрото пред него. Ръцете му се бяха свили в юмруци.

— Откога разглеждаш тези стари данни?

— От миналата седмица. — Корсо внезапно почувства безпокойство; може би Дирквайлер и Фрийман бяха имали спорове заради тези данни.

— Всяка седмица получаваме по половин терабайт радарни и видео данни, които трябва да бъдат прегледани и сортирани. Данните за гама-излъчването са най-малката ни грижа.

— Разбирам, но има едно нещо. — Корсо се развълнува. — Доктор Фрийман, преди да напусне лабораторията, работеше върху

анализа на тези данни. Аз наследих работата му в тази област и докато я преглеждах, открих някои аномалии...

Дирквайлер плесна с ръце и наведе напред.

— Корсо, знаеш ли каква е мисията ни тук?

— Мисия? Имате предвид... — Корсо усети, че се изчервява като ученик, който си е забравил урока. Това е смешно, така да се отнася със старши лаборант! Фрийман непрекъснато му се беше оплаквал от Дирквайлер.

— Имам предвид — Дирквайлер разпери ръце с широка усмивка и огледа кабинета си. — Намираме се в красивите предградия на Пасадена, Калифорния, в Лабораторията за реактивно движение. На почивка ли сме? Не, не сме. Тогава какво правим тук, Корсо? Каква е мисията ни?

— На картографиращия сателит около Марс или на лабораторията като цяло? — Корсо опита да запази неутрално изражение.

— На сателита! Тук не отглеждаме органични пилета, Корсо! — Дирквайлер се захили на собствената си духовитост.

— Да наблюдава повърхността на Марс, да търси подземни води, да анализира минерали, да картографира терена...

— Отлично. В подготовка на бъдещи наземни мисии. В случай, че още не си разбрал, ние навлизаме в нова космическа надпревара, този път с китайците.

Корсо беше изненадан от представянето на ситуацията с такива груби термини от епохата на студената война.

— Китайците са много назад.

— Така ли смяташ? — Дирквайлер едва не скочи от стола си. — Техният сателит Ху Цзинтао се намира на няколко седмици от орбитата на Марс!

— Ние имаме орбитиращи сателити от десетилетия, приземявали сме сонди, проучвали сме повърхността с всъдеходи...

Дирквайлер му махна да замълчи.

— Имам предвид в дългосрочен план. Китайците заобиколиха Луната и се насочиха директно към Марс. Не подценявай способностите им — особено когато Щатите се колебаят относно своята космическа програма.

Корсо кимна любезно.

— А ти тук ми се занимаваш с разни гама-лъчи. Какво общо има разсеяното гама-лъчение с мисията към Марс?

— На картографиращия сателит има детектор за гама-лъчи — отвърна Корсо. — Анализирането на тези данни е част от работната ми характеристика.

— Този детектор беше монтиран в последната минута — каза Дирквайлер — от доктор Фрийман, въпреки моите възражения, без някаква ясна причина. Гама-лъчите бяха малкото хоби на доктор Фрийман. Виж, не те виня. Опитваш се да оправиш кашата, която доктор Фрийман е оставил след себе си, и още не си наясно с приоритетите си. Мога ли да ти предложа да посветиш вниманието си на мисията — на данните, събрани от радара SHARAD?

Опитвайки се да докара възможно най-приятлива усмивка на лицето си, Корсо взе листата с данните за гама-лъчите и ги прибра в кафявия плик. Щеше да направи всичко, за да се сработи с Дирквайлер.

— Веднага ще се заема с това — каза решително той.

— Отлично. Първата ти презентация е след една седмица — искам да се представиш добре. Първите впечатления са най-важни. Разбираш ли?

— Да. Благодаря ви.

— Не ми благодарите. Работата ми е да досаждам. — Ново изхилване.

— Прав сте.

Когато Корсо се обърна, за да излезе от стаята, Дирквайлер го спря:

— Само още едно нещо.

Той се обърна.

— Това може да ти се стори интересно. — Той хвърли няколко зацепани с кламер листа, които паднаха на бюрото пред Корсо. — Окончателният полицейски доклад за убийството на доктор Фрийман. Било е обир — изглежда, доктор Фрийман се е прибрал вкъщи точно когато не трябва. Откраднати са куп неща: ролекс, бижута, компютри... Мислех, че ще искаш да го видиш. Знаем, че бяхте близки.

— Благодаря ви — отвърна Корсо и взе листата.

Върна се в кабинета си, седна зад бюрото, хвърли записките на Фрийман за гама-лъчите в чекмеджето и го затръшна. Фрийман беше

прав, Дирквайлер беше ужасен шеф. Въпреки това аномалиите в гамалъчението, които беше открил на твърдия диск, и които беше продължил да разследва и на работното си място, бяха поразяващи. Даже нещо повече. Фрийман се беше оказал прав: това може би беше голямо откритие, истински удар. Колкото повече размишляваше върху изводите си, толкова повече се плашеше. Просто трябваше да си наляга парцалите, да обработи данните и след това да ги представи по възможно най-безпристрастния начин. На Дирквайлер можеше и да не му хареса, но от значение беше единствено мнението на директора на мисията, Чарлз Чодри, който беше пълна противоположност на Дирквайлер.

Корсо взе доклада за смъртта на Фрийман и го прегледа. Беше написан на полицейски жаргон, използваше фрази като „извършителят е използвал агресия спрямо жертвата, удушавайки я със струна от пиано“ и „извършителят е претърсил помещението и е осъществил бързо напускане на местопрестъплението пеша“. Докато четеше, усети как тъгата и ужаса от убийството на Фрийман се смесват с облекчението, че все пак става въпрос за случайно престъпление. Дори бяха хванали престъпника — някакъв наркоман, който търсел пари. Обичайната тъжна и безсмислена история. Той затвори папката и потрепери при мисълта, че всеки е смъртен. Беше се възмутил от това, че на погребението бяха дошли само двайсетина души, като той беше единственият от лабораторията. Това беше едно от най-тъжните преживявания в живота му.

Отхвърляйки всички тези мрачни мисли, Корсо се обърна към работната си станция и отвори файла с данните от SHARAD — проникващият радар, с помощта на който орбиталният апарат картографираше подпочвения релеф на Марс. Продължи да работи върху тях без прекъсване до края на деня, обработвайки данните и изчиствайки образите. Твърдият диск все още беше в апартамента му и той щеше да се върне към гама-излъчванията, когато се прибере у дома. Въпреки двете проверки по сигурността все още никой не беше усетил липсата му; по някакъв начин Фрийман беше успял да заобиколи всички проверки и процедури по сигурността. Ако някога забележеха липсата на диска, Корсо имаше план как веднага да се отърве от него. Но дотогава беше изключително удобно да го държи вкъщи, където можеше спокойно да работи до късно през нощта.

Беше осъзнал, че с това откритие ще направи кариера.

9.

Уайман Форд влезе в апартамента си в „Ройъл Оркид“ и се облегна с благодарност на стената под хладните струи на вентилатора, който се въртеше в средата на тавана. През гигантския панорамен прозорец в дъното на стаята се виждаха плоскодънните лодки, които пътуваха нагоре-надолу по река Чао Фрая. Беше обед, слънцето беше в зенита си, над нажежения град се беше спуснала кафява мараня, обезцветяваща всичко наоколо. Дори по стандартите на Банкок днес беше унищожително горещ ден.

За последно беше посетил града преди четири години заедно със съпругата си, точно преди убийството ѝ. Бяха отседнали в „Мандарин Ориентал“, в изключително екстравагантен апартамент, със стратегически разположени огледала — той побърза да потисне спомена, насочвайки потока на мислите си в друга посока. Погледът му се зарея над градския пейзаж под нозете му и се спря върху островърхите кули на Храма на зората, които в мъртвия, мръсен въздух приличаха на сноп позлатени клечки за зъби, стърчащи от кафява маса.

С дълга въздишка той се приближи до сейфа, отключи го и извади нетбука си и един необичайно изглеждащ четец на карти. След като пусна компютъра, той извади оригиналната си визитна картичка, онази, която беше взел от Буунми, и я пхна в четеца. На екрана се отвори един прозорец и той свали информацията от микрочипа, вграден в дебелия картон на картичката. Архивира я като аудиофайл и я изпрати по електронната поща във Вашингтон.

Петнайсет минути по-късно компютърът му звънна и той отвори получената поща.

Обаждане до клетъчен телефон с номер: 855-0369-67985

Местоположение: Сисофон, Камбоджа

Регистриран собственик на телефона: Прам Форганг

Съдържание на разговора (в превод от тайландски):

А: Ало?

Б: Обажда се Буунми Адираки. Желая ви много здраве и просперитет, Прам Форганг.

А: За мен е удоволствие да ви чуя, Буунми Адираки.

Б: Един американец иска да купи десет хиляди карата медни камъни.

А: Знаете много добре, че не мога да ви осигуря такова количество.

Б: Нека ви обясня. Този човек носеше цветен топаз, дори не го беше сложил в оловна кутия. Той нищо не знае. Има богати клиенти и сделката е еднократна. Той е пълен идиот. Бихме могли да му продадем каквото пожелаем.

А: Какво предлагате?

Б: Подбор от необработени, нискокачествени меденки, смесени с опушени топази или топлинно обработен жълт кварц.

А: С това мога да се справя.

Б: Трябват ми до двацет и четири часа. Мъжът бърза.

А: За нас е добре, че бърза. И какво?

Б: Ще им взема възможно най-високата цена и ще ви дам четирийсет процента от нея.

А: Четирийсет процента? Скъпи ми приятелю! Защо постъпвате толкова некоректно? Аз ви доставям стоката на собствени разноси. Нека бъдат петдесет.

Б: Четирийсет и пет. Аз намерих клиента.

А: Четирийсет и пет е много мъчително число. Боли ме, че се отнасяте с мен като с някой евтин мошеник, а не като със стар и доверен сътрудник.

Б: Вие сте онзи, който се хваща за петте процента.

А: Имам четири деца, за които да се грижа, Адираки, и съпруга, която през цялото време е като птиче с отворен клюн. Не, няма да се съглася на четирийсет и пет. Настоявам на петдесет.

Б: Кълна се в топките на Якша! Добре де, нека бъдат петдесет — този път. Но следващата сделка — четирийсет.

А: Прието. Вие, разбира се, ще проучите внимателно този американец, преди да сключите сделка с него. И се погрижете за прилична начална вноска.

Б: Бъдете сигурен в това.

А: Отлично. Аз ще подготвя доставката и ще я изпратя по куриер още тази вечер. Ще бъде при вас утре сутринта.

Форд изключи компютъра и се облегна замислено назад. Сисофон беше хаотичен голям град по пътя от Тайланд до Сием Риап, Камбоджа, истински рай за контрабандисти, фалшификатори и измамници. Той отвори телефона си и набра един номер от паметта. Не беше сигурен дали номерът е все още актуален, нито дори дали мъжът от другата страна е все още жив.

Почти веднага се чу жизнерадостен глас, който говореше английски със слаб акцент, смесица между британски и китайски.

— Ало, Кхон е на телефона.

Форд почувства истинско облекчение, щом чу жизнерадостния глас. Той беше още жив, и съдейки по тона му, се чувстваше много добре.

— Кхон? Обажда се Уайман Форд.

— Форд? Ах ти, старо куче! Къде се губиш, по дяволите, и каква проклетия те води отново в кралство Камбоджа? — Кхон обожаваше английските ругатни, но не винаги успяваше да ги вмъкне на точното място.

— Имам задача за теб.

От другата страна се разнесе стон.

— О, не!

— О, да — каза Форд, — и тази е доста добра.

10.

„Марей“ се плъзгаше през прохода между островите Марш и Лаудс, водата беше зелена и спокойна и в нея се отразяваха тъмните дървета от острова. Аби Строу се взря в усамотеното заливче, изключи от скорост и леко даде на задна, за да накара лодката да спре.

— Първи помощник, пусни котва!

Джаки отиде на носа, освободи веригата на котвата и я пусна във водата.

— Съвсем сами сме — извика тя. — Наоколо няма никакви лодки.

— Чудесно. — Аби погледна към часовника си. — Разполагаме с шест часа дневна светлина да търсим метеорита.

— Умирам от глад.

— Ще хапнем по пътя.

Те спуснаха малката гумена лодка във водата и загребаха към покрития с камъчета бряг. След като стигнаха, издърпаха лодката над приливната линия и застанаха на пустия бряг, оглеждайки се наоколо. Намираха се в най-запустялата част на острова, плажът беше обсипан с напукани от зимния студ скали, начупени капани за омари, плавей и въжета. Приливът се оттегляше, разкривайки обрасли с водорасли скали, които се подаваха над водата като косматите глави на някакви морски чудовища. Влажният, студен въздух беше пропит със смесената миризма на сол и вечнозелени дървета. Там, където свършваше плажът, започваше гъста гора от черни смърчове.

— Леле, колко е гъста — каза Джаки, съзерцавайки стената от дървета. — Как ще успеем да намери метеорита в нея? — По това време на годината Лаудс беше напълно пуст, няколкото летни лагера бяха затворени. Никой нямаше да ги безпокои.

— По кратера и съборените дървета. Повярвай ми, скала, която тежи сто фунта и която лети със сто хиляди мили в час, ще остави след себе си доста голяма бъркотия. — Аби измъкна картата, разгъна я на пясъка и затисна ъглите ѝ с камъчета. Линията, която беше начертала, минаваше през острова под ъгъл, който се пресичаше с брега, върху

който бяха слезли. Тя постави компаса върху картата, ориентира се и си избра посока.

— Ще вървим натам — каза тя, като посочи с пръст.

— Щом казваш.

Аби тръгна към гъстата смърчова гора. Спомни си едно стихотворение, което трябваше да научи наизуст и да го изрецитира една вечер пред всички родители и цялото училище. Тя се задави и то направо и изхвъркна от главата — остана смълчана на сцената цяла една дълга, мъчителна минута, преди да побегне, обляна в сълзи — но сега то просто изскочи неканено в мислите ѝ.

*Туй бе вековна, девствена гора.
Тук шепнещи ели и борове
обрасли с мъх, наметнали зелените одежди,
издигат се неясни в здрача,
надвиснали като друиди древни, вещаещи прокоба.*

Винаги така ставаше: всичко — в най-неподходящия момент.

Тя навлезе дълбоко в гората, следвайки стрелката на компаса. През високите дървета проникваше слаба, зеленикава светлина, а във високите им корони шепнеше вятърът. Усещането беше като че пристъпва по пътеката на някаква огромна зелена катедрала, дърветата се издигаха като масивни колони, а земята, покрита с мек мъх, пружинираше под краката ѝ. Аби вдъхна наситения с боров аромат въздух и си припомни десетките пъти, когато като малка беше къмпингувала по поляните в северния край на острова заедно с майка си и баща си. Те лежах в спалните си чували под нощното небе и наблюдаваха падащите звезди. В онези години островът беше абсолютно необитаем, старите ферми постепенно се рушаха. Сега градските пенсионери бяха започнали да ги изкупуват и да ги превръщат във вили, островът започна да се променя. Скоро, помисли си тя, девствената гора, всичката тази атмосфера на старост и занемареност ще изчезне, заменена от симпатични летни вилчки, дантелени перденца и зловни бабки, които гонят хлапетата от градинките си.

Гората ставаше все по-гъста и накрая вече трябваше да пропълзят под нападалите стъбла.

— Не виждам никакви кратери — каза Джаки.

— Едва сега започваме.

Скоро се озоваха на разчистено място, една каменна стена заграждаше групичка надгробни камъни. Старото островно гробище.

— Време за обяд! — изкрещя Джаки, прескочи стената, хвърли раницата си и се тръшна на земята. Облегнала гръб на един надгробен камък, тя започна да си свива джойнт.

Аби обиколи гробището, четейки надписите по надгробните камъни. Странните древни имена звучаха като инвентарен списък от някакъв изгубен свят: Зебедея Лауд, Хирам Картър, Ора Мей Полънд, Нехемая Сует. Мислите ѝ се отнесоха към погребението на майка ѝ. Аби си спомни как разблъска тълпата, която се беше събрала край отворения гроб, и тръгна нагоре по хълма, четейки надписите по надгробните камъни в опит да запази разсъдъка си. Когато стигна до върха, погледна надолу към скупчените около черната дупка хора, към оголените дървета, замръзналата трева и яркозелените изкуствени чимове, натрупани около гроба.

Все още не можеше да повярва, че майка ѝ я няма. Никога нямаше да забрави онзи ден в болницата, когато попита лекаря: как така се случи точно на нея? Той я погледна с ужасна тъга в очите — добър човек, победен от науката.

— Наистина не знаем как — отвърна той, — но по някаква причина преди пет или десет години клетките ѝ не са се разделили както трябва и оттам е тръгнало всичко...

„Клетките не са разделили както трябва.“ Странно как тези толкова малки неща могат да оказват толкова гигантско влияние.

— Хей, мамче! — разнесе се гласът на Джаки между гората от камъни. — Ще спреш ли да се кланяш на предците си и да дойдеш да споделиш тази цигара с мен?

Аби се върна на мястото, където Джаки седеше, облегната на надгробния камък.

— *Моите* предци? Говори за себе си, бяло момиче.

— Не ми ги пробутвай такива, и ти си толкова мейнчанка, колкото и аз. Нищо лично.

Тя седна с кръстосани крака, дръпна от цигарата, вдиша дълбоко и издиша. Докато пламенното усещане се простираше от дробовете към главата ѝ, тя разопакова сандвича си и го ухапа. Двете се хранеха безмълвно, а след това Аби легна по гръб в тревата, подложила ръка под главата си и вперила поглед в небето.

— Забеляза ли? — попита тя. — Почти половината от хората, погребани тук, са по-млади от нас.

— Винаги те налягат такива мрачни мисли — промърмори Джаки.

— Ще ме налягат по-малко, след като намеря метеорита — отвърна тя.

Двете се засмяха, легнали в тревата, с лица към небето.

11.

Рандъл Уърт приближи остров Тръмкап със своята двайсет и четирифутова моторна лодка, наречена „Морски вълк“, дизеловият двигател избумтя веднъж и изпусна медночервен облак от ауспуха си. Късовълновото радио беше настроено на рок станцията, но пращеше толкова силно, че Уърт можеше само да гадае каква песен върви в момента.

Той ловуваше омари сам, без помощник, защото никой не искаше да работи с него. Толкова по-добре, нямаше да се налага да дели печалбата. Преди известно време едно копеле беше нарязало половината му корди, защото го излови, че мами с парите. „Майната им, майната им на всичките.“

Той хвърли последния капан, рязко зави надясно и спря, без да изключва двигателя. Кордата се опъна, плувката се скри под водата, следвана от шамандурата. Уърт допи остатъка от бирата и хвърли кутийката зад борда. Избърса устата си и погледна към двигателния отсек. Моторът кашляше, инжекторите бяха скапани, от мокрия ауспук пръскаше гориво и оставяше пъстроцветни следи във водата. На всеки няколко минути трюмната помпа кашляше и изхвърляше мазна вода. Той отново се изплю и хракката му залепна на палубата като мида без черупка. Той ритна маркуча, от който течеше студена вода, и отми противната слуз от дъските.

Надяваше се скапаната лодка да изкара и тоя сезон. След това щеше да я застрахова и да я потопи. Достатъчно беше да сложи скапан предпазител на помпата, да я закотви и да изчака ден-два.

Лодката постепенно подмина остров Тръмкап и на хоризонта се появи остров Кроу — огромният бял купол на старата измервателна станция се издигаше над него като балон. Фериботът тъкмо излизаше от пристанището и пенеше водата, завивайки към Френдшип. Когато отново погледна към сушата, той забеляза с изненада една лодка, която леко се поклащаше закотвена в малкото заливче на остров Марш. Той присви очи.

„*Марей*“. Лодката на Аби Строу.

Той намали оборотите и се вторачи в нея. Заля го вълна от гняв, която се просмука до мозъка на костите му, като вода в гъба. Шибаната кучка; той не можеше да забрави какво му беше отговорила при споменаването на „по-дълбоко“. И то точно пред онази курва Джаки Спан! И ето ги къде бяха двечките, на остров Лаудс, търсеха съкровището на Дикси Бул. Из града се носеха слухове, че Аби е успяла да се докопа до някаква карта.

Докато лодката се носеше по течението, Уърт извади последната кутийка бира и хвърли найлоновата обвивка във водата. „Може пък някой тюлен да се задави с нея.“

Отпи от кутийката и я сложи в поставката за бира, монтирана върху капака на двигателя. Започваше да чувства напрежение, раздразнение, кожата му настръхна. Нуждаеше се от дрогата си. Той задрапа нервно по бузата, разчеса по невнимание един струпей и усети мократа кръв по пръстите си.

Изруга. Мушна се в малката каюта, извади малка стъклена лула иззад рибарските принадлежности, сипа в нея малко кокаин, запали с трепереща ръка запалката си и поднесе огънчето под главата. Внезапно се разнесе бълбукащ звук и той дръпна силно, изпълвайки дробовете си с дим. Облегна се на корпуса, затвори очи и зачака да го връхлети вълната и да го изпълни онова въодушевление, което, поне за миг, го караше да се чувства човешко същество.

Пъхна лулата и дрогата обратно зад рибарските такъми и се понесе към щурвала, чувствайки се като краля на света. Видя отново „Марея“, която хвърляше дълга сянка върху водата и в него отново се надигна мрачна ярост. Те копаеха за съкровището и щом имаха карта, току-виж го намерили.

Внезапно го озари една идея. Добра идея. Всъщност най-добрата, която някога му беше хрумвала.

Уърт погледна към часовника си; часът беше четири. Момичетата, изглежда, смятаха да прекарат нощта на лодката. Коего щеше да му даде достатъчно време да отиде до Раунд понд, да зареди, да купи бира и говежда пастърма от „Кинг Ро“. Можеше да посети дилъра си, да се запаси с още дрога и да си прибере парите за нещата, които беше задигнал от оная къща на остров Рип. Щеше да се върне на Лаудс към зазоряване.

Той се изсмя, даде газ, завъртя кормилото и потегли обратно покрай остров Тръмкап към пристанището на Раунд понд.

С парите от съкровището щеше да си купи нова лодка — и щеше да я кръсти „Череп и кръстосани кости“.

12.

— Прилича на прасенцето Скуилър — каза Марк Корсо. — Виждала ли си го някога? Голямо, меко, дебело и розово.

Марджъри Ланг се облегна назад и се засмя, разлюлявайки дългата си черна коса, след което вдигна чашата с мартини към свитите си устни. Корсо наблюдаваше как едрите ѝ гърди опъват прилепналата памучна блуза. Седяха в един от онези тематични барове в Калифорния, обзаведени с мебели от бамбук и тис, с покрив от гофрирана ламарина и цветни лампи, натруфени точно като някоя дупка по бреговете на Ямайка. Звучеше реге музика. Защо всичко в Калифорния трябваше да прилича на нещо друго? Той си спомни какво беше казала Гертруд Стайн за Калифорния: „Там няма там.“ Колко вярно беше това.

— Фрийман ме предупреди за него — продължи той.

— По дяволите, как подобен тип е успял да се издигне до такъв пост?

Ланг остави питието си и се наведе заговорнически към него, слабото ѝ, атлетично тяло се огъна като пружина.

— Знаеш ли защо държи вратата си затворена?

— Често си задавам този въпрос.

— Сърфира из порносайтове.

— Наистина ли?

— Онзи ден почуках на вратата и чух внезапно шумолене отвътре, сякаш се беше стреснал. И после, когато влязох, той трескаво си запасваше ризата, а мониторът му беше изключен.

— На бас, че си е прибирал оная работа. Повръща ми се дори само от мисълта за това.

Ланг се засмя звънливо, завъртя се на стола си към него, косата ѝ отново се разлюля, а коляното ѝ докосна неговото. Чашата ѝ беше почти празна.

Той също пресуши своята и махна на бармана за второ питие. Коляното ѝ продължи да се притиска към неговото. Ланг работеше като специалист по метеорология, стаята ѝ се намираще малко по-

надолу по коридора. Тя беше забавна и непочтителна, приятно разнообразие след контактите с грубияните, които обитаваха кабинетите в неговия край на сградата. Освен това беше умна. Първо поколение американска китаяка, тя беше израснала в задния двор на пералнята, която държаха двамата ѝ родители. Те не говореха английски, а тя беше отишла да учи в Харвард. Корсо харесваше такива истории. Тя приличаше на собствения му дядо, който беше избягал от дома си в Сицилия и беше отишъл в Америка съвсем сам, на четиринайсетгодишна възраст. Корсо се чувстваше някак свързан с нея.

— Прочете ли доклада за Фрийман? — попита той.

— Да. — Барманът плъзна питиетата към тях и тя взе чашата си. — Толкова е *зловещо*. Двамата идвахме от време на време тук да пием по едно.

Корсо беше чувал, че между Ланг и Фрийман беше имало нещо. Надяваше се да не е вярно.

— Наистина е ужасно да го убият така. — Тя поклати глава и косата ѝ се развълнува. Корсо се възползва от момента и притисна по-силно коляното си към нейното. В отговор усети нейния натиск. Усещаше как мартинито препуска из капилярите му. — Сигурно си го преживял много тежко.

— Така е. Той беше много добър човек. Малко луд.

— Знаеш ли защо го уволниха? — попита тя.

— Не съвсем. Със сигурност не е заради влошаването на работата му. Сигурно е имал някакъв спор с Дирквайлер заради онези данни.

— Какви данни?

— За гама-лъчите. — Корсо осъзна, че нарушава разпоредбите, разговаряйки за данните извън сградата, и то с човек от друга секция. Той отпи от питието си; майната им на правилата.

— А, да — рече тя. — Той говореше нещо за това, но не можах да го разбера съвсем. Та какво за гама-лъчите?

— Като че ли някъде на Марс има източник на гама-излъчване. С постоянно местоположение. И доколкото успях да разбера, след като изчистих страничните шумове, със слаба цикличност.

Тя се наведе напред.

— Чакай малко. Шегуваш се, нали?

Веднага го разбра, помисли си Корсо.

— Не, не се шегувам. Цикълът се повтаря през двайсет и пет до трийсет часа. Което е доста близко до марсианския ден.

— Че какво в слънчевата система би могло да излъчва гама-лъчи? Дори слънцето няма достатъчно енергия за това.

— Космически лъчи.

— Да, но космическите лъчи карат всяко едно тяло в слънчевата система да излъчва слаба, разсеяна светлина. Ти каза, че сигналът е цикличен. Това означава определен източник, който се намира на повърхността на планетата.

Корсо се изуми още повече от скоростта, с която беше разгадала всичко.

— Точно така. Проблемът е, че детекторът за комптъновия ефект на борда на спътника не може да бъде насочван и няма начин да се разбере откъде идват лъчите. Може да бъде навсякъде по повърхността на планетата.

— Имаш ли представа какво би могло да бъде? — попита Ланг.

— Първоначално си мислех, че може да е някой ядрен реактор, който се е разбил на планетата — може би от някой таен правителствен проект. Но когато направих някои изчисления се оказа, че този реактор трябва да е с размерите на планина.

— И какво още?

Корсо отпи още една глътка. Сърцето му биеше ускорено от натиска на коляното му, този път върху вътрешната част на бедрото ѝ. Тя отвърщаше на натиска.

— Направо не ми го побира акъла! Та високоенергийното гама-излъчване се получава само при мащабни астрофизични процеси — свръхнови, черни дупки, неутронни звезди, — такива неща. Или при взрив на ядрен реактор или атомна бомба.

— Това е невероятно. Надушил си нещо голямо.

Той се обърна към нея.

— Според мен може да е миниатюрна черна дупка или много малко неутронно тяло, уловено по някакъв начин на повърхността на Марс или орбитиращо около него.

— Майтапиш се.

Той се взря в греещите ѝ черни очи.

— Не, не се майтапя. „Когато елиминирате невъзможното...“

— „... Онова, което остава, колкото и невероятно да звучи, най-вероятно е истината“ — завърши тя познатия афоризъм вместо него, с широка усмивка на лицето си.

Той снижи глас.

— Ако това е миниатюрна черна дупка или мъничка неутронна звезда, тя може да се разрасне, да погълне Марс и да стерилизира Земята с убийствените си гама-лъчи или дори да избухне. Това не е някакво научно упражнение. Това се случва *наистина!*

Ланг въздъхна напрегнато.

— Боже Господи.

Той постави ръка на крака ѝ и леко го стисна.

— Да. Истина е.

Тя се наведе напред и приближи лицето си към неговото. Той усети аромата на шампоана ѝ.

— Какво смяташ да направиш по въпроса?

— Това ще бъде темата на моята презентация. — Той плъзна ръка съвсем леко под полата ѝ, която при всяко нейно движение на стола се повдигаше все по-нагоре. След миг тя раздвижи хълбоците си, позволявайки на ръката му да се плъзне още по-нататък. Той усещаше топлината на бедрата ѝ.

Тя се наведе още по-близо към него и промърмори „Ммммм“ в ухото му, а ментовият ѝ дъх погъделичка лицето му.

— Още едно питие? — попита той.

Тя се намести на стола, така че ръката му да хлътне още по-навътре и да усети ръба на бикините ѝ. Тя я стисна между бедрата си.

— Искаш ли да отидем къщи? — прошепна в ухото му.

— Да — отвърна той. — Да, искам.

13.

Сисофон си оставаше все същият грозен град, какъвто си го спомняше Форд, с боядисаните в бяло бетонни сгради, разположени нарядко между опърпани палми и хилави смокинови дървета. Улиците бяха прашни и по много от фасадите все още стояха дупките от шрапнели от войната. Щом шофьорът на Форд влезе в града, край тях профуча един джип на ООН, претъпкан със сини каски. На вратите му бяха нарисувани емблемите на Службата на ООН за обезвреждане на мини.

Хотел „Турист А-1“ се издигаше на същото място като преди, позанемарен от всякога, улицата пред него беше претъпкана с деца търговци. Сивата тухлена сграда приютяваше най-вече служители от различни неправителствени организации и през цялото си съществуване едва ли беше виждала и един истински турист. Форд нае стая и остави куфара си при управителя, като му даде банкнота от 10 000 риела с обещанието да добави още 50 000, ако го намери непокътнат, когато се върне.

Той напусна хотела пеша и се отправи към една работилница за антики в покрайнините на града. Бетонените сгради по пътя постепенно отстъпиха пред гори и наколни сламени колиби, малки оризища и водни бикове, впрегнати в дървени талиги. В работилницата, която се простираше на доста голяма площ и всъщност беше цял комплекс, цареше суетня и оживление. В отворени палатки, подредени в дълги редици, сред веселия звън на стоманени длета, се трудеха каменоделци. Това беше една от най-прочутите антикварни работилници в Камбоджа; тук цели батальони от талантиливи занаятчии превръщаха купчините натрошени камъни във фалшиви антики от времето на Ангкор Ват, които се продаваха в Банкок и по цял свят.

Докато вървеше през оживения външен двор на работилницата, Форд наблюдаваше как под умелите ръце на каменоделците каменните блокове се превръщат във фигури на танцуващи апсари^[1], буда, лингами^[2] и нага^[3]. Откъм намиращата се наблизо метална барака, охранявана от собствен генератор, се чуваше жуженето на

високотехнологичен принтер — там фалшификаторите създаваха удостоверенията за автентичност на антиките и им осигуряваха убедителен произход. От другата страна се нареждаха току-що изработените скулптури, които се пръскаха с киселинни спрейове, подлагаха се на кални бани, обработваха се с различни тинктури, с яйчени белтъци и дори се заравяха в земята, за да придобият древен вид.

Форд огледа тълпата от работници, продавачи и купувачи, търсейки познатата фигура на стария си приятел Кхон. И го видя, просто нямаше как да сбърка гладко обръснатата глава и закръглената фигура, която обикаляше между занаятчиите, спираше се да поговори с всеки един от тях, почукваше по скулптурите с бастуна си, смееше се шумно и очевидно ужасно се забавляваше.

— Кхон! — Форд изтича до човека и приятелски го тупна по рамото.

— Уайман, добри ми приятелю! Мамка му, колко се радвам да те видя!

— Името ми е Кърк — рече Форд и му намигна.

Без дори да трепне, Кхон обяви:

— Кърк, добри ми приятелю! — Засмя от сърце, отметнал глава назад, след което изведнъж лицето му прие сериозно изражение. — Не вярвах, че ще те видя отново след... — Гласът му секна.

— Е, тук съм.

— Кърк, по дяволите, колко си отслабнал! И косата ти е посивяла! Но има една древна камбоджанска поговорка: „Това, че покривът е покрит със сняг, не означава, че в камината няма огън.“ — Той отново се засмя.

— Малко ме съмнява това да е древна камбоджанска поговорка.

Кхон безгрижно махна с ръка.

— Донесох ти подарък. — Той бръкна в джоба си и извади малка каменна глава на Гаруда, митичното крилато същество. — Фалшива е, естествено. Добре дошъл отново.

Форд бръкна в джоба си, доволен, че навреме се беше сетил за стария камбоджански обичай за размяна на подаръци.

— Ето нещо и за теб.

Кхон се втренчи в изваяния зелен камък през кръглите си очилца.

— Не ми казвай, че си купувал скъпоценни камъни в Банкок!

— Това е смарагд и е истински. Ниско качество, разбира се, но ми хареса обработката. И повярвай ми, не са ме прецакали.

Кхон присви очи, свали очилата си, избърса ги с пеша на ризата си и отново ги сложи.

— Леле, и това е Гаруда!

— Великите мозъци мислят еднакво. — Форд кимна с глава към полето отвъд палатките. — Хайде да се поразходим.

Двамата тръгнаха натам. Кхон каза:

— Досега нямах възможността да ти кажа колко много, *много* съжалявам...

Форд го прекъсна с леко движение на ръката.

— Моля те, недей.

Кхон кимна и двамата продължиха да вървят по полето. Той махна с ръка.

— Добър бизнес е това, как мислиш?

— Отличен бизнес — каза Форд. — Сега вече не се събарят храмове, за да се крадат истински неща. Одобрявам от сърце.

— Добре дошъл в новата Камбоджа!

Докато вървяха през полето, Форд се възползва от възможността да огледа стария си приятел с периферното си зрение. Той ни най-малко не се беше променил; въпреки че Кхон трябваше да е навършил поне петдесет, той изглеждаше неостаряващ. Облечен със спретнато маслинозелено ленено сако, бяла риза, вратовръзка с разхлабен възел, панталони с цвят каки и с бастунче в ръка, той приличаше на статист от филм за Индиана Джоунс. Но външността лъжеше; той беше рядко безстрашен мъж, спокоен и самоуверен. Такъв става човек, помисли си Форд, когато порасне под управлението на червените кхмери.

— И така, Кърк, каква е задачата?

— Меденки.

— Мацки или камъни?

— Камъни. Дойдох да открия източника. Мината.

Кхон се спря и се обърна към него.

— Да не си се върнал в ЦРУ?

Форд поклати глава.

— На свободна практика съм.

Ръката на Кхон се отпусна върху дръжката на бастуна.

— За кого работиш?

— Няма значение. Работата ми е да намеря координатите, да я фотографирам и заснема с камера и да предам информацията.

— А те какво ще правят с нея?

— Не знам и не ме интересува.

Кхон поклати глава замислено и се почеса по ухото.

— Има един дилър средна ръка на име Прам Форганг — каза Форд. — Познаваш ли го?

Кхон кимна с глава.

— О, да. Той е един от най-едрите брокери на скъпоценни камъни в града. Антики, скъпоценни камъни и ориз — трите стълба на нашата икономика.

— Има ли семейство?

— Един син. На осемнайсет години. Умно хлапе. Учи в университета в Пном Пен.

— Прам сам ли живее?

— Да.

— Довечера двамата ще го посетим.

Очите на Кхон грейнаха.

— Ще има ли тупалки?

— Не.

Лицето на Кхон увехна.

— И как смяташ да получиш онова, което ти трябва?

Форд погледна към металната сграда в другия край на полето, откъдето се чуваше жуженето на принтера.

— Нали каза, че има син в университета? Може би ще ми трябват само няколко листа хартия.

И той закрачи бързо към сградата с принтера.

[1] Апсари — полубогини в индийската митология, духове на облаците или водата (сравними с нимфите в гръцката митология). — Бел.прев. ↑

[2] Лингам — фалически символ в индуизма, символ на бог Шива. — Бел.прев. ↑

[3] Нага — вълшебни псевдодраconi, обикновено изобразявани с човешка глава и змиевидно тяло, без крила. — Бел.прев. ↑

14.

Рандъл Уърт завърза надуваемата лодка за плаващия док, метна раницата на гърба си и тръгна с наведена глава по рампата към кея. Часът вече беше пет — може пък и никой да не го види. На колана си усещаше тежестта на стария револвер 44-ти калибър, който обикновено държеше на лодката.

— Здравсти, Уърт.

„Шибана каръщина.“ Уърт вдигна глава и видя човека, който най-малко би желал да срещне — Ърни Джура, собственика на магазина за рибарски такъми, висок метър и деветдесет и три, тежък сто килограма, който стоеше пред него облечен с непромокаеми рибарски дрехи и гумени ботуши. Джура беше започнал да го тормози още в училище и досега не се беше спрял.

— Трябват ми онези триста и двацет долара, дето ми ги дължиш за нафтата. Няма да те заредя, докато не ми се издължиш.

— Нали ти казах, че ще ти платя. — Уърт усещаше, как крайниците му треперят от яд. Беше повече от сигурен, че Джура беше един от ония гадове, които му бяха нарязали капаните.

Джура го погледна твърдо, с присвити очи.

— Дано да е така.

Уърт профуча край него, импулсивно блъскайки го с рамо. Джура го хвана за яката, завъртя го и завря лицето си в неговото.

— Слушай, негоднико. Излъга ме, когато купуваше нафтата, каза, че имаш пари. Така че плащай, духач такъв, или ще ти отрежа топките, ще ти ги вържа на врата и ще те пратя на балетно училище. — Той блъсна Уърт, обърна му гръб и каза през рамо. — Искам си парите. Утре, преди обяд. Ясно ли е, *смотаняк*?

Уърт пхна ръка под якето си и сграбчи дръжката на револвера. Джура не му обърна никакво внимание, наведе се върху единия от въртящите се повдигачи и започна да развива някакъв болт.

— *Задник* — каза Уърт.

Джура не му обърна никакво внимание. Уърт понечи да извади пистолета, но после размисли. По-късно щеше да се разправя с Джура.

Сега трябваше да улови една по-голяма риба. И по някакъв начин трябваше да се сдобие с нефта.

Тръгна надолу по кея към пикапа си, оставен на паркинга, и бръкна в джоба си, за да извади ключовете. В Ню Харбър и Мъсконгъс вече го бяха отрязали. За да намери гориво, трябваше да отиде с лодката си чак до Бутбей и дори там можеше да не получи нищо на кредит. Трябваше да намери нефта тук, сега, в този миг, ако искаше планът му да успее.

Той пхна ключа в стартера и го завъртя, двигателят изхриптя, застърга и най-накрая запали. Погледна да види колко бензин му е останал; щеше да стигне до Уолдборо.

Бялата дъсчена къща се издигаше край главния път, верандата ѝ беше хлътнала, боята се лющеше, на поляната отпред имаше стара кола на трупчета. Падаше здрач и лампите, закачени на долепения хамбар, светеха. Уърт паркира до входа, излезе и отиде до страничната врата на хамбара. Почука два пъти. След като изпуши малко дрога по пътя, се почувства по-добре. Краката му бяха спрели да треперят и усещаше ума си по-чист, по-силен.

— Кой е? — чу се глас.

— Уърт.

Чу се звук на завъртащ се в ключалката ключ. Вратата се отвори и на прага се появи Девин Дойл, с бояджийски гащеризон, с бира и цигара в ръце. Косата му стърчеше на всички страни, не беше се бръснал; той бе от онези трийсетгодишни, които изглеждаха като на осемнайсет. И се държаха като такива.

— Здравсти, Ранди, шибана маймуно, к'во става?

Уърт влезе вътре и Дойл затвори вратата и заключи зад него. Задната част на хамбара беше претъпкана догоре с откраднати мебели, покрити с мръсни капани.

— Бира?

Уърт грабна кутийката „Будвайзер“ и се тръшна върху опърпания диван. Отпи голяма глътка, пресушавайки кутията наполовина. Остави я на масата и затвори очи.

Дойл се строполи в разтегателното кресло.

— Хей, Ранди, виждал ли си ония снимки на Бритни с обръснатата катеричка? Имам ги на компютъра, няма да повярваш...

— Дойдох за моя дял — рече Уърт.

— Хей, човече, какви са тия глупости? Твоят дял?

— Чу какво ти казах. — Той отвори бавно очи и го погледна.

— Аз пък ти казах: когато ми платят и аз ще ти платя. — Дойл дръпна силно от цигарата, издиша и загаси фаса в черупката от рапан до стола му. Опипа наоколо за бирата си, намери я и надигна кутийката.

— Домъкнах ти боклуците от остров Рип още преди една седмица — каза Уърт. — Рискувах. Свърших си работата. Сега си искам моя дял. — Той усети как един мускул на врата му започна да пулсира.

— Дори няма как да разберем колко е твоят дял, докато не косна стоката. Антиките не са като плазмите. Казах ти, че ще ми трябва време, и ти се съ согласи.

Отново затворил очи, преструвайки се на спокоен, Уърт каза:

— Съжалявам. Не разполагам с време. Донесох ти антики поне за сто хиляди долара и си искам парите. — Той отвори очи и тропна с обувия си в ботуш крак по пода. — Капиш?

— Хей, Ранди, не ми ги приказвай тия. Ако извадя късмет, ще изкарам десет — и ти ще получиш половината, както се разбрахме. След като ми *платят*. Ясно ли е?

— Не е ясно, задник.

Дойл мълчеше. Ранди взе бирата, пресуши я, смачка кутийката в ръка и метна към Дойл като фризби. Тя отскочи от рамото му.

— Чу ли ме?

Мускулът на врата му подскачаше като кенгуру.

— Виж какво, Ранди — каза Дойл, — ние имаме споразумение. Работя по въпроса. До понеделник ще имам нещо за теб.

Уърт видя, че Дойл е започнал да се поти. Беше се уплашил.

— Десет хиляди ли каза? Добре. Искам си половината. Сега. Като предплата.

Дойл протегна ръце.

— Мамка му, откъде да ги взема тия пет хиляди?

Уърт се надигна от дивана, изпълнен със самоувереност от въздействието, което оказваше върху Дойл. Вратът му вече се друсаше,

друс, друс, друс, изкара му акъла на Дойл. Виждаше как очите на мъжа се стрелкат напред-назад в търсене на оръжие.

— Дори не си го помисляй — каза Уърт, като пристъпи към него и го заклеши в стола.

— Дай ми срок до понеделник.

— Искам си петте бона. Сега. — Той се приближи още по-близо, като почти навря чатала си в лицето на Дойл.

— Нямам толкова. — Дойл се облегна колкото можеше по-назад.

Уърт го плесна силно по главата веднъж, два пъти.

— Мамка му! Ранди, какво правиш, по дяволите? — Той се опита да се изправи, но Уърт го блъсна назад. Надвеси се над него с разкрячени крака, заклещвайки го в креслото. По дяволите, започваше да се чувства като Тони Сопрано. Бръкна под якето, измъкна револвера и тикна дулото му в ухото на Дойл.

— Дай ми шибаните пари!

— Ранди, полудя ли? Надрусал си се до уши...

Уърт отново го плесна, този път по лицето, по едната и по другата буза.

— Престани! — Дойл се опита да го отблъсне, после закри лице с кльощавите си ръце и се сви треперещ в стола. — Моля те!

— Къде ти е портфейла? Дай си портфейла! — Той отново го удари.

Все още закриващ лицето си с една ръка, Дойл бръкна с другата в джоба на гащеризона и измъкна портфейла си. Педалът направо плачеше. Уърт го отвори и измъкна отвътре пачка пари. Бяха само петдесетачки. Пусна портфейла на пода и преброи банкнотите.

— Я виж ти, осемстотин долара.

Той рязко замахна и удари Дойл, мъжът проплака и отпусна ръцете си. Уърт се засмя.

— Духач. — Той сгъна парите и ги пхна в задния си джоб. Насочи дулото на пистолета към челото на Дойл и леко натисна. — Чуй ме, шибаняк. Ще се върна в понеделник. Искам да ме чакат четири хиляди и двеста долара, ясно ли е?

— Имахме уговорка — отвърна плачливо Дойл. Лицето му беше омазано със сълзи и сополи.

— Сега имаме нова уговорка.

15.

Форд изчака Кхон да излезе от бара и тръгна заедно с него по калната улица.

— Прам е човек на навика — каза Кхон. — Ще излезе от бара точно в един часа, ще се качи в новия си мерцедес и ще пропътува тристата ярда до дома си точно за пет минути.

— Той труден клиент ли е?

— Сече му пипето, да.

— Ще бъде ли пиан?

— Не. Вечер пие точно по две бири, нито повече, нито по-малко.

Двамата приближиха до къщата на Прам Форганг — нова, боядисана в бяло тухлена сграда, която, както изглежда, се издигаше до някогашния му дом, традиционно камбоджанско наколно жилище, под което дремеше воден бик. Оризища обграждаха къщата от три страни, а в предния двор растяха кокосови палми.

— Ще се приближим отзад — каза Форд. Те слязоха от пътя и поеха по една пътечка, която минаваше по дигата между оризищата. Нощта беше топла и ясна, от изток се показваше пълната луна, обляна в кървавочервено. Форд вдъхна дълбоко миризмата на Камбоджа: кал, зеленина, влага.

— Прекрасна нощ за разходка — каза Кхон, като си пое дълбоко въздух и разпери ръце.

Те продължаваха да вървят по дигата, криволичейки между оризищата. Боядисаната в бяло къща на Прам Форганг постепенно изникна от мрака като призрачна постройка. Приближиха се до задната врата и Форд бързо отключи елементарната ключалка. Двамата влязоха в къщата.

Вътре миришеше на сандалово дърво. Те се придвижиха към всекидневната, без да светват лампите. Форд зае стратегическото място в един фотьойл вляво от вратата, а Кхон се настани на дивана вдясно.

— Дванайсет и четирийсет — прошепна Форд. Той измъкна своя валтер 32-ри калибър от джоба и го положи в скута си.

В определеното време, точно в 1:05 сутринта, фаровете на новия мерцедес на Прам осветиха прозорците и минута по-късно Форд чу ключа му да се завърта в ключалката. Вратата се отвори, пламна кибритена клечка — по това време на нощта нямаше ток — и Прам влезе в стаята, стъписвайки се при вида им.

Той веднага се опита да избяга обратно през вратата, но бърз като светкавица, Форд се хвърли напред и подложи крак на вратата, като я блокира. Той опря пистолета в главата на мъжа и постави пръст на устните си. *Шшш!*

Прам просто го гледаше.

Форд затвори внимателно вратата и махна с пистолета към него.

— *Suor-sdei*^[1], господин Прам. Ще поседнем ли?

Прам остана прав и напрегнат. Кхон се появи от сенките и запали един фенер, който изпълни стаята с немощна жълта светлина.

— Казах да поседнем.

Прам седна предпазливо, като животно, готово всеки миг да хукне.

— Какво искате?

— Дойдохме при вас на приятелско посещение, с отлично бизнес предложение.

— Проникнали сте в къщата ми на приятелско посещение?

— Позволихме си да влезем през задния вход заради вашата собствена сигурност, не за нашата.

Прам се размърда неловко. Форд изучаваше мъжа. Той беше на средна възраст, кльошав и дребен, с шкембе и неспокойни маниери. Беше облечен с хавайска риза, незапасана, с широки панталони и джапанки, и миришеше слабо на бира и евтин парфюм. Големите му, влажни очи бяха нащрек. Той запази мълчание.

Форд се усмихна.

— Господин Прам, дойдохме при вас, за да научим местоположението на мината за скъпоценни камъни.

Прам не каза нищо.

— Готови сме щедро да заплатим за тази информация.

— Не знам за какво говорите.

— Не искате ли да чуете нашето предложение?

— Няма какво да ми предложите — нито пари, нито жени — което да ме накара да променя мнението си. — Прам се усмихна. —

Огледайте се: имам всичко, от което се нуждая. Хубава кола, красива къща, телевизор с плосък екран, компютър. Все хубави неща. И не знам нищо за никаква мина.

— Те няма да разберат, че сме получили информацията от вас.

— Нищо не знам.

— Не сте ли поне малко любопитен какво предлагаме?

Прам не каза нищо.

Форд стана и се приближи до Прам, завъртя пистолета с дръжката към него и му го подаде.

— Вземете го.

След кратко колебание Прам го грабна. Извади пълнителя и пак го пъхна обратно.

— Зареден е — каза той на отличен английски и насочи пистолета към Форд. — Бих могъл още сега да ви убия. Предлагам да си вървите.

— Това не е много добра идея.

Прам се усмихна широко. Ставаше точно така, както се беше надявал Форд: с пистолет в ръка той се чувстваше много по-уверен. Не знаеше, разбира се, че Форд беше извадил предварително патроните, беше изпразнил барута, и ги беше върнал обратно.

— Ето какво е предложението ни. — Форд бавно бръкна в джоба си и извади малък документ. Постави го на масата на светло. Това беше студентска виза за посещаване на университет в Америка.

Прам изсумтя.

— Това не ми е нужно. Аз съм на петдесет години! Богат съм, уважаван. Бизнесът върви и всичко, което правя, е законно. Не нарушавам никакви закони и не крада нищо от никого.

— Тази виза не е за вас.

Прам го погледна озадачено.

— Хайде... погледнете.

Прам се поколеба, след което протегна ръка и взе книжката. Разгъна я и се втренчи във фотографията на първата страница.

Форд измъкна плик от джоба си и го сложи до визата. На плика имаше пурпурно лого с една-единствена дума в него, „Veritas“, и обратен адрес Кеймбридж, Масачузетс.

— Прочетете писмото.

Прам остави паспорта и взе плика. Извади едно писмо, написано на луксозна кремава хартия, присви очи и зачете съдържанието му на слабата светлина, а хартията леко трепереше в ръцете му.

— Това е приемно писмо от университета в Харвард за вашия син, подписано от заместник-ректора.

Последва продължително мълчание. Прам бавно остави писмото на масата и го погледна безизразно.

— Явно това е примамката. А къде е уловката?

— След минутка ще стигнем и до там.

— Не мога да разчитам на обещанията ви. Тези листове хартия не означават нищо. Всеки може да ги подправи.

— Така е. Трябва просто да приемете честната ми дума. Тук, в този момент. Втори път няма да ви се удаде тази възможност.

— Защо ви интересува местонахождението на мината?

— Това ни води до уловката. Къде мислите, че се озовават най-накрая меденките, господин Прам? На шиите на разни дами.

— И какво от това?

— Една от най-големите меденки се озова на шията на една от най-важните дами, съпруга на високопоставен американски сенатор. Възхищаваше ѝ се цял Джорджтаун, докато изведнъж тя не изгуби косата си и на гърдите ѝ не се появиха язви от радиоактивно заразяване. Проследихме този камък до вас.

След минута тишина Прам въздъхна тежко.

— *Mhn sruel kluen tee!*

Форд разпозна кхмерската ругатня.

— Мамата си трака, както казваме ние.

Прам избърса лицето си с носна кърпичка.

— Не знаех за това. Дори представа нямах. Аз съм бизнесмен.

— Знаел сте, че са радиоактивни.

Мълчание.

— Уловката е, че сенаторът знае, че вие сте причинили това на жена му. Имате ли представа какво ви чака?

— Ако ви кажа за мината, те ще ме убият.

— А ЦРУ ще ви ликвидира, ако не го направите.

— Моля ви, не ми причинявайте това.

— Вижте какво, собствениците на мината няма да разберат, че вие сте ни казали. Точно по тази причина дойдохме тук посред нощ,

през задната врата.

Прам разклати яростно глава. Пистолетът, напълно забравен, висеше от отпуснатата му ръка.

— Трябва ми време да помисля.

— Съжалявам. Сега е времето, господин Прам.

Той отново попи лицето си.

— Този път става въпрос за живота ми.

— Доста сте си поживели.

— Освен Харвард за сина ми искам и пари.

— Не прекалявайте, Прам.

— Сто хиляди долара.

Форд погледна Кхон. Любовта на камбоджанците към пазарлъците не спираше да го изумява. Той се изправи и взе визата и писмото.

— ЦРУ ще се погрижи за вас, Прам. — Той се обърна и тръгна да излиза.

— Чакайте! Петдесет хиляди!

Форд дори не се спря.

— Десет хиляди.

Форд почти беше стигнал до вратата.

— Пет хиляди.

Форд се спря и се обърна.

— Ще получите парите *ако* и *когато* местоположението на мината бъде успешно засечено. — Той се върна назад. — Сега ми върнете пистолета.

Прам му го подаде. Той се изправи на треперещите си крака, отиде до един дървен скрин в ъгъла, отключи го и извади отвътре една навита на руло карта. Разви я върху масата и постави маслената лампа до нея.

— Това — каза той, — е карта на Камбоджа. Ние се намираме тук, а мината е... *тук*. — Мъничкият му пръст почука върху един див, високопланински район в далечния северозапад. Камбоджанецът вдигна влажния си поглед към Форд. — Но ви казвам, за ваше собствено добро: отидете ли там, няма връщане.

[1] Suor-sdei (кхмерски). — Здравейте. — Бел.прев. ↑

16.

Марк Корсо усети нечие присъствие на входа на стаичката си и тайничко прибута с лакът встрани графиките с гама-лъчение, върху които работеше.

— Здравейте, доктор Дирквайлер — каза той, налагайки маска на почитателност върху лицето си.

Дирквайлер влезе.

— Просто проверявам как върви обработката на снимките от SHARAD.

— Почти съм готов.

Супервайзърът надникна над рамото му, изхъмка и погледна към листата и разпечатките, спретнато подредени на купчинки върху бюрото му.

— Къде са?

— Точно тук. — Корсо не беше съвсем сигурен къде ги е пхнал, някъде в купчината разпечатки, но не смееше да рови из тях, за да не се покажат графиките на гама-лъчението. — До края на деня ще бъдат на бюрото ви.

Дирквайлер протегна ръка и разбута с кебапчестите си пръсти натрупаните листа.

— Бюрото ти е чистичко и подредено, не е като на повечето мърлячи тук. Браво на теб. — Дъхът му миришеше на портокалови бонбонки тик-так.

Отново разбута листите.

— Какво е това? — Той се протегна и измъкна една компютърна разпечатка от купчинката — графика на гама-излъчванията. — Ако не те познавах по-добре, щях да си помисля, че още работиш върху гама-лъчите. А снимките от SHARAD ми бяха обещани за вчера.

— Все още не съм приключил с тях. Ще бъдат на бюрото ви преди пет часа. Доктор Дирквайлер, трябва да отбележа, че работата ми е да анализирам всички електронни данни, а това включва и гама-лъчите.

Ново изсипване на бонбонки в устата.

— Господин Корсо, според мен тук сме свидетели на съществено разминаване в разбиранията за това, как се ръководи този отдел. Ние работим в екип, а аз съм ръководителят на този екип. Съжалявам, но мисля, че бях пределно ясен, когато ви казах, че снимките от SHARAD са задача от първостепенна важност. Искам да бъдат обработени — *всичките* — и да бъдат представени на срещата следващата седмица.

Корсо не каза нищо.

— Разбрахте ли, господин Корсо?

— Разбрах — отвърна той.

Корсо изчака, докато Дирквайлер излезе от стаята, след което се свлече треперещ в стола си. Този човек беше непоносим, незнайно как посредствен тип като него се беше издигнал до надзорен пост и сега се наслаждаваше на властта си при всеки удобен случай. Той хвърли уморен поглед към графиката на гама-излъчванията, която лежеше върху останалите листа. Трябваше да се напъне здраво и да завърши обработката на снимките до пет часа. Защо ли му трябваша толкова много? Марс нямаше да избяга никъде. А в същото време данните за гама-лъчите бяха наистина странни. Той беше напреднал доста в разработката на Фрийман. Ако Дирквайлер не можеше да оцени стойността им, Чодри би го направил със сигурност.

По вратата се почука леко. Той се обърна и видя Марджъри Ланг, която стоеше там, грациозна като газела, с един изпънат и един леко подгънат крак, облегната на касата с усмивка на лице, изпъната като лък.

— Здравсти — каза тя.

Корсо се усмихна и поклати глава.

— Отиде ли си?

— Тъкмо завива зад ъгъла.

Той прокара пръсти през косата си.

— Влизай.

Тя лениво се отпусна върху стола в ъгъла и отпусна главата си назад, разпилявайки гъстата си черна коса върху облегалката.

— Обяд?

Той поклати глава.

— Трябва да довърша обработката на тези данни.

— Как върви?

— Не върви. През цялото време се занимавах с гама-лъчите.

— Някакъв напредък?

Корсо погледна към отворената врата, тя разбра посланието, протегна се и я затвори.

— Малък. Сигурен съм, че каквото и да е това, то се намира някъде на повърхността. Цикличността му съвпада твърде много с периода на завъртане на планетата, за да е нещо друго. Сравних всички снимки, с надеждата да открия някакво визуално потвърждение за наличието на излъчвател. Марс е доста голям и трябва да се прегледат над четиристотин хиляди снимки с висока резолюция. Все едно да търсиш игла в купа сено.

Тя се изправи и Корсо я проследи как се протяга и тениската ѝ се изпъва нагоре, разкривайки плоския ѝ корем. В съзнанието му изникна много подробна картина от прекараната заедно с нея нощ.

— Щом няма да е обяд — каза тя, отмятайки косата си, — какво ще кажеш за вечеря?

— С удоволствие.

— Удоволствието ще бъде изцяло мое — усмихна се тя.

17.

Форд паркира лендкрузъра до редицката очукани мотоциклети и погледна към написаната на ръка табела над малкия правителствен офис. На френски и кхмерски надписът обясняваше, че това е офисът на заместник-областния управител на Кампонг Крабей, комуна Свей Пор. Форд се измъкна от колата и веднага се озова в адска жега, маранята се стелеше на пластове във въздуха.

— Бог да ни е на помощ — въздъхна Кхон, като погледна с присвити очи занемарената бетонена сграда. — Дано носиш със себе си много долари.

Форд се потупа по джоба.

Те почукаха по дървената врата. Отвътре се чу глас, който им извика да влизат. Офисът на заместник-областния управител се състоеше от една стая с гол циментов под и стени, наскоро боядисани в бяло, едно голямо бюро в центъра, обърнато към вратата и две малки секретарски маси от двете му страни. Пред бюрото бяха поставени два метални стола. Задната врата водеше към външната тоалетна в двора. Стаята вонеше непоносимо на долнопробни цигари.

Заместник-областният, симпатичен мъж с белязано лице, се изправи с широка усмивка на лицето, разкривайки най-големите и бели зъби, които Форд беше виждал през живота си, които рязко контрастираха с маслинозелената му раздърпана риза, провисналите сини панталони и джапанките. Вратът му беше дебел и мазен, а лицето му грееше ентузиазирано.

— Добре дошли! Добре дошли! — извика заместникът на английски, разперил приветствено ръце. Изглеждаше така, сякаш току-що е спечелил от лотарията. Което не беше далеч от истината, помисли си Форд, като се сети за неизбежните подкупи, които щяха да последват съвсем скоро.

Кхон го поздрави на кхмерски. Форд замълча както винаги, за да скрие факта, че разбира езика.

— Ние говорим английски! — извика мъжът. — Моля, специални приятели, седнете!

Форд и Кхон седнаха на твърдите метални столове.

— *Hre min gnam sa!* — извика мъжът към едната секретарка, която скочи и хукна навън, покланяйки се два пъти, когато мина край тях.

— Чудесен ден, нали? — каза мъжът, усмихна се отново и скръсти ръце. Форд забеляза, че и двата му палеца липсват.

— Да — отвърна Кхон.

— Много здраве тук, в Кампонг Крабей.

— Да, много е здравословно — рече Кхон. — Веднага забелязах адски добрия въздух.

— Добър въздух! Област Кампонг Крабей добре!

Форд и Кхон се усмихнаха и кимнаха в съгласие.

Секретарката се върна, носейки три кокосови ореха, отрязани с мачете откъм единия край, откъдето стърчаха сламки.

— Моля! — каза чиновникът. Те изпиха кокосовото мляко, което все още беше топло от висенето на слънце. Форд си помисли, че през живота си не бешепил нещо толкова вкусно.

— Отлично — каза Кхон. — Тук, в област Кампонг Крабей, сте ужасно гостоприемни.

— Най-добрите кокосови орехи! — изкрещя мъжът, който засмука сока толкова стръвно, че сламката избълбука. Той тръсна празната черупка върху бюрото и се оригна. — Какво ви трябва, приятели? — попита той, протягайки ръце. — Ще ви дам всичко.

— Това е господин Кърк Мандрейк — отвърна Кхон, — и той е турист авантюрист. Аз съм Кхон, неговият преводач.

— Аванта турист! — повтори чиновникът и закима усърдно, като очевидно нямаше представа какво означава това. — Добре!

— Той иска да посети разрушения храм, известен като Нокор Феас.

— Не знам този храм.

— Намира се дълбоко в джунглата.

— Къде е този храм? В област Кампонг Крабей?

— Не. Извън границите на областта. Трябва да преминем през североизточните райони на вашата област, за да стигнем до там.

Усмивката на лицето му охладня.

— Отвъд моята област нищо! Никой! Няма храм!

Кхон се изправи и разви картата върху бюрото на чиновника.

— Храмът е тук, в хълмовете Пном Нгуе.

Този път усмивката изчезна напълно.

— Това е лош район. Много лош.

— Клиентът ми, господин Мандрейк, иска да види храма.

— Не може да отиде там. Много е опасно.

Кхон невъзмутимо продължи да говори, сякаш не беше получил отказ.

— Господин Мандрейк ще плати добре за разрешението. Освен това се нуждае от помощта ви при маркирането на пътя върху картата. Естествено искаме да избегнем противопехотните мини. Вие познавате областта и имате карти с прочистените от мини райони.

— Много опасно. Ще говоря на кхмерски, за да разберете. Господин Мандрейк, може ли да говоря на кхмерски? — Усмивката му отново грейна.

— Разбира се.

Той започна да обяснява на кхмерски и Форд се заслуша внимателно.

— Да не си полудял? — попита чиновникът. — В този район е пълно с червени кхмери. Те са станали бандити, контрабандисти на скъпоценни камъни и отвличат хора за откуп. Ако докопат клиента ти, това ще ми създаде огромни проблеми. Разбираш ли ме?

— Разбирам — отвърна Кхон на кхмерски. — Но клиентът ми много иска да види тези руини. Дошъл е в Камбоджа само заради това. Само влизаме и излизаме — няма да се мотаем наоколо. Повярвай ми, знам какво правя. И преди съм бил водач. Миналия месец водих едни американци до Бантей Чхмар.

— Не мога да го позволя.

— Той ще ти плати добре.

Чиновникът разпери ръце.

— За какво са ми парите му, ако трябва да се разправям с отвличане? И то на американец? Отиде ми работата. Сега областта е спокойна, няма проблеми, всички са доволни. Не винаги е било така, нали знаеш.

— Може би една по-голяма сума пари ще компенсира неудобствата...

Настъпи кратко мълчание.

— Колко голяма?

— Сто долара.

Чиновникът махна с ръка.

— Шегуваш ли се? Нека бъдат хиляда.

— Хиляда? Ще се консултирам с клиента ми.

Кхон се обърна към Форд и каза на английски.

— Разрешителното струва хиляда долара.

Форд се намръщи.

— Това са много пари.

— Да, но... — Кхон сви рамене.

Форд повдигна ядосано вежда и си пое дъх да възрази, но после рязко кимна.

— Добре, ще платя.

Чиновникът продължи бързо на кхмерски:

— И още сто долара за картите с разчистените от мини територии.

Кхон се обърна.

— Още сто долара? Сега вече ти се шегуваш.

— Петдесет да бъдат тогава.

Кхон каза на Форд:

— Още петдесет за картите.

— А мотоциклети? Ще имаме нужда от мотоциклети — рече Форд, преструвайки се на ядосан. — Те колко ще ни струват?

Пазарлъкът продължи още петнайсетина минути и накрая всичко беше договорено. Хиляда долара и още сто и четирийсет за разрешително, карти, наем за два мотоциклета, бензин, провизии и съхранение на лендкрузъра, докато ги няма. Форд извади парите и ги подаде на чиновника, който почтително ги взе с две ръце и ги заключи в чекмеджето на бюрото си.

Форд и Кхон излязоха навън и седнаха на сянка под едно хлебно дърво и зачакаха пристигането на мотоциклетите от близкото село.

— Каза ми да нося пет хиляди — каза Форд. — Тоя нещастник нямаше представа колко сме готови да платим.

— Този човек току-що спечели двугодишна заплата. Той е доволен, ние сме доволни — защо да подлагаме на съмнение щедростта на боговете?

По пътя със силно бръмчене се зададоха двата мотора, карани от кльошави тийнейджъри, изхъхриха, закашляха се и спряха.

Форд се втренчи в древните возила, които се крепяха цели само на изолирбанд и жица. Единият имаше бамбукова кошница, превързана отзад, омазана със съсиреци и засъхнала свинска кръв.

— Сигурно се шегуваш.

Кхон се разсмя.

— А ти какво очакваше, Харли Дейвидсън?

18.

Сините хълмове в далечината бяха първото нещо, което Форд забеляза, когато пътеката стигна до едно малко сечище. През последните пет часа бяха следвали гъстата мрежа от пътечки в джунглата и той беше ужасно изморен, боляха го всички кости. Спря мотора и изключи двигателя. Кхон се спря до него. Форд наблюдаваше как камбоджанецът изважда картата от раницата си и я разгъва, но въпреки всичките му усилия да я запази цяла, тя бе започнала да се разпада от влагата и честата употреба. Кхон се взря в картата през дебелия стъкла на очилата си, след което погледна към Форд.

— Това са хълмовете Пном Нгуе, които поставят началото на планините покрай границата с Тайланд.

— Човеко, тук е адска жега. Как го постигаш, Кхон?

— Кое?

— Да запазиш такова спокойствие и такъв добър вид.

— Човек винаги трябва да има приличен вид — отвърна той, като сгъна картата с пълничките си, добре поддържани ръце. — Селото Трей Нхор се намира в подножието на тези хълмове. Това е последния аванпост на камбоджанската държава. След това започва ничия земя.

Форд кимна. Той попи потта от лицето си и избърса ръце, прехвърли крак през мотора, запали двигателя, даде газ и двамата отново поеха по криволичетата набраздена пътека. През следващите няколко километра те минаха покрай няколко селца — групички от тръстикови наколни жилища, воден бик, който теглеше двуколка, деца в тръстикова училищна колиба, които рецитираха заедно стихотворение на висок глас — след което пътеката започна да се изкачва нагоре. В далечината се изникна планински хребет, над върховете на дърветата се виеше пушек.

— Трей Нхор — каза Кхон.

Те продължиха да карат през гората, двата мотоциклета жужаха като чифт комари. Форд изпита благодарност към вятъра, въпреки че той въобще не разхлаждаше. След няколко мили се появиха колибите на селото, разпръснати сред гигантски дървета капок с ръбести

стволове и чудовищни коренища, които използват от земята като змии. Миг по-късно се озоваха на пращен площад, заобиколен от бамбукови заслони с тръстикови покриви. В центъра на площада, като група мършави демони, стърчаха свещените стълбове на предците. Форд се огледа; селото изглеждаше пусто.

Двамата паркираха мотоциклетите, пуснаха подпорките им и слязоха от тях. Около малкото разчистено пространство се издигаше необятната, стенеща гора, всички следи от човешко присъствие се губеха между дърветата.

— Къде са всички? — попита Форд.

— Като че ли са избягали. Без един. — Кхон кимна към единия заслон и Форд забеляза една съсухрена старица, която седеше върху плетена рогозка. Кхон измъкна едно пакетче бонбони от раницата си и двамата тръгнаха към нея. — Този район пострада много по времето на Полетата на смъртта^[1] — каза Кхон, — и тези хора все още се страхуват от непознатите.

— Попитай я за пътека към хълмовете Пном Нгуе.

Тя изглеждаше по-стара, отколкото беше възможно да доживее човек, купчина кокали, покрити с увиснала, набръчкана кожа. И въпреки това беше учудващо жизнена. Седеше с кръстосани крака върху рогозката, пушеше пура откъм обратната страна и се усмихна на Форд, разкривайки единствения си зъб. Кхон ѝ предложи отвореното пакетче с бонбони и тя бръкна вътре, отмъквайки поне половината с едно хищническо сграбчване.

Кхон заговори на местния диалект. Тя му отговори оживено, кимайки енергично с глава, костеливите ѝ пръсти жестикулираха и сочеха.

— Казва, че е по-добре да не ходим там.

— Кажй ѝ, че отиваме и се нуждаем от помощта ѝ.

Кхон поговори известно време с жената.

— Тя каза, че на около два километра северно оттук има будистки манастир, до който може да се стигне само пеша. Монасите, казва тя, са очите и ушите на гората. Първо трябва да отидем там и те ще ни покажат пътя. Тя ще пази моторите ни срещу остатъка от бонбоните.

Пътеката продължи да лъкатуши нагоре между разкривени хлебни дървета, след което се заизкачва по един горист хълм. Горещината беше толкова силна, че Форд усещаше как прониква в дробовете му при всяко вдишване. След половин час стигнаха до порутена стена от гигантски землисторъждиви дялани камъни, обвити в лиани, и древни стъпала, които водеха нагоре по хълма. Те се изкачиха до върха и се озоваха на гъсто обрасъл с трева терен, върху който бяха разхвърляни заровени наполовина каменни блокове; от другата им страна пет полуразрушени кули се извисяваха над гъстата джунгла; върху всяка кула се забелязваха четирите лица на Вишну, загледани в четири различни посоки. Това беше древен кхмерски храм.

Сред руините, върху тревисто сечище, се издигаше изкорубената сграда на един по-съвременен будистки манастир. Останали без покрив, голите му каменни стени се открояваха на фона на небето. Зад тях Форд виждаше позлатените кули на ступа, или гробница, които се издигаха над зеленината. В задушния въздух жужаха пчели и се носеше мирис на горящо сандалово дърво.

На входа на манастира, изправен до портала без врати, стоеше един монах, увит в оранжева роба, с гладко избръсната глава. Дребният и съсухрен мъж обърна към тях жизненото си лице и блестящите му черни очи, скрити сред хиляди бръчици, се втренчиха в пришълците. Двете му мънички ръчици стискаха здраво краищата на робата.

Кхон се поклони и монахът му се поклони в отговор. Започна разговор, но Форд отново не можа да разбере диалекта. Монахът посочи към Форд.

— Ти си добре дошъл тук — каза той на кхмерски. — Ела.

Те влязоха в храма без покрив. Подът беше покрит с ниско окосена трева, гладка и грижливо поддържана като игрище за голф. В единия ѝ край се издигаше статуя на Буда в поза лотос с полузатворени очи, почти затрупан от свежи цветя. Пръчици от китайски тамян горяха на снопове около статуята, изпълвайки въздуха с аромат на сандалово дърво и меринтан. Десетина облечени в роби монаси стояха скупчени зад статуята, повечето от тях бяха още деца. Стените на храма бяха издигнати от камъните, събрани от древните руини, и понякога Форд виждаше части от скулптури да надничат от натрошените, измазани с хоросан плочи — ръка, торс, половин лице, извит крайник на танцуваща апсара. По стената минаваха две неравни

линии от дупки, направени от куршумите на автомат. Форд реши, че на това място някога е била извършена екзекуция.

— Моля, седнете — каза монахът и махна с ръка към няколко тръстикови рогозки, постлани на тревата. Следобедното слънце надничаше през счупения покрив, оцветяваше в златно рисунките по източната стена, а димът от ароматните пръчици се прокрадваше покрай слънчевите лъчи. След няколко минути мълчание се появи един монах, който носеше стар чугунен чайник с чай и няколко нащърбени чаши, които постави на рогозката и напълни с течността. Те отпиха от силния зелен чай. Когато го изпиха, игуменът се изправи.

— Говорите ли кхмерски? — обърна се той към Форд с чуруликащ глас.

Форд кимна.

— Какво ви води на края на света?

Форд бръкна в джоба си и извади фалшивия меден камък. Игуменът ахна и бързо отстъпи назад, а останалите монаси се скупчиха край него.

— Махни дяволския камък оттук.

— Фалшив е — отвърна кратко Форд.

— Да не сте търговци на скъпоценни камъни?

— Не — каза Форд. — Търсим мината, откъдето изкопават медните камъни.

За пръв път по лицето на монаха се изписа някаква емоция. Той като че ли се поколеба и прокара ръка по сухия си обръснат скалп. Преминавайки по наболата му коса, пръстите му издадоха лек хрущящ звук.

— Защо?

— Изпраща ме правителството на САЩ. Искаме да я намерим и да я затворим.

— Там има много бивши войници на червените кхмери, въоръжени с пистолети, минохвъргачки и РПГ. Избухливи хора. Как очаквате да стигнете там и да оцелеете?

— Ще ни помогнете ли?

Монахът отговори без колебание.

— Да.

— Какво знаете за хората, които управляват мината?

— Преди около месец в гората имаше силна експлозия. Малко след това се появиха те. Нападнаха планинските села, подбраха хората и ги накараха да копаят дяволските камъни. Изтормозват ги до смърт и след това отиват и хващат други.

— Можете ли да ни кажете нещо за разположението на мината, броя на войниците, кой управлява мината.

Игуменът направи жест с ръка и един от монасите се изправи и излезе. Малко по-късно се върна, водейки едно сляпо дете на около десет години, облечено в монашеска роба. Лицето и скалпът му бяха покрити с мрежа от белези, носът и едното му ухо липсваха, а очните му ябълки представляваха огненочервени ями. Телцето под робата беше малко, слабо и изкривено.

— Това дете избяга при нас от мината — каза игуменът.

Форд погледна към детето отблизо и осъзна, че това е момиче, облечено като момче.

Монахът продължи:

— Ако разберат, че я крием тук, всички ще умрем. — Той се обърна към нея. — Ела тук, дете мое, и разкажи на американеца всичко, което знаеш, дори най-ужасните неща.

Детето заговори с равен, безчувствен глас, сякаш рецитираше стихотворение в класна стая. Тя разказа за експлозията в планината, за идването на бившите войници на червените кхмери; за това как нападнали селото ѝ, убили майка ѝ и баща ѝ и подкарали оцелелите през джунглата към мината. Тя описа как постепенно ослепяла, докато ровела из натрошената скала в търсене на скъпоценните камъни. След това с ясни и точни думи описа с подробности разположението на мината, къде патрулират войниците, къде живее шефът и как работи мината. Когато свърши, тя се поклони и отстъпи назад, също както ако беше рецитирала стихотворение в училище.

Форд остави бележника си на земята и дълбоко въздъхна.

— Разкажи ми за експлозията. Каква беше тя?

— Като бомба — отвърна момичето. — Облакът се издигна високо в небето и заваля кален дъжд, който продължи с дни. Много дървета нападаха.

Форд се обърна към монаха.

— Вие видяхте ли експлозията? Каква беше?

Игуменът го прогледна с пронизателните си очи.

— Като демон от дълбините на ада.

[1] Полета на смъртта — места в Камбоджа, където по време на управлението на червените кхмери са били убити и заровени голям брой хора — по различни оценки от милион и половина до три милиона души, при общо население седем милиона. — Бел.прев. ↑

19.

Аби наби щифта на котвата и скочи в рулевата кабина.

— Махаме се отгук — каза тя, сграбчи руля и форсира двигателя, отдалечавайки лодката от остров Марш.

— Това беше пълен провал — рече ядосано Джаки.

— Минахме два, още три остават — каза Аби, опитвайки се да звучи весело. — Не се тревожи, ще го намерим.

— Дано да е така. Пълзенето из онези храсти направо ме довърши. Все едно ме бяха затворили в сак с диви котки. Погледни колко съм надрана! — Тя тикна ръката си под носа на Аби.

— Бойни рани. Ще можеш да се хвалиш с тях пред внуците си. — Тя насочи „Марей“ покрай северния нос на остров Марш. Залязващото слънце хвърляше оранжеви лъчи върху отдалечения континент, а във въздуха се носеше лека омара. Тя провери картата и пое курс към следващия остров в списъка ѝ: Рип. Виждаше очертаанията му на хоризонта, на няколко мили зад старата станция на Кроу. Тя винаги ѝ беше изглеждала някак не на място, големият бял мехур се издигаше над скалистия остров като грамадна гъба пърхутка. Над водата се носеше малка групичка светлинки — фериботът от остров Кроу се беше отправил към пристанище Тенънт.

— Помниш ли, когато отидохме там на излет? — попита Джаки, проследявайки погледа ѝ. — Онези тримата откачени, които живеят на острова и се грижат за станцията?

— Тогава се опитвах да изпратят сигнали до сондата около Сатурн.

— А ти се чудеше що за луди типове трябва да са, за да приемат подобна работа на остров, която се намира на майната си. Помниш ли онзи с конските зъби, дето ни се хилеше? Пфу! Какво си мислиш, че правят по цял ден?

— Може би са заети да звънят на Извънземното.

— Йо-о, Извънземното, има ли още от ония марсиански мацки? — рече Джаки.

Аби се разхили.

— Като говорим за размътващи съзнанието субстанции, забелязвам, че слънцето е слязло под нока. — Тя държеше в ръка бутилка „Джим Бийм“.

— Тъй вярно.

Аби отпи една глътка и подаде бутилката на приятелката си. Джаки отпи на свой ред. Слънцето се килна зад хоризонта и над спокойния залив се спусна здрач.

— О-хо — рече Аби, гледайки напред. Тя взе бинокъла от таблото и се взря в острова пред тях. — Прозорците на къщата на Рип светят. Изглежда, адмиралът вече е дошъл от Джърси за лятната си ваканция.

— Мамка му.

Когато приближиха острова, пред погледите им се появи дървената къща, със своите кули и фронтони, огряна от външните лампи.

— Тоя адмирал е един луд кучи син — каза Джаки. — Казват, че по време на Корейската война убил сума ти жени и деца.

— Градски легенди.

— Имам предвид, че може би ще е добре да пропуснем Рип.

— Джаки, линията минава през средата на острова. Ще го претърсим през нощта — тази нощ.

Джаки изпъшка.

— Ако метеоритът е паднал на Рип, адмиралът сигурно вече го е открил.

— Тогава той още не е бил тук. А и островът е доста голям.

— Казват, че имал охрана.

— Да бе, точно така, двама, дете седят в кухнята и плюскат понички, докато гледат „Американски идол“.

Островът изникна пред тях, голямата къща грееше, осветена като затвор. Аби огледа пристанището и къщата с бинокъла. Малката лодка с извънбордов двигател на адмирала беше завързана за плаващия док, а голямата моторна яхта беше пуснала котва в залива. Край прозорците на къщата се виждаха сенки.

— Ще хвърлим котва от другата страна.

— Внимавай за течението край западната страна — каза Джаки. — Доста е коварно. Най-добре е да се приближиш от югозапад.

— Добре. — Аби завъртя руля и промени курса така, че да се приближат към острова откъм другия му край. Спряха се на около стотина фута от брега и пуснаха котва. Светлината от небето беше почти изчезнала и започваха да се появяват звездите. Аби остави да светят само светлините на котвата и електрониките и лодката потъна в мрак, а Джаки натъпка в раницата си най-важното: „Джим Бийм“ в една метална манерка, водолазен нож, бинокъл, манерка с вода, кибрит, фенерчета, батерии и един спрей със сълзотворен газ.

Двете се прехвърлиха в надуваемата лодка. Водата се простираше гладка и тъмна, пред тях се мерзелееше островът, потънал в мрак. Аби предпазливо гребеше към брега, като се стараеше да избегне пляска на веслата. Лодката застърга в пясъка и те изскочиха от нея. Светлините на къщата се виждаха едва-едва през дърветата.

— И сега какво? — прошепна Джаки.

— Просто върви след мен. — Аби тръгна напред с компас в ръка, прекоси брега, проправи си път през гъстите шипкови храсти и най-накрая стигна до гората. Чуваше тежкото дишане на Джаки зад гърба си. Сред дърветата беше тъмно като в гроб. Тя включи фенерчето си и леко прикривайки го с ръка, продължи да върви напред сред обраслите с мъх дървеса, насочвайки го наляво и надясно в търсене на кратер. От време на време Аби спираше и проверяваше местонахождението им с компаса.

Минаха десет минути, а те не бяха открили нищо. За да достигнат до другия край на острова, преминаха през едно тресавище и прекосиха бавно течащ поток, газейки във вода до гърдите, като Аби държеше раницата над главата си. След потока се ширеше голо поле. Аби се сви до едно дърво и го огледа през бинокъла, докато Джаки си събуваше обувките и изливаше от тях калната вода.

— Умирам от студ.

Полето заобикаляше хълма и стигаше до грижливо поддържана морава и тенис корт, отвъд които се издигаше грамадната къща. Тя забеляза движение край един от прозорците.

— Трябва да прекосим това поле — прошепна Аби. — Кратерът може да е там.

— А може би трябва да го заобиколим.

— Няма начин. Тръгваме напред.

Но никоя от тях не помръдна.

Аби я смушка.

— Страх ли те е?

— Да. И съм мокра.

Аби измъкна манерката от раницата и я подаде на приятелката си. Джаки отпи една голяма глътка и Аби побърза да направи същото.

— Ободри ли те?

— Не.

— Дай да приключваме с това. — Аби усети как топла вълна залива стомаха ѝ, надигна се и запълзя към полето. Светлините на къщата бяха достатъчни и тя пхна фенерчето в раницата. Придвижвайки се бавно на лакти и колене, те пълзяха през мъртвата, сплъстена трева.

Когато стигнаха някъде по средата на полето, отнякъде се разляя куче. Двете инстинктивно се проснаха в калта. От къщата се разнесе слабият глас на Франк Синатра, който след миг се изгуби — някой беше отворил и затворил вратата. Те зачакаха.

В далечината отново се разнесе лай. Аби усети леденостудената вода да се стича по гърба ѝ и потрепери.

— Аби, моля те. Дай да се махаме оттук.

— Шшт!

Аби се накани да се надигне, но забеляза две сенки, които се появиха иззад ъгъла на къщата и хукнаха към моравата, навели ниско глави и забили носове в тревата.

— Кучета — каза тя.

— О, Боже, не.

— Трябва да се махаме оттук. На три хукваме към потока.

Джаки изскимтя.

— Едно, две, *три*. — Аби се надигна и хукна през полето, а Джаки я следваше по петите. За тях се разнесе бесен лай. Те долетяха до потока и мързеливото, но мощно течение ги повлече надолу към гората. Аби се скри изцяло под водата, като остави само лицето си на повърхността, опитвайки се да диша през стиснатите си устни. Лаят се приближи и тя видя светлината на фенерчетата, която танцуваше по хълма — към тях тичаха двама мъже.

Лаят се разнесе от горната част на потока, където бяха навлезли във водата. Виковете на приближаващите се мъже се чуваха все по-близо.

Потокът навлезе в гората и дърветата скриха небето от погледа ѝ. Тя се опита да намери Джаки, но беше твърде тъмно. Потокът криволичеше покрай големи заоблени скални блокове и дебелите коренища на смърчове. Тя чу силно бучене на вода и потокът я повлече напред.

„Водопад.“ Тя протегна ръце, за да се залови някъде, сграбчи един камък, но той беше много хлъзгав и водата отново я повлече напред. Бученето се засили. Тя надигна глава и забеляза в тъмнината тънка бяла линия. Опита се да се вкопчи в друг камък, но водата отново я изблъска встрани и я отнесе надолу.

— Джаки! — избоботи тя, преди да усети как потокът я всмуква; за миг се почувства като в безтегловност, белият тътен я погълна и тя изведнъж се озова в студен, вихрещ се мрак. За миг застина неподвижно, объркана къде е нагоре, след което заплува бясно, ритайки с крака и пляскайки с ръце, опитвайки се да постигне баланс — и главата ѝ изведнъж изскочи над повърхността. Тя си пое дълбоко дъх и запляска лудо, опитвайки се да задържи главата си над изливащата се отгоре вода, след което се метна встрани, с няколко замаха на ръцете се откъсна от водовъртежа и само след миг вече плуваше в спокойни води. Видя нощното небе и океана — намираще се съвсем близо до брега. Потокът я носеше между чакълени наноси и Аби започна да рита бясно към тях. Кракът ѝ потъна в дребните камъчета и тя се опита да се изправи, кашляйки и плюейки вода. Огледа се наоколо, но всичко беше тихо. Мъжете и кучетата не се виждаха никъде.

— Джаки — изсъска тя.

След минутка Джаки изскочи над водата, изправи се на колене и започна да плюе вода.

— Джаки? Добре ли си?

След миг се чу дрезгав глас:

— Да, мамка му.

Притичвайки покрай дърветата, те стигнаха до лодката, издърпаха я в морето, натовариха се вътре и загребах. Малко по-късно вече седяха в „Марей“. След минута мълчание и двете избухнаха в истеричен смях.

— Така — рече Аби, след като се поуспокои. — Да вдигаме котва и да се махаме оттук, преди да са тръгнали да ни търсят с оная тяхната

голяма яхта.

Съблякоха мокрите си дрехи и ги провесиха по парапетите, след което чисто голи подкараха лодката към нощния океан, подавайки си бутилката с „Джим Бийм“.

20.

Форд се смяташе за бързоходец, но будисткият монах се придвижваше през гората с гъвкавостта на прилеп, шляпаше чевръсто с малките си чехли, развявайки оранжевата си роба. Те вървяха четири часа мълчаливо, без почивка, докато не стигаха до един голям камък на входа на стръмна клисура. Монахът рязко спря, загърна се с робата си и седна, навеждайки глава в молитвена поза.

След кратко мълчание той ги погледна и посочи с пръст към клисурата.

— Шест километра. Вървете по главния каньон към хълма и се изкачете по него. Ще се озовете над мината, погледнете надолу към долината. Но внимавайте — по хълма се движат патрули.

Кхон притисна длани и се поклони с благодарност.

— Нека Буда да благослови пътя ви — каза монахът. — А сега вървете.

Кхон отново се поклони.

Оставиха монаха да седи на камъка с наведена глава, потънал в медитация. Форд вървеше пръв, промъквайки се покрай огромните камъни, довлечени тук и излъскани от древните наводнения. Когато каньонът се стесни в клисура, дърветата, които растяха по стръмните склонове, се сгъстиха над главите им, оформяйки тунел. В тежкия въздух жужаха насекоми и се носеше мирис на сладка папрат.

— Тук е ужасно тихо — изпухтя Форд.

Кхон кимна с кръглата си глава.

От време на време Форд забелязваше будистки молитви, изсечени в скалите, почти заличени от времето. Веднъж минаха покрай цял лежащ Буда, дълъг четирийсет фута, изсечен от излязъл на повърхността камък. Кхон се спря, за да се помоли и да направи дар от цветя.

В края на клисурата започваше тясна пътека, която се изкачваше нагоре по стръмния хълм. Когато приближиха върха му, през гъстите корони на дърветата проникнаха слънчеви лъчи. Рушаща се стена обграждаше върха и през разбитите ѝ бойници Форд видя руините на

скромнен храм, който се издигаше над виещите се лозници. Едно изгоряло и изкорубено противовъздушно оръдие, останало от Виетнамската война, се мъдреше в единия край на храма, в другия се намираше картечно гнездо.

Форд махна с ръка на Кхон да не мърда, промъкна се през гъсталака и се прехвърли през разрушената стена. Чу се шумолене и пърпорене, той измъкна валтера си, но единственото, което видя, беше гущер, който пълзеше върху купчина сухи листа. Форд продължи напред, без да прибира пистолета в кобура, стигна до разчистеното място, огледа се и чак тогава махна на Кхон да се приближи. Двамата продължиха по пътеката до картечното гнездо, което беше разположено на самия ръб на пропастта и предлагаше отлична гледка към разположената отдолу долина.

Форд пропълзя до ръба на каменната платформа и надникна.

Гледката, която се разкри пред очите му, беше толкова невероятна, че той не можа да разбере съвсем какво вижда. Дърветата в центъра на долината бяха съборени на земята в идеален радиален модел, насочени в противоположната на кратера страна, като спици на гигантско колело. Над терена, на който се развиваше трескава дейност, се виеше гъст облак дим. От централния кратер излизаха дълги колони от дрипави хора, които носеха на гърбовете си пълни с камъни кошове, привързани с ленти към челата им. Те изсипваха кошовете върху голяма купчина, която се намираше на около петдесет ярда и се затъртяха обратно към мината с приведени гърбове, за да напълнят отново кошовете. Върху купчината камъни пъплеха жени и деца, които с малки чукчета натрошаваха камъните, търсейки „меденки“.

Очевидно централният кратер беше самата мина.

В долината, която се простираше над мината, бяха разчистили един терен от нападалите дървета и бяха издигнали груби бараки и разкривени плетени колибки, а целият лагер беше обграден с бодлива тел. Над десетината готварски огнища се издигаше пушек. В двата края на лагера беше паркиран по един стар танк и тежковъоръжени войници патрулираха по периметъра на долината. Други войници подканяха миньорите да се движат по-бързо и ръчкаха бавните и слабите с дълги остени — но винаги от разстояние.

Форд бръкна в раницата си и извади бинокъл, за да погледне по-отблизо. Кратерът се ширна пред погледа му — дълбока, отвесна

шахта, която несъмнено беше резултат от мощен метеоритен сблъсък. Той огледа колоните с миньори; всички бяха в ужасно физическо състояние — косите им бяха опаднали, изтощените им тела бяха покрити с рани, кожата им беше потъмняла и съсухрена, гърбовете изкривени, костите изпъкнали. Много от тях бяха проядени до такава степен от радиацията — плешиви, беззъби и измършавели — че Форд не можеше да различи мъжете от жените. Дори войниците, които ги охраняваха, изглеждаха апатични и болни.

— Какво виждаш? — прошепна Кхон зад гърба му.

— Разни неща. Ужасни неща.

Кхон допълзя до него със собствения си бинокъл в ръка. Той го вдигна към очите си и остана така дълго време, смълчан.

Докато наблюдаваха, един от миньорите, които носеха руда, се спъна и падна, а рудата се разсипа по земята. Човекът беше дребен и слаб, Форд реши, че сигурно е тийнейджър. Един войник издърпа момчето извън линията и започна да го ритва, опитвайки се да го накара да се изправи. Момчето се опита да се надигне, но беше твърде слабо. Най-накрая войникът опря пистолет в главата му и стреля. Останалите дори не обърнаха глави. Войникът махна с ръка към една каруца с магаре, тялото беше хвърлено вътре и Форд я проследи с поглед, докато магарето я изтегли до края на долината. Там тялото беше изхвърлено в един ров, който изглеждаше като прясна рана в червеникавата почва на джунглата — масов гроб.

— Видя ли това? — попита тихо Кхон.

— Да.

Форд обърна бинокъла към патрула и с изненада установи, че повечето от войниците също са тийнейджъри, а някои дори и по-малки деца.

— Погледни нагоре в долината — промърмори Кхон, — към онези големи дървета, които не са паднали.

Форд се обърна натам и веднага забеляза дървената къща, която се криеше между дърветата в началото на долината. Беше построена в класически френски колониален стил, с насмолен тенекиен покрив, прозорци с капандури и стени от боядисани в бяло дъски и дюшеме. Покривът се спускаше надолу над широка веранда, закрыта от цъфнали хеликонии с ярки оранжеви и червени цветове. Той забеляза стар, птицеподобен мъж, който ситнеше напред-назад по верандата с питие

в ръка. Косата му беше снежнобяла и беше ужасно прегърбен, но лицето му беше гладко и будно. Той обясняваше нещо на други двама мъже и оживено ръкомахаше със свободната си ръка. Двама тийнейджъри, въоръжени с автомати „Калашников“, охраняваха къщата от двете страни.

— Виждаш ли го?

Форд кимна.

— Сигурен съм, че този мъж е Брат номер шест.

— Брат номер шест ли?

— Дясната ръка на Пол Пот. Носеха се слухове, че копелето контролира голям район край тайландско-камбоджанската граница. Като че ли току-що открихме малкото му феодално имение. — Кхон свали бинокъла и го прибра в раницата. — Като че ли намерихме всичко, което ни трябва.

Форд не каза нищо. Усещаше с гърба си погледа на Кхон.

— Да направим няколко снимки, да го заснемем с камерата, да свалим данните от джипиеса и да се махаме оттук.

Форд свали бинокъла от очите си, но не каза нищо.

Внезапно Кхон се намръщи. Той забеляза нещо в тревата под краката си; пресегна се, взе го и го показа на Форд. Беше фас от ръчно свита цигара, скорошен и сух.

— Ох, ох — каза Форд.

— Трябва да се махнем оттук.

Те пропълзяха обратно покрай картечното гнездо. Форд забеляза някакво движение в гората и се притисна към земята. Кхон го последва.

— Патрул — даде му знак Форд.

— Със сигурност идват насам.

— Тогава ще се спуснем от другата страна.

Форд пропълзя по корем до обграждащата ги стена и се сви до нея, Кхон го последва.

— Не можем да останем тук. Трябва да се прехвърлим през стената.

Кхон кимна.

Форд откри удобно място, където да се захване, надигна се леко над ръба и се прехвърли от другата страна. Остана да лежи в тревата, дишайки тежко. Не го бяха забелязали. След минута и Кхон се появи

на върха. От джунглата се разнесе оглушителен взрив от автоматична стрелба, куршумите се забиха в стената, пръскайки на всички страни каменни отломки като шрапнели.

— *Hop chun gnay!* — извика Кхон, хвърли се от стената и тупна тежко до Форд, като продължи да се търкаля надолу. Автоматичният огън продължи, разкъса гъсталака над главите им и ги посипа с листа и клонки.

Стрелбата спря също толкова рязко, както и беше започнала. Форд чу виковете на скритите войници, които тичаха през гората в ниското. Опитвайки се да се снижи колкото може повече, той се прицели в посока на гласовете и стреля веднъж. Отговорът беше дъжд от куршуми, които все още се забиваха високо над главите им.

— Да се махаме оттук — каза Форд.

Кхон измъкна деветмилиметровата си берета.

— Щом казваш, янки.

Над главите им прелетя граната и се взриви върху хълма. Взривната вълна събори Форд. Ушите му звъннаха, той разтърси глава, опитвайки се да проясни съзнанието си.

— Спусни се надолу, аз ще те прикривам. След това ти ще ме прикриваш.

— Добре.

Форд стреля по войниците, а Кхон скочи и хукна надолу по хълма. Форд продължи да стреля, докато Кхон не стигна до подножието на хълма и не се покри.

След миг Форд чу отчетливото бум-бум на пистолета му — Кхон му осигуряваше прикриваща стрелба. Той скочи и се затича надолу по хълма към прикритието му. Зад него се взриви нова граната и го отхвърли напред — тъкмо навреме, защото автоматичната стрелба направи на сол растителността на мястото, където беше стоял допреди минута.

Той запълзя надолу, а върху него се сипеха листа и клонки. Войниците продължаваха да стрелят нависоко, от своята позиция просто не можеха да постигнат правилния ъгъл. Миг по-късно се озова пред Кхон.

— Бягай!

Двамата се втурнаха надолу, проправяйки си път през храсталаците и лозниците. Около тях летяха куршуми, но постепенно

започнаха да изостават и да се разреждат.

Десет минути по-късно двамата се озоваха в горната част на клисурата и се спряха край бреговете на потока, за да си поемат дъх. Форд коленичи и наплиска лицето и врата си, опитвайки се да се охлади.

— Тръгнаха след нас — каза Кхон. — Не трябва да спираме.

Форд кимна.

— Нагоре по потока. Няма да очакват да тръгнем натам.

Влязоха във водата и тръгнаха нагоре по бързеите. След половин час изморително изкачване, те се озоваха при извора, където водата бликаше от една цепнатина. Хребетът минаваше на стотина ярда над главите им, а надясно продължаваше сухо дърво.

Те прекосиха дървото и се изкачиха върху хребета, минаха от другата му страна и стигнаха до друг хълм, покрит с гъсти храсталаци. Минаха два часа и започна да се спуска здрач. Гората потъна в зелен сумрак.

Кхон се хвърли върху снопчетата малка зелена папрат, обърна се по гръб и подложи ръце под главата си. Спокойното му лице се разтегна в усмивка.

— Прекрасно. Да си направим лагер.

Форд седна върху един паднал пън, дишайки тежко. Извади манерката си и я подаде на Кхон, който отпи жадно. След това самият той пи от топлатата, зловонна вода.

— Нали намери мината — каза Кхон, като седна и се загледа в маникюра си. Извади от джоба си малка пиличка и започна да почиства и пили ноктите си. — Вече знаеш местоположението ѝ. Можем да се връщаме.

Форд не каза нищо.

— Нали така, господин Мандрейк? Връщаме ли се обратно?

Отново никакъв отговор.

— Повече не искам да спасявам света, моля те!

Форд се почеса по врата.

— Кхон, знаеш много добре, че имаме проблем.

— Който е?

— Защо ме изпратиха тук?

— За да намериш мината. Сам ми го каза.

— Ти я видя. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че ЦРУ вече не знаят точното ѝ местоположение? Няма начин шпионските ни сателити да са пропуснали онова място.

— Хмм — промърмори Кхон. — Много си прав, да знаеш.

— Тогава каква е тая шарада с изпращането ми тук?

Кхон сви рамене.

— Неведоми са пътищата на ЦРУ.

Форд разтри лицето си, приглади косата си назад и въздъхна дълбоко.

— Има още един проблем.

— Който е?

— Нима ще оставим онези хора да умрат?

— Онези хора вече са мъртви. Освен това ми каза, че са ти заповядали нищо да не предприемаш. Да не пипаш мината. Нали така, господин Мандрейк?

— Там имаше деца, малки деца. — Форд вдигна главата си. — Видя ли как застреляха онова момче, просто ей така? Ами масовия гроб? Там вече има поне двеста трупа, а ямата не беше пълна дори наполовина. Това е геноцид.

Кхон поклати глава.

— Добре дошъл в страната на геноцида. Зарежи тая работа.

— Не. Няма просто така да си отида.

— Какво можем да направим?

— Да взривим мината.

21.

Марк Корсо стискаше здраво компактдиска в ръка, усещайки как потта от пръстите му се стича по пластмасовата кутийка. За пръв път влизаше в конферентната зала, светая светих на марсианската мисия. Тя изглеждаше доста разочароващо. Застоялият въздух миришеше на кафе, стари килими и препарат за почистване на мебели. Стените бяха облечени в изкуствена ламперия, някои от плоскостите се бяха изкривили, други бяха нападали. Върху пластмасовите маси покрай стените бяха подредени компютърни монитори, осцилоскопи и други електронни уреди. В единия край на стаята висеше голям екран, спуснат от тавана, а в центъра беше разположена най-грозната съвещателна маса, която беше виждал през живота си, направена от кафява пластмаса с алуминиеви ъгли и метални крака.

Корсо седна на стола пред малката пластмасова табела с неговото име. Измъкна лаптопа си, сложи го на масата, включи го в контакта и го пусна. Междувременно стаята се пълнеше с лаборанти, които разговаряха, шегуваха се и се наливаха със слабо калифорнийско кафе от автомата в ъгъла.

Марджъри Ланг седна до него и включи компютъра си. Той усети парфюма ѝ с аромат на жасмин. Тя се беше издокарала в много добре изглеждащ черен костюм и Корсо остана много доволен, че сутринта беше решил да облече най-доброто си сако с една от най-скъпите си копринени вратовръзки. Никъде в стаята не се виждаха бели лабораторни престилки.

— Нервен ли си? — попита тя.

— Малко. — Това беше първото събрание на Корсо като член на висшия персонал и от десетимата души, които щяха да изнасят презентации, той щеше да говори трети. Всеки разполагаше с пет минути да направи изложението си, след което следваха въпросите.

— Скоро ще започне да ти се струва като нещо обичайно.

Директорът на мисията Чарлз Чодри се изправи от своето място начело на масата и в стаята настъпи тишина. Корсо харесваше Чодри — той беше млад, елегантен, с преждевременно посивяла коса, която

носеше опъната назад и вързана на опашка, с брилянтен ум и въпреки това невероятно земен тип. Всички знаеха историята му: роден в Кашмир, Индия, той беше пристигнал в САЩ още като бебе с вълната бежанци по време на Втората война за Кашмир през 1965 г. Той се беше издигнал от нищото, класическа история за успеха на имигранта — получи титлата доктор по планетарна геология в Бъркли, а дисертацията му спечели наградата Стоктън. Сякаш за да компенсират чуждия си произход, Чодри се държеше като чист американец — калифорниец дори: падаше си по алпинизъм, маунтинбайк и сърфинг, и покоряваше зимните вълни на Маверикс, който се смяташе за най-опасното място за сърф в света. Носеха се слухове, че произхожда от богато браминско семейство от нисшата аристокрация и в родината си има титла, паша или набоб, но никой не знаеше със сигурност дали е така. Беше донякъде суетен, но това беше простим недостатък, доста често срещан сред персонала на ЛРД.

— Добре дошли — каза той с фамилиарен тон и им се усмихна, разкривайки белите си зъби. — Мисията е постигнала голям прогрес. — Той изброи някои от последните им постижения, спомена впечатляващата статия в научната секция на „Ню Йорк Таймс“, цитира друг материал в британското списание „Ню сайънтист“, подметна с известно злорадство за предполагаемите проблеми с китайския орбитален спътник „Ху Цзинтао“, пусна няколко шеги.

— А сега — каза той, — нека преминем към презентациите. — Той погледна в един списък. — По пет минути за всеки, след това преминаваме към въпросите. Ще започнем с климатичния доклад. Марджъри?

Ланг се изправи и започна да говори, като същевременно проиграваше пауър поинт презентация на марсианския климат и показваше инфрачервени изображения на екваториалните ледени облаци, които бяха заснети наскоро от спътника. Корсо се опитваше да се концентрира, но съзнанието му блуждаеше другаде. Редът му приближаваше със страшна бързина — пет минути, в които ще формира първите впечатления за себе си като главен лаборант. Той се готвеше да направи рискован стъпка, което не беше типично за него, но се чувстваше спокоен. Беше го преговорил стотици пъти. Може и да беше нестандартно, но щеше направо да ги отведе. Че как иначе? Това беше зашеметяваща загадка, очевидно открита от доктор Фрийман

малко преди смъртта му, която не бе успял да разгадае. Корсо беше поел щафетата от него. За него това беше начин да почете паметта на своя професор, като в същото време стимулира и собствената си кариера.

Той погледна към другия край на конферентната маса и видя Дирквайлер, който седеше, поставил дебела кожена папка пред себе си. Когато види накъде духа вятърът, сигурно щеше да доприпка веднага при него.

Корсо слушаше първите доклади, но едва-едва чуваше нещо от тях. Той усети как стомахът му се свива, когато приключи и последният доклад преди неговия.

— Марк? — каза Чодри и го погледна. — Ти си наред. — Той се усмихна окуражително. Дирквайлер успя да докара нещо като усмивка. Той плъзна компактдиска в плейъра. Мина известно време докато зареди, след което на екрана се появи първото изображение от неговата презентация.

Сцинтилатор за гама-лъчи ОМС Комптън:

Анализ на данните от емисии на аномално гама-излъчване

Марк Корсо, главен анализатор-лаборант

— Благодаря ви, доктор Чодри — каза Корсо. — Подготвил съм ви малка изненада — едно откритие, което според мен има огромно значение.

Лицето на Дирквайлер помръкна. Корсо се опита да не гледа към него. Не искаше да бъде изхвърлен от играта.

— Вместо данните, получени от SHARAD, бих искал да обърна вниманието ви към данните, събрани от сцинтилатора за гама-излъчване на „Комптън“.

В стаята беше настъпила гробна тишина. Той се осмели да погледне към Чодри. Човекът изглеждаше заинтригуван.

Той премина към следващото изображение, което показваше Марс с нарисувани множество орбитални траектории около него.

— Това е траекторията на Марс Мэпинг Орбитър през последния месец, той е събирал данни от почти полярна орбита... — Прехвърли

набързо няколко изображения, докато не стигна до нужния кадър. Той показваше графика с периодични пикове. — Ако на Марс има източник на гама-излъчване, това е теоретичната му сигнатура, както би трябвало да бъде видяна от Марс Мапинг Орбитър.

Кимания, мърморене, размяна на погледи.

Той премина към следващото изображение, две графики, една върху друга, чиито пикове почти съвпадаха.

— А това, дами и господа, са действителните данни за гама-излъчването, събрани от спътника, наложени върху теоретичната графика. — Той изчака реакцията им.

Мълчание.

— Бих искал да обърнете внимание на доста показателното съответствие — продължи той, като се опитваше да запази умерен, неутрален тон.

Чодри присви очи и се наведе напред. Останалите просто гледаха.

— Знам, че стандартната грешка е доста голяма — продължи Корсо, — и съм наясно, че фоновият шум е доста силен. Освен това сцинтилаторът не отчита посоката. Не може да се фокусира върху самия източник. Но аз направих статистически анализ и стигнах до извода, че вероятността е само едно на сто това съответствие да е чисто съвпадение.

Мълчанието продължаваше. Хората в стаята започнаха да се размърдват нервно.

— И какво е вашето заключение, доктор Корсо? — попита Чодри с преднамерено неутрален тон.

— Че на Марс има източник на гама-излъчване. И то *конкретен* източник.

Тишина на изумление.

— И какъв трябва да е този източник? — попита Чодри.

— Точно това е въпросът, на който трябва да намерим отговор. Според мен следващата стъпка е да се проучат визуалните и радарните изображения и да се намери съответстващият артефакт.

— Артефакт ли? — попита Чодри.

— Имах предвид обект. Артефакт не беше точно подобрена дума, благодаря ви, че ме поправихте. Нямам предвид, че търсим нещо неестествено.

— Някакви теории?

Корсо си пое дълбоко дъх. Чудеше се дали да не сподели мислите си. „Ако ще е гарга, да е рошава.“

— Това е чисто предположение, разбира се, но имам няколко догадки.

— Да ги чуем.

— Може да бъде природен геоложки реактор, какъвто е откриван и на Земята. При него движението на скали или вода води до концентрацията на уран и се създава подкритична маса, която при разпадането си изпуска гама-лъчи.

Кимване.

— Но в тази теория се вижда един значителен проблем. За разлика от Земята, на Марс няма тектонични плочи или големи водни маси, които да причинят това. Сблъсък с метеорит ще разпръсне материала, няма да го концентрира.

— Какво друго би могло да бъде?

Корсо си пое дълбоко дъх.

— Миниатюрна черна дупка или голям къс от неутронно изродена материя биха могли да изпускат изобилие от високоенергийни гама-лъчи. Подобен обект може да попадне на Марс при сблъсък с метеорит и по някакъв начин е бил захванат на повърхността, откъдето е започнал да изпуска гама-лъчи в космоса. Всъщност този обект може все още да е активен, да изяжда планетата, така да се каже — така се генерира и гама-излъчването. Това би могло да бъде... — той замълча за миг, след което отново продължи. — ... потенциална кризисна ситуация. Ако Марс бъде погълнат от черна дупка или раздробен до неутронна материя, потокът от гама-лъчи може да стерилизира Земята. Напълно.

Той млъкна. Беше го казал. Когато се огледа, забеляза само недоверчиви погледи. Това не беше проблем — данните не лъжеха.

— А данните от SHARAD? — попита Чодри.

Корсо го погледна невярващо.

— Ще бъдат готови след няколко дни. Надявам се, че ще се съгласите с мен, че гама-излъчването е много по-важно.

Дирквайлер заговори с изненадващо приятелски, предварително модулиран глас.

— Доктор Корсо, моля да ме извините, но аз останах с впечатлението, че на днешната среща ще презентирате данните, събрани от SHARAD.

Корсо отмести погледа си от Дирквайлер към Чодри и обратно. Всеки можеше да разбере какъв мръсник е Дирквайлер.

— Имах чувството, че това е много по-важно — каза най-накрая той. Погледна отново към Чодри, надявайки се, молейки се за подкрепа.

Чодри се прокашля.

— Доктор Корсо, не бих могъл прибързано да заявя, че споделям вашия ентузиазъм. Стандартната грешка обезсмисля до голяма степен вашето „съответствие“, а едно от четири отклонения във фоновия шум не може да се приеме като нещо категорично.

— Доктор Чодри, голяма част от космологичните данни едва надвишават фоновия шум — отвърна тихо Корсо.

— Така е. Но Бога ми, дори не мога да си представя какво би могло да изпуска гама-лъчи от повърхността на мъртва планета, без скорошна тектонична активност и без магнитно поле. Тези приказки за черни дупки или... — скептичният му глас заглъхна.

Корсо прочисти гърлото си и отново заговори:

— Бих препоръчал да прегледаме повърхността на планетата за обект, който да е подходящ за емитер на гама-лъчи. Ако определим точно източника на гама-лъчи върху повърхността, ще можем да го заснемем с камерата HiRISE^[1]. Или пък, което е по-вероятно, възможно е вече дори да сме го заснели, но да не сме осъзнали значимостта му.

Чодри като че ли размишляваше. Той гледа известно време изображението на екрана, а всички останали го чакаха да заговори.

— Тук откривам един проблем.

Корсо чакаше изтръпнал, сърцето му биеше в гърлото.

— Предполага се, че цикличността на този ваш източник на гама-излъчване е около трийсет часа — според вашата графика. Но Марс се завърта около оста си за двайсет и пет часа. Как ще обясните несъответствието?

Корсо беше забелязал разликата, но тя му се струваше незначителна.

— Пет часа влизат в границите на допустимата грешка.

— Извинете, доктор Корсо, но ако екстраполирате диаграмата си, двете периодичности ще излязат от скалата. И то много. А това не влиза в границите на допустимата грешка.

Корсо се загледа в графиката. Чодри беше прав, веднага го разбра. Елементарна, глупава, непростима грешка.

Настъпи мъртва тишина.

— Разбирам какво имате предвид — каза Корсо с пламнало лице. — Отново ще прегледам данните и ще се опитам да ги изчистя. Но цикличността съществува. Може да се намира в орбита около планетата.

Дирквайлер отново се обади:

— Доктор Корсо, дори всичките ви изчисления да бяха точни, в което се съмнявам, това все пак си остава неуместно отклонение от основната ни мисия. Предпочитам да се концентрирате върху данните от SHARAD — които и без това са доста закъснели.

— Но... Ние определено трябва да проучим тази аномалия — отвърна Корсо със слаб глас. — Тя може да представлява значителна заплаха за живота на Земята.

— Не съм сигурен дали въобще подобна аномалия съществува — каза Чодри. — Освен това въобще не съм склонен да толерирам подобни тревожни слухове, базирани върху толкова несигурни данни. Трябва да сме изключително внимателни.

— Но дори да съществува и най-малката вероятност...

Чодри го прекъсна:

— Когато дълго време гледате фоновия шум, започват да се виждат неща, които не са там. Човешкият мозък често се опитва да си наложи модели, които не съществуват. — Той продължи да говори спокойно, почти съчувствено. — За нас са важни данните от SHARAD. Покойният доктор Фрийман също направи грешката да изгуби голяма част от времето си за тези гама-излъчвания. Не ми се иска да направите същата грешка.

Дирквайлер се обърна към Чодри.

— Чък, сам ще довърша анализа на SHARAD. Утре до пет ще бъде на бюрото ти. Съжалявам за това.

Чодри кимна с глава.

— Значи до утре в пет. Благодаря, Уинстън.

До края на събранието Корсо стоеше със скръстени ръце, с изписан на лицето престорен интерес, без да вижда нищо, без да чува нищо, с усещането, че нещо в него умира. Дори успокоителното потупване на Марджъри Ланг не му помогна. Как може да допусне толкова елементарна грешка?

Фрийман се беше оказал прав: всъщност Чодри се беше оказал още по-голям идиот и от Дирквайлер. Но какво всъщност означаваше това? Че той беше тотално прецакан.

[1] HiRISE (High Resolution Imaging Science Experiment) — научен експеримент за снимки с висока разделителна способност. Камерата HiRISE се намира в орбита около Марс, на борда на марсианския орбитален космически апарат „Марс Мапинг Орбитър“. — Бел.прев. ↑

22.

Форд седеше на земята с кръстосани крака, гледаше в огъня и слушаше звуците на нощната джунгла. Тъмната гора ги обграждаше като влажно подземие.

Кхон се пресегна, вдигна капака на тенджерата, която къкреше върху огъня и разбърка съдържанието ѝ с пръчка. След това каза с натезал от скептицизъм глас:

— И така, какво следва? Как смяташ да взривиш мината?

Форд въздъхна и хвърли една съчка в огъня, без да каже нищо.

— В годините на полетата на смъртта — продължи Кхон, — видях как застрелват чичо ми в главата. Знаеш ли какво беше престъплението му? Притежаваше готварска тенджера.

— И защо са го наказвали със смърт?

— Такива са били червените кхмери. Такъв е бил начинът им на мислене. Щом притежава тенджера, значи не е приел духа на колективизма, на комунизма. Въобще не ги интересуваше, че той има петгодишен син, който умира от глад. Затова първо екзекутираха детето пред очите му, а после убиха и него. Разбираш ли, срещу какви хора се изправяш, Уайман?

Форд счупи още една съчка и хвърли парчетата в огъня.

— Разкажи ми за Брат номер шест.

— Той участвал в студентската група на Пол Пот в Париж през петдесетте. Станал член на Централния комитет по време на полетата на смъртта, известен е под името Та Прак.

— Произход?

— Образовано семейство от Пном Пен. Гаднярът заповядал убийството на собствените си роднини — братя, сестри, майка, баща, баба и дядо. Приемаше го като дело на честта, което доказва чистотата на неговите идеали.

— Симпатията.

— След смъртта на Пол Пот през 1998 г., той изчезна някъде на север и започна да се занимава с контрабанда на наркотици и

скъпоценни камъни. „Революционните му идеали“ се изродиха в престъпност.

— И какво го мотивира сега?

— Оцеляването. Чисто и просто.

— А не парите?

— За да оцелееш, ти трябва пари. Какво иска шибаният Брат номер шест? Сега ще ти кажа какво иска: да изживее последните си дни в мир и спокойствие и да умре от естествена смърт. За това мечтаят масовите убийци: да умрат от старост, заобиколени от децата и внуците си. Той е почти на осемдесет години, но се е вкопчил в живота като младеж. Всички тези ужасии в долината, мината, робите — всичко това е само за да успее да изцеди още някоя и друга годинка живот. Защото, разбираш ли, ако копелето отслаби дори за миг контрола, той е мъртъв и го знае. Дори собствените му войници няма да го подкрепят.

— И тогава астероидът пада в скута му.

Кхон го погледна през пламъците.

— Астероид ли?

Форд кимна.

— Експлозията, за която говорят монасите, кратерът, повалените дървета, радиоактивните скъпоценни камъни — всичко това свидетелства за сблъсък с астероид.

Кхон сви рамене и хвърли една съчка в огъня.

— Нека правителството ти се погрижи за това.

— Видя ли онези деца, които ровеха из купчината камъни? Това ги убива. Ако не унищожим мината, те ще умрат.

След миг мълчание Кхон бръкна в раницата си и измъкна една бутилка.

— „Джони Уокър“, черен етикет — каза той. — Прояснява съзнанието. — Той му подхвърли бутилката.

Форд я хвана, разви капачката и вдигна бутилката.

— Наздраве. — Отпи една глътка, после още една, след което я върна обратно. Кхон също пи и остави шишето между двамата. Вдигна капачката на тенджерата, погледна ориза, кимна одобрително, махна тенджерата от огъня и разсипа в две купички.

Форд взе ориза и двамата започнаха да се хранят мълчаливо, докато огънят постепенно угасваше.

„Да изживее последните си дни в мир и спокойствие и да умре от естествена смърт.“ Ако наистина само това го мотивираше, може би нямаше да е чак толкова трудно да се разправи с Брат номер шест.

— Кхон, хрумна ми една идея.

23.

Рандъл Уърт завърза лодката си за кея на остров Харбър и угаси осветлението. Момичетата бяха напуснали бързешката острова на адмирала и бяха хвърлили котва в заливчето на остров Отър. Щяха да останат там през нощта.

Луда работа, да слязат на острова, когато адмиралът си е у дома — особено след като старият пръдльо беше открил, че половината от антиките му са изчезнали. Уърт зацвили от кеф, като си представи как старият адмирал намира къщата си обрана до шушка, с едно голямо лайно на пода в хола. Вълните се блъскаха в корпуса и лодката леко се поклащаше. Помпата в трюма се включи и започна да изхвърля вода. Проклетата лодка се разкапваше все повече.

Уърт измъкна една кутийка будвайзер от хладилника, отвори я и отпи яка глътка. За да поемат такъв риск, сигурно са попаднали на сигурна следа към съкровището. Представи си как оправя двете кучки в пиратски стил, една след друга, и се надърви. Само че първо ще прибере съкровището.

Мислите му се върнаха към срещата с Аби на дока. „По-дълбоко, по-дълбоко.“ Каква кучка, да го каже точно пред оная клюкарка Джаки Спан. Джаки щеше да го разнесе из целия град. Изпълни го дива ярост. Мразеше тоя град. Хлапетиите, които навремето го бяха тормозили в училище и го бяха наричали „смотаняк“, сега бяха станали треньори, застрахователни агенти, механици, рибари, счетоводители — все същите гадни копелета, само че пораснали. Ще им го начука на всичките, начело с Аби и Джаки, а после ще ги убие. Аби му напомняше за майка му, която се чукаше с всеки шкембелия в града, стенеше и пъшкеше, а той беше принуден да чува всичко през хартиените стени на караваната. Най-хубавия миг в живота му беше, когато тя се заби с колата си в едно дърво и трябваше да я вадят на части.

Уърт хвърли празната бирена кутия през борда и с треперещи пръсти си отвори друга. Отпи голяма глътка, след това още една, пресуши я за по-малко от минута и я хвърли. Отвори трета, оригна се и

я изгълта. Усети замайването от алкохола, но той не можеше да му помогне за сърбежа. Не можеше да потуши онова нервно усещане за мравки и червеи, които пъплят по кожата му. Започна да му се повдига и мускулът на врата му отново се разигра. Един от струпеите му беше започнал да кърви.

Очите му се спряха на револвера, който лежеше върху таблото. Той го взе и завъртя барабана. Може би трябваше да го простреля няколко пъти, да види дали още работи. Той извади неизползваните патрони и ги огледа. Бяха малко потъмнели, но изглеждаха наред. Върна ги обратно, затвори барабана и излезе на палубата. Пое си дълбоко дъх и се огледа. След като прибере парите от съкровището, повече нямаше да му се налага да се разправя със задници като Дойл, никакви кражби, никакъв затвор. Щеше да отвори кръчма, както винаги си беше мечтал, с голям широкоекранен телевизор, дървена ламперия, маса за билиард, английска наливна бира. Докато лежеше в затвора, той прекарваше часове в обмисляне на това как ще изглеждат покритият с дървени стърготини под, миризмата на бира и пържени картопки, дъбовият бар, сервитьорките с минижупи, игриво въртящи задничета.

Поредното неприятно пробуждане в гръбнака прогони видението. Но той нямаше да се подчини на нуждата. Все още не. Нямаше да позволи на дрогата да го контролира.

По какво би могъл да стреля? Луната се беше издигнала високо в небето и той виждаше шамандурата на около седемдесет и пет фута навътре в морето, подхвърляна нагоре-надолу от вълните. Някога беше добър стрелец, но револверът беше пълен боклук, а и седемдесет и пет фута бяха голямо разстояние за четирийсет и четвърти калибър.

Ръцете му бяха мръсни и той ги избърса в ризата си, усещайки кльощавите си ребра. Боже, колко беше отслабнал. Отново усети сърбежа, сякаш под кожата му пълзяха червеи.

Хвана револвера с двете си ръце, прицели се в шамандурата, запъна ударника и стреля.

Разнесе се оглушителен гръм и на три фута от шамандурата плисна фонтанче вода.

— Мамка му — извика Уърт. Прицели се отново, отпусна се, опита се да овладее треперенето на ръцете си и стреля. Този път фонтанчето плисна отляво. Той отпусна ръце, изчака раздражението

да отmine, след което се прицели за трети път, затаи дъх, стегна се и бавно натисна спусъка. Този път шамандурата подскочи във въздуха и навсякъде се разхвърчаха парчета стиропор.

Той свали пистолета, изпълнен със задоволство. Това заслужаваше да се отпразнува. Уърт слезе в кабинката, премести рибарските такъми и измъкна лулата и дрогата. С треперещи ръце си приготви дозата. Също като давец се човек, който се опитва да си поеме въздух, той засмука здраво мундщука, изпълвайки дробовете си с горещ „мет“.

Отпусна се назад, усещайки как вълната се устремява от дробовете към продълговатия мозък и достига до главния мозък, и изпъшка силно от неповторимото удоволствие, от абсолютното блаженство, а шибаният свят се сви на топка и потъна в езеро от спокойно, безчувствено задоволство.

Аби се тръшна в брезентовия сгъваем стол, вдигна крака върху парапета и погледна нагоре. Полунощ. „Марея“ беше пуснала котва в дълбокия залив на остров Отър. Небето беше обсипано със звезди, арката на Млечният път се извиваше над главите им. Водата се плискаше в корпуса на лодката, а на грила цвърчаха пържоли.

— Ами метеорита? — попита Джаци. — Не успяхме да претърсим целия остров. Може да сме пропуснали кратера.

— Там не се връщам. — Аби отпи една глътка от единствената бутилка с истинско вино, която беше купувала през живота си, „Брунело“ от Ил Маронето, реколта 2000. Великолепно вино. Не посмя да признае на Джаци, че е платила почти сто долара за него.

— Дай да сръбна. — Устата на Джаци беше временно затворена от бутилката. — Малко е сухо за моя вкус. Имаш ли нещо против да му сложа малко лед?

Аби се усмихна.

— Моля, заповядай.

Тя отново погледна към нощното небе. Всеки път, когато вдигнеш поглед нагоре, я обземаше някакво приповдигнато чувство, което можеше да се сравни единствено с религиозно преклонение.

— Какво огромно място — каза тя.

— Кое?

Аби посочи с пръст нагоре.

— Дори не мога да си го представя.

— Човешкият мозък не може да си го представи. Числата са твърде големи. Вселената се простира на 156 милиарда светлинни години в диаметър — и това е само нашата част, онази, която можем да видим.

— Хмм.

— Преди няколко години космическият телескоп „Хъбъл“ е бил насочен за единайсет дни към едно място в нощното небе, не по-голямо от прашинка. Нощ след нощ той събирал и най-слабата следа от светлина от тази точка в небето. Целта на този експеримент била да се разбере какво има там. И знаеш ли какво е видял?

— Лявата ноздра на Господ?

Аби се разсмя.

— Десет хиляди галактики, които не са били виждани преди. Всяка една с по пет трилиона звезди. И това е била само една точка в небето, избрана наслуки.

— Наистина ли вярваш, че някъде във вселената има разумен живот.

— Според математиката — би трябвало.

— А Бог?

— Ако Бог съществува — *истинският* Бог — то той няма да има нищо общо с онзи нещастник Йехова, за който бленуват овчарите, докато вардят стадата си. Бог, който е създал всичко това, трябва да е... нещо неопишимо величествено. — Аби отпи още една глътка. Виното започна да се разлива по вените ѝ. Можеше и да свикне да си пийва от време на време. Можеше пък да се върне в колежа и наистина да стане доктор. При тази мисъл настроението ѝ веднага се скапа.

— А като намерим метеорита, какво смяташ да го правиш?

— Ще го продам по Ибей. Виж месото да не прегори.

Джаки свали пържолите от огъня, сложи ги в картонени чинии и подаде едната на Аби. Двете започнаха да се хранят мълчаливо.

— Хайде, Аби, не се заблуждавай. Наистина ли смяташ, че ще го намерим? Това са напразни надежди, също както когато търсехме съкровището на Дикси Бул.

— Има ли значение — нали се забавляваме?

Джаки отпи малка глътка от виното с лед.

— Досега само пъплехме из горите. А онова преследване на остров Рип направо ми изкара акъла. Въобще не си представях така нашето приключение.

— Не можем да се откажем точно сега.

Джаки поклати глава.

— Баща ти ще побеснее, когато разбере, че си му отмъкнала лодката.

— *Взета назаем.*

— Ще те изхвърли от къщи и можеш да забравиш за колежа.

— Кой казва, че искам да се върна там? — сопна ѝ се Аби.

— Стига, Аби, *разбира се*, че искаш. Та ти си най-умният човек, когото познавам.

— Достатъчно подобни глупости слушам от баща ми, че и ти да ми ги повтаряш сега.

— Няма никакъв метеорит — озъби ѝ се предизвикателно Джаки.

Аби вдигна бутилката, довърши виното и устата ѝ се напълни с утайка. Тя я изплю настрани.

— Има метеорит и ние ще го намерим.

До ушите им достигнаха три равномерни изстрела, след които отново настана тишина.

— Изглежда, тази вечер откачалките са плъзнали навсякъде — каза Аби.

24.

Когато стигнаха до края на долината, Форд усети странна тишина в джунглата. Горите край зоната на взрива бяха напуснати от всякакви живи същества. Между дърветата плуваше лека омара, която носеше със себе си мирис на бензин, динамит и гниеща човешка плът. Горещината нарастваше с приближаването им към сечището и Форд вече чуваше, без още да вижда, оживената активност отпред: дрънченето на желязо върху камък, виковете на войниците, спорадични изстрели и плач.

Гората се разрези и блесна светлина. Бяха стигнали до сечището. Пред тях лежах стотици дървета, повалени от експлозията, изтръгнати и разхвърляни наоколо, напълно обезлистени. Районът на мината беше сцена на най-активния, най-долен кръг на ада... кошер на зверска активност.

Форд се обърна към Кхон и го погледна за последно. Камбоджанецът приличаше на миньор — мръсно лице, парцаливи дрехи, със струпей и рани по ръцете, които бяха сътворили с помощта на кал и червена боя от кора на дърво. Беше си все така дебел, но сега това изглеждаше повече като резултат от някаква болест.

— Добре изглеждаш — каза Форд с приповдигнат тон.

Мрачното лице на Кхон омекна. Форд протегна ръка и сграбчи неговата.

— Пази се. И... благодаря.

— Щом веднъж съм оцелял при червените кхмери — каза бодро Кхон, — пак ще го направя.

Малкият закръглен мъж тръгна между повалените дървета, излезе на разчистения терен и закуцука към колоната от миньори. Един войник му извика нещо и го блъсна към останалите с оръжието си. Кхон залитна напред, като дрогиран, и се изгуби сред едва влачещите се хора.

Форд погледна часовника си: шест часа, преди да направи своя ход.

През следващите шест часа Форд обикаляше лагера, наблюдавайки установения ред. Когато настъпи обяд, той внимателно се придвижи към края на долината, избягвайки патрулите, и се настани на близкия нисък хълм, за да наблюдава бялата къща, където седеше Брат номер шест. Мъжът беше прекарал цялата сутрин на верандата в люлеещия се стол, пушеше лула и наблюдаваше цялата сцена с усмивка на доволство, също както някой стар дядо, който гледа играещите в задния двор внуци. Непрекъснато идваха и си отиваха войници, носеха доклади, приемаха заповеди и подменяха стражата. Вниманието на Форд беше привлечено от един слаб, намръщен мъж с торбички под очите и виновно изражение на лицето, който като че ли никога не напускаше мястото си до Брат номер шест. Изглежда, беше нещо като секретар, от време на време се навеждаше и шепнеше нещо в ухото му, слушаше и си водеше записки.

По обяд се появи един облечен в бяло сервитьор и поднесе питиета. Форд наблюдаваше как двамата мъже, Шест и неговият съветник, си пийват и разговарят като гости на градинско парти. Времето течеше бавно. Настъпи времето за обяд на миньорите и парцаливите групички хора се събраха около готварските огньове, като всеки получи по една топка ориз в бананово листо. След пет минути всички отново се върнаха на работа.

Докато Форд наблюдаваше лагера, той осъзна, че една елитна групичка бойци като че ли охранява останалите войници. Десетина от тях патрулираха из периметъра на лагера, тежковъоръжени с калашници китайско производство, РПГ, М-16 и шейсетмилиметрови леки минохвъргачки от вьетнамската война. Пазачи пазят пазачите. Може би, помисли си Форд, всичко тук беше като при магьосника от Оз: трябва само да убиеш неколцина — или дори само един — и всичко си влиза в крачка.

Точно в един часа Форд се измъкна от скривалището си и тръгна по пътеката към долината, вдигайки силен шум и подсвирквайки. Когато се приближи на стотина ярда от бялата къща, картечен залп го засипа с листа и клонки и го накара да се хвърли на земята. Минута по-късно се появиха трима войници и започнаха да му крещат. Единият опря автомата в главата му, а другите бързо го претърсиха. След като откриха, че не е въоръжен, те го накараха да се изправи,

завързаха ръцете зад гърба му и го блъснаха напред по пътеката. След няколко минути той стоеше на верандата пред Брат номер шест.

Ако Шест беше изненадан да го види, той не го показваше по никакъв начин. Стана от люлеещия се стол и се приближи към него, оглеждайки го така, сякаш Форд беше някаква интересна скулптура, и клатейки птицевидната си глава нагоре-надолу. Форд на свой ред го огледа. Мъжът беше облечен като френски колониален офицер, с бродирана бяла копринена риза, къси панталони в цвят каки, черни чорапи до коленете и официални обувки. Пушеше латакия^[1] със скъпа английска лула, над която се виеше ароматен син пушек. Лицето му беше деликатно, почти женствено, с набръчкан белег над лявата вежда. Докато обикаляше Форд, той сви червените си, момичешки устни и приглади назад бялата си коса.

След като приключи с огледа, Шест се приближи до една от колоните на верандата, чукна в нея лулата, за да изсипе недопушения тютюн, след което се облегна на парапета и отново я напълни. Процесът му отне пет дълги минути.

— *Tue parle francais?*^[2] — каза най-накрая той с неочаквано нежен глас на елегантен френски.

— *Oui, mais je prefere...*^[3] да говоря на английски.

Усмивка.

— Не носиш лични документи. — Английският му не беше чак толкова добър, с носов кхмерски акцент.

Форд не каза нищо. На вратата се появи прегърбена фигура — съветникът, когото беше забелязал по-рано. Той беше облечен със свободни панталони в цвят каки, оредяващата му сива коса беше залепнала по челото, имаше тъмни кръгове под очите, сигурно беше около петдесетгодишен.

Шест се обърна към него на стандартен кхмерски.

— Намерихме един американец, Тък.

Тък погледна Форд със сънливите си очи.

— Името ти? — попита Шест.

— Уайман Форд.

— Какво правиш тук, Уайман Форд?

— Търся вас.

— Защо?

— За да поговорим.

Шест извади нож от джоба си и каза тихо:

— Първо ще ти отрежа топките. После ще говорим.

Тък протегна възпиращо ръка и се обърна към Форд на много погладък английски с британски акцент.

— Откъде точно идвате? — Сънливите очи се затвориха, останаха затворени за момент и после отново се отвориха.

— Вашингтон, окръг Колумбия.

Шест леко махна с ножа и заговори на кхмерски:

— Губиш си времето. Остави ме да го обработя с ножа.

Тък не му обърна никакво внимание и продължи:

— Работите за правителството, нали?

— Много правилно.

— С кого сте дошли да разговаряте?

— С него. Брат номер шест.

Настъпи внезапна, смразяваща тишина. След миг Шест замахна с ножа към лицето му.

— Защо искаш да говориш с мен?

— За да приемете условията за вашето предаване.

— Да се предам? — Шест се наведе към него. — На кого?

Форд вдигна поглед нагоре.

— На тях.

Двамата мъже погледнаха към небето.

— Разполагате с... — Форд се усмихна и погледна към часовника си — ... около сто и двацет минути, преди да пристигнат безпилотните самолети и крилатите ракети.

Шест се втренчи в него.

— Искате ли да чуете условията? — попита Форд.

Шест опря острието на ножа към гърлото на Форд и леко натисна. Той усети как то леко започва да прониква в плътта му.

— Ще ти прережа гърлото!

Тък леко докосна Шест по ръката.

— Да — каза той спокойно. — Искаме да чуем условията.

Шест свали ръката, с която държеше ножа, и отстъпи назад.

— Имате две възможности. Вариант А: не се предавате. След два часа мината ви ще бъде изравнена със земята от безпилотните самолети и крилатите ракети. След това ЦРУ ще дойде да почисти — да ви очисти. Може и да умрете, може и да избягате. Във втория случай

ще бъдете преследвани до края на живота си. На стари години няма да имате никакъв покой.

Мълчание.

— Вариант Б: Предавате се в мои ръце, изоставяме мината и си тръгваме. След два часа тя ще бъде взривена от американските бомби. ЦРУ ще плати един милион долара за вашето съдействие. Ще изживеете последните си дни в мир, като приятели на ЦРУ. Старостта ви ще премине спокойно.

— Защо ЦРУ не харесва тази мина? — попита Шест. — Тук всичко е законно.

— Не знаете ли кой купува вашите камъни?

— Продавам ги в Тайланд, всичко е законно.

Тък бавно кимна със затворени очи, като че ли за да потвърди думите му.

— Да. Всичко е законно. Продавате „меденки“ на търговски компании като „Пияманее ООД“.

— Всичко е законно! — повиши тон Шест.

— Знаете ли на кого ги продава тайландският търговец?

— Какво ме интересува? Не нарушавам закона.

— Това, че не нарушавате закона, не означава, че не можете да ни ядосате.

Шест замълча.

— Нека ви обясня нещо — продължи Форд. — Търговците в Банкок продават камъните на брокери в най-различни държави в Близкия изток, които са прикритие на един саудитски дилър. Той продава големи количества на клиенти в град Куета, Пакистан, които наемат мулета, за да ги откарат при Ал Кайда в Южен Вазиристан. Знаете ли какво прави Ал Кайда с тези камъни?

Шест продължаваше да го гледа. Тази мисъл изглежда не му беше минавала през ума.

— Ал Кайда стрива камъните на прах, за да концентрира радиоактивността им, и да произвежда мръсни бомби.

— Аз не знам нищо за това. Нищо! — гневно изпищя Шест и втренчи във Форд налудничав поглед.

Форд се усмихна.

— Да, вие и сержант Шулц.

— Кой е тоя сержант Шулц?!

Форд замълча, изчаквайки да се натрупа напрежение.

— И така: вариант А или вариант Б?

— Ти си просто някакъв си тип, който се появява тук с глупавата си история, нищо повече — изплю се Шест.

— Задай си следния въпрос, Брат номер шест: дали щях да дойда тук без подкрепа?

— Не носиш със себе си никакво доказателство, нито дори лична карта!

— Доказателство ли искате?

Шест присви очи.

Форд кимна към хълма.

— Ще ви дам доказателство. Ще дам заповед на един от безпилотните самолети да изстреля ракета към онзи хълм. Това достатъчно доказателство ли ще бъде?

Шест преглътна и голямата му адамова ябълка подскочи. Той не каза нищо. Очите на Тък останаха затворени.

— Развържете ми ръцете — каза Форд.

Шест измърмори някаква заповед и ръцете на Форд бяха развързани.

— Прибери ножа.

Камбоджанецът прибра ножа в калъфа му.

Форд посочи на запад.

— Виждате ли онзи хълм с двойното било? Него ще ударим с ракета.

— Как ще дадеш заповед?

Форд се усмихна. Той знаеше, че най-старите камбоджанци изпитват свръхестествен страх от ЦРУ и се надяваше да извлече изгода от него.

— Имаме си начини.

Шест беше започнал да се поти.

— След половин час ще имате вашето доказателство. Междувременно искам да се отнасяте с мен като с почтен гост, а не като с престъпник. — Той махна към въоръжените мъже.

Шест каза нещо и оръжията бяха свалени.

— Над главите ви се носят толкова много неща, които не можете да видите. Ако ми направите нещо, над главите ви ще се изсипе

ужасно много смърт и унищожение още преди да успеете да се напикаете.

Лицето на Шест остана безизразно. Той се наведе настрани и се изплю на верандата.

— Имаш половин час. След това умираш. — Той се върна при стола си, седна в него и се залюля.

[1] Латакия — специално приготвен тютюн, произвеждан в Сирия и наречен на името на пристанищния град Латакия. — Бел.прев.

↑

[2] Говориш ли френски? — Бел.прев. ↑

[3] Да, но предпочитам... — Бел.прев. ↑

25.

Ег Рок беше най-пустият остров, който Аби беше виждала, малко по-голям от купчина скални блокове, обливани от вълните на Атлантическия океан. За по-малко от пет минути се увериха, че на острова няма никакъв кратер. След като го обиколиха, те поседнаха да починат на най-високия камък. Над главите им крещяха чайки, а в краката им вълните се разбиваха гръмотевично в скалите.

— Е? — каза Джаки, отпусната до нея. — Това си беше чист провал.

Аби преглътна тежко.

— Все пак ни остава Шарк.

— Да бе, точно така.

— Мъглата настъпва — каза Аби. От юг настъпваше тъмен облак, ниска, сива линия на хоризонта. Докато го наблюдаваха, той започна да поглъща остров Монеган, който посивя и постепенно изчезна. Малко по-късно изчезна и по-малкият остров Маняна, който се намираше близо до него. На всеки няколко секунди се чуваше сирената за предупреждение за мъгла.

Погледът и се премести към остров Шарк, парче земя с ширина около осем мили, не повече от два акра, незалесен и пуст. Той беше последен в списъка им. Ако метеоритът не беше паднал там... Тя хвърли едно камъче, тъжно размишлявайки върху шансовете им да открият кратера на Шарк. Облаците над главите им започнаха да се сгъстяват, изведнъж притъмня и замириса на студени мокри водорасли.

— Ще вали — каза Джаки. — Да се връщаме в лодката.

Аби кимна. Двете слязоха надолу по скалите, качиха се в гумената лодка и отплаваха. Океанът се беше успокоил, както често се случваше при мъгла. Аби загребва обратно към „Марей“ и след малко двете вече бяха на палубата. Аби отиде в рулевата кабина и провери нивото на горивото, акумулаторите и трюма. Запали двигателя и той тихо забоботи. Докато включваше електрониките, Джаки влезе при нея.

— Дай да си намерим някое хубаво заливче, да хвърлим котва и да се напоркаме.

— Отиваме на остров Шарк.

Джаки изстена.

— Само не и в мъглата, моля те. Главата още ме боли от онова вино, дето го пихме снощи.

— Чистият въздух ще те оправи. — Аби прегледа картата. Остров Шарк се намираше на около осем мили навътре в океана, заобиколен от подводни скали и рифове и изложен на опасни течения. Щеше да е адски трудно да слязат на него. Тя настрои станцията на климатичния канал и странно равният компютърен глас започна да чете прогнозата.

— Дай да останем известно време тук и да изчакаме мъглата да се разнесе — предложи Джаки.

— Сега ни е паднало. Морето е сравнително спокойно.

— Да, но *мъглата!*

— Имаме си радар и карта.

С приближаването на мъгливия облак над лодката се разпростря зловеща светлина.

Джаки се тръшна на стола до щурвала.

— Хайде, Аби, не може ли да починем за малко? Имам страшен махмурлук.

— Времето ще се разваля. Ако сега не използваме спокойното море, може да чакаме с дни. Виж — веднъж да стигнем там, за пет минути ще го обходим целия.

— Не, моля те.

Аби сложи ръка на рамото на приятелката си.

— Джаки, метеоритът ни чака.

Джаки изсумтя саркастично.

— Вдигни котва, първи помощник.

Докато Джаки се препъваше към носа, мъглата погълна лодката и светът им се сви до няколко ярда сивкав здрач.

Джаки вдигна котвата и я застопори.

— Ти си капитан Блай, знаеш ли го?

Без да сваля очи от картата, Аби леко завъртя кормилото и насочи носа на „Марея“ към остров Шарк.

— Ибей, дръж се, идваме!

26.

Минутите минаваха, а Форд чакаше на верандата. Войниците стояха наоколо в готовност. Шест седеше в леко поскърцващия люлеещ се стол, вперил поглед в равнината. Въздухът беше безпощадно горещ дори и в сянката на верандата. От мината отекваше какофония от звуци, парцаливите колони от миньори се движеха в безкраен ужасяващ кръг, а откъслечни изстрели бележеха края на поредния жизнен път. Децата пъплеха по купчината камъни, а пушекът от готварските огньове се издигаше към побелялото от жегата небе. Тък стоеше, без да помръдва, затворил очите си сякаш спеше. Войниците помръдваха нервно, вперили погледи в небето над хълма.

Равномерното скърцане секна. Шест погледна към златния ролекс на китката си и вдигна бинокъла към очите си, за да огледа хълма.

— Четирийсет минути. Нищо. Ще ти отпусна още десет.

Форд сви рамене.

— Да влезем в къщата — каза Шест на Форд и се надигна от стола си. — Там е по-хладно.

Войниците изблъскаха Форд към къщата. Близо до свинарника, долепена до кухнята, се издигаше пристройка. Стаята, построена от сурови дървени трупи, беше съвсем празна, с изключение на дървени стол и маса. Щом влязоха в стаята, прасетата в кочината се разквичаха и загрухтяха очаквателно.

Форд забеляза изсъхналата кръв по стола и няколкото големи петна по пода, които бяха замазани с парцал. В смърдящия горещ въздух бръмчаха мухи. Една кървава следа водеше до задната врата, през която се стигаше директно в свинарника.

Войниците блъснаха Форд върху стола и завързаха ръцете му зад облегалката. Залепиха глезените му с тиксо към краката на стола и увиха стара ръждясала верига около кръста му и облегалката, заключвайки я отзад с катинар.

Войниците действаха с експедитивност, родена от практиката. Тък влезе в стаята и се изправи в единия ъгъл със скръстени ръце.

Отвън прасетата започваха да квичат от нетърпение.

— И така — каза Шест, изправен срещу Форд. Той измъкна изпод ризата си един стар нож *ка-бар* и се усмихна. Подпъкна острието под най-горното копче на ризата му и леко натисна. Копчето хвъркна. Нагласи ножа под следващото, откъсна и него, после следващото и така, докато ризата не се разтвори.

— Ти си бил голям лъжец.

Ножът откъсна и последното копче, после Шест го пъхна под тениската на Форд с острието нагоре и я разряза бързо. Опря върха в брадичката му, почака минутка и лекичко натисна. Форд усети ужилването и събирането на капките кръв, които падаха в скута му.

— Опа — каза Шест.

Ножът проблесна, отваряйки малък разрез върху гърдите на Форд, последва нов проблясък и нова рана. Форд се стегна, когато усети как топлата кръв потича надолу. Ножът беше изключително остър и досегът му не беше причинил никаква болка.

— Мястото е маркирано с X — просъска Шест.

— Това ти доставя голямо удоволствие, нали? — попита Форд.

Тък наблюдаваше, застанал до вратата.

Върхът на ножа начерта линия от гърдите до корема му. Острието сочеше към копчето на панталона.

В долината се разнесе едно дълбоко бум, което отекна между хълмовете.

— Опа — каза Форд.

Шест прибра ножа в калъфа и размени бърз поглед с Тък. Без да бърза, високият мъж излезе от стаята и се запъти към къщата. След малко се върна и кимна на Шест. Камбоджанецът излая някаква заповед на войниците, които развързаха Форд от стола, дадоха му парцал да попие кръвта от раните и го поведоха обратно към верандата. Над близкия хълм се носеше тъмен змиеподобен облак от дим и прах.

— Объркали сте хълмовете — каза Шест, оглеждайки облака и небето с бинокъла си.

Форд сви рамене.

— Хълмовете много си приличат.

— Не виждам самолета.

— Естествено, че няма да го виждаш.

Форд забеляза, че Шест, който досега изглежда, че не обръщаше никакво внимание на горещината, беше започнал да се поти.

— Разполагате с шейсет минути преди този лагер да бъде унищожен и всички вие да бъдете подгонени и избити като кучета. Затова решавайте по-бързо — каза Форд.

Шест се втренчи в него с малките си черни очички.

— Как ще получа тези един милион долара?

— Вземете раницата ми.

Шест изкрещя някаква заповед и един от войниците изчезна, завръщайки се след малко с раницата на Форд в ръка.

— Подай ми я — каза Форд.

Той я взе и извади един плик. Той вече беше отварян и преглеждан. Подаде го на Шест.

— Какво е това?

— Това е бланка на „Атлантик Фермьогенсфервалтунгсбанк“ в Швейцария. На нея са написани банкова сметка и код за потвърждение. Моля, забележете сумата на депозита: 1,2 милиона швейцарски франка или около един милион долара. С тези пари ще можете да се установите някъде, далече от враговете си, и да изживеете последните си дни в спокойствие и комфорт, заобиколен от деца и внуци.

Шест извади една ленена кърпа от джоба и бавно я прокара по челото си.

— За да приберете парите си трябва само да представите това писмо и кода — продължи Форд. — Приносителят на писмото и кода взема парите, разбрахте ли? Независимо кой е той. Но има и една уловка.

— Каква?

— Ако до 48 часа не се върна в Сиен Риап, за да докладвам, парите ще изчезнат от сметката.

Шест отново попи челото си. Форд погледна към Тък. Той не се потеше; мръщеше се и се взираше в облака, който се разнасяше в небето над хълма. После се обади:

— Това беше малка ракета. Може би трябва да изпратим някой на хълма, за да провери. — Обърна се към Форд и се усмихна широко.

Форд погледна часовника си.

— Както желаете. Разполагате с петдесет минути.

Тък го погледна с присвити очи.

— Времето е достатъчно.

Той се обърна към Шест и му каза нещо на диалект. Камбоджанецът се обърна към един от войниците, малко, жилаво момче на не повече от осемнайсет години, и му заповяда нещо, също на диалект. Момчето остави автомата си, свали патрондаша и съблече униформата, като остана само по черни платнени панталонки и свободна риза. Шест измъкна един деветмилиметров пистолет от колана си, провери пълнителя и му го подаде, заедно с едно уоки-токи. Момчето изчезна като дим в джунглата.

— Той ще стигне хълма за петнайсет минути — каза Тък. — И тогава ще разберем дали това е било ракетно нападение или измама. — Той се усмихна и за пръв път погледна Форд с широко отворени очи, които му придаваха комично, изненадано изражение на лицето.

Те зачакаха. Външно Форд оставаше напълно спокоен. Очевидно Кхон не беше успял да стигне до хълма с двете била. И както изглежда, не беше успял да се докопа до голямо количество експлозиви — експлозията наистина беше доста анемична.

Напрежението на верандата се засилваше.

— Десет минути — каза Тък с отвратителна усмивка.

Раменете се размърдаха неспокойно. Шест се потеше. Той отново прегледа писмото, сгъна листа, прибра го в плика и го пъкна под ризата си.

— Пет минути — каза Тък.

Ново бум отекна над долината и над дърветата се издигна страховит облак. Шест измъкна уоки-токито от колана си и извика нещо в него, опитвайки се да се свърже с войника. Не се чуваше нищо, освен статичен шум. Той захвърли радиото и огледа празното небе през бинокъла.

— Не виждам самолет! — изкрещя той.

Форд наблюдаваше внимателно Тък. Старецът вече не гледаше към хълма, а се беше обърнал към Форд и го пронизваше с хитрите си кафяви очи.

— Който и да представи писмото, вие или ваш пълномощник — повтори бавно Форд, — той получава парите. — Докато говореше, той гледаше към Тък и видя разбиране в порочно интеллигентния му поглед.

С едно-единствено гладко движение Тък измъкна деветмилиметровия пистолет от колана си, насочи го в челото на Шест и стреля. Главата на белокосия отскочи назад, на лицето му се изписа искрено удивление, а мозъкът му се разпиля по пода. Той се строполи на верандата и остана да лежи там с широко отворени очи.

Войниците подскочиха при изстрела и насочиха оръжията си към Тък, ококорили уплашено очи.

Тък заговори спокойно на кхмерски:

— Сега аз командвам. Вие работите за мен. Разбирате ли? Всеки един от вас ще получи веднага по сто американски долара бонус за вашето съдействие.

Моментът на объркване премина за миг. Всеки войник събра длани пред гърдите си и се поклони на Тък.

Високият камбоджанец се наведе и леко измъкна писмото от вътрешния джоб на Шест, тъкмо навреме преди разширяващата се локва кръв да го залее. Пъхна го в своя джоб и се обърна към Форд с лека усмивка.

— А сега какво?

— Заповядай на войниците си да опразнят лагера. От всичко: охрана, затворници, миньори. Ако ЦРУ разбере, че бомбардира работници, които са били оставени в лагера, няма да получиш парите си. Бомбите ще започнат да падат след... — той погледна часовника си, — трийсет минути.

Тък тихичко влезе в къщата и минутка по-късно се върна с пачка двайсетачки, увита в найлон. Той преброи по пет банкноти на всеки войник, след това им добави по още една и им каза да опразнят лагера и да подкарат всички към джунглата — американците ще започнат бомбардировката след трийсет минути.

Докато те тичаха надолу по пътеката, стреляйки във въздуха, Тък подаде ръка на Форд.

— Винаги съм обичал да правя бизнес с американците — каза той със слаба усмивка.

Форд се насили да отвърне на усмивката.

27.

Аби не сваляше очи от зелената точка на радара, докато „Марей“ се влачеше през гъстата мъгла със скорост от пет възела.

— Горката ми глава — каза Джаки. — Не ме карай да го правя.

— Почти стигнахме.

— Направо си истински Блай. — Джаки изсипа в шепата си две хапчета от пластмасова тубичка с парацетамол и ги изпи с бира. После подаде кутийката на Аби. — Искаш ли да сръбнеш?

Аби поклати глава, без да сваля поглед от радара.

— Онази лодка пак се появи.

— Лодка ли? Каква лодка?

— Ето я. — Тя посочи към зелената точка на радарния екран, на около една морска миля зад тях.

— Каква е тази лодка?

— Не знам. Малка е. Мисля, че ни следи.

— Откъде знаеш, че не е някой рибар?

— Кой ще тръгне да лови омари в тая мъгла? — Аби си поигра с настройките на радара. — Нищо не виждам.

— Угаси двигателя — каза Джаки.

Аби го направи и двете се заслушаха.

— Чуваш ли я?

— Да — каза Джаки.

— Движи се подир нас от два часа.

— Че защо му е на някой да ни следи?

Аби отново пусна двигателя.

— За да ни открадне съкровището?

Джаки се изсмя.

— Може би прикритието ти е било твърде добро.

Аби даде газ, без да сваля очи от малката зелена точка, очаквайки да помръдне. Но тя просто си стоеше там.

Аби въведе курс към подветрената страна на остров Шарк и подкара бавно натам. Проучването му нямаше да им отнеме много време. Островчето представляваше просто един хълм без дървета

насред океана, с полегат склон от едната страна и стръмни канари от другата, които, погледнати отдалеч, създаваха впечатление за перка на акула. Тя никога не беше идвала тук, нито пък познаваше някой, който да е бил. Мъглата беше толкова гъста, че Аби едва виждаше носа на лодката си.

— По дяволите, Аби, ти май наистина мислиш, че ще намерим метеорита?

Аби сви рамене.

— Когато се съмняваш в нещо — каза Джаки, — пушни си някой джойнт за прочистване на мислите.

— Не, благодаря.

Джаки започна да си свива цигара.

— Чака ни работа — каза сприхаво Аби. — Не можеш ли да изчакаш малко?

— Джаки не се ли забавлява, от работа ще почне да затъпява.

Аби въздъхна, а Джаки започна да щрака със запалката, която отказваше да работи във влажния въздух.

— Слизам долу.

Намираха се на около половин миля от острова. Аби намали скоростта, поглеждайки непрекъснато към картата и дълбокомера. Около острова имаше безброй рифове и опасни подводни скали и тъй като скоро щеше да настъпи отлива, Аби не искаше да рискува и да се приближава твърде много. След малко спря двигателя.

— Джаки, пусни котвата.

Джаки излезе на палубата с цигара в ръка и се огледа.

— Гъстомъглец, както обичаше да казва дядо ми. — Тя остави цигарата върху кутията с трева, отиде до носа и извади застопоряващия клин. — Готова ли си?

— Пускай.

Джаки пусна котвата през борда и разви веригата ѝ докрай. Аби завъртя лодката и я заклеци. Приятелката ѝ се върна.

— А островът къде е?

— На около двеста ярда в южна посока. Не посмях да се приближа повече.

— Двеста ярда? Отказвам да гребя.

— Аз ще гребя.

Аби хвърли в надуваемата лодка една кирка, лопата, кофа, намотано въже, раничка със сандвичи и кола, както и обичайните кибрит, фенерчета и манерка с вода.

— За какво са ти кирката и лопатата? — попита Джаки.

— Защото метеоритът трябва да е тук. — Опитва се да прозвучи убедително, но самата тя изпитваше съмнения. Кого заблуждаваше? Такъв беше целият ѝ живот — поредица от тъпи идеи.

Аби скочи в лодката и заклони греблата, докато Джаки се настаняваше на кърмата.

— Ти дръж компаса и ни насочвай — каза Аби.

Джаки развърза лодката и Аби започна да гребе. „Марея“ се изгуби в мъглата. Скоро подминаха една скала, стърчаща над водата като черен зъб и обрасла с водорасли. След нея подминаха още една и още една. Не подухваше никакъв вятър. Аби усещаше как косата ѝ натежава от мократа мъгла, как влагата потича по лицето ѝ и попива в дрехите.

— Сега вече разбирам защо не искаше да докараш лодката дотук — каза Джаки, оглеждайки скалите, които изникваха от мъглата. Някои от тях достигаха до шест фута височина и се издигаха над водата почти като човешки фигури. — Страшничко.

Аби гребеше.

— Ние може би сме първите хора, които някога са стъпвали на остров Шарк — каза Джаки. — Трябва да забием знамето си.

Аби мълчаливо продължаваше да гребе. Усещаше как сърцето ѝ се свива. Това беше краят. Нямаше да намерят никакъв метеорит.

— Хей, Аби, съжалявам, че се заядох с теб на лодката. Дори и да не намерим метеорита, това си беше интересно приключение.

Аби поклати глава.

— Не спирам да мисля за онова, което каза, че съм прецакала живота си, като напуснах колежа. Баща ми толкова години спестяваше пари, за да ме прати да уча. И ето ме сега, на двацет и една години, живея с нашите и работя като сервитьорка в Дамарискота. Неудачница.

— Стига, Аби.

— Дълга осем хиляди долара, които *баща ми* трябва да изплаща.

— Осем хиляди? Леле. Не знаех.

— Баща ми става в 3:30 сутринта, за да заложи капаните, работи като куче. Отгледа ме сам-самичък, след като мама умря. И ето, виж

ме, крада му лодката. Защо съм такава ужасна дъщеря?

— От родителите се очаква да се скъсват от работа заради децата си. Това им е задачата. — Джаки се опита да се засмее. — Опа, стигнахме.

Аби погледна през рамо. Зад нея се издигаше тъмната сянка на острова. Нямаше никакъв бряг, само обрасли във водорасли враждебни и тъмни скали.

— Бъди готова да се намокриш — каза Аби.

Лодката се блъсна в най-близката скала, Аби направи няколко маневри, слезе и я завърза. Джаки ѝ хвърли кирката, лопатата и раницата и също скочи на скалата. Двете издърпаха лодката на сухо и се огледаха.

Край тях се ширеше пустош. Масивна купчина от натрошени гранитни скали, покрити с начупени дървета, накъсани мрежи, натрошени шамандури и протрити въжета. Камъните бяха побелели от курешките на чайките, а над главите им се виеха невидими птици, които крещяха гневно.

Аби метна раницата на гръб. Те прекосиха полето от плавеи, изкачиха се по хлъзгавите скали и най-накрая се озоваха в началото на обрасла с режещ кладиум поляна. Островът преминаваше под ъгъл във висока скала, увенчана с гигантски гранитен клин като долмен, останал след разтопяването на глетчерите. Тревата отстъпи пред ниски храсталаци. Те стигнаха до гранитната плоча, заобиколиха я и продължаваха до стръмния край на острова.

Аби подмина плочата, спря се и се втренчи невярващо.

— Боже Господи!

Пред нея се ширеше наскоро образуван кратер с ширина пет фута.

28.

Форд тръгна по пътеката след войниците и се озова в миньорския лагер, потънал в прах и хаос; войниците тичаха на всички страни, миньорите се суетяха насам-натам, объркани и уплашени, неспособни да разберат какво става. Останалите, сред които цели семейства, бягаха, подскачаха или куцукаха към горите, носейки или подкрепяйки болните и ранени роднини.

Той се огледа за Кхон и най-накрая забеляза познатата закръглена фигура да се появява тичайки откъм гората, с раница на гръб. Стигна до Форд запъхтян и с обляно в пот лице.

— Господин Мандрейк! Привет!

— Добра работа, Кхон. — Форд отвори раницата и измъкна отвътре един радиационен дозиметър. Включи го и погледна към скалата. — Четирийсет милирема на час. Не е зле.

Кхон забеляза кървавите петна по ризата на Форд.

— Какво ти направиха?

— Малко закъсня с фойерверките, приятелю. Почти фатално.

— Имах малко проблеми при отмъкването на динамита от бараката. Едва успях да стигна до най-близкия хълм.

— Как се справи с войника, който дойде да провери?

— Досетих се, че могат да изпратят. Разделих заряда и заложих половината в един замаскиран капан. Горкото момче.

— Хитро. — Форд извади един цифров фотоапарат и един джипис от раницата. Подхвърли го на Кхон. — Ти засечи координатите. Аз ще направя снимки.

— Дадено, шефе.

Форд се приближи до ръба на минната шахта с дозиметър в ръка. Това определено беше метеоритен кратер, пластовете изхвърлени вещества бяха разпръснати радиално, предимно късове брекча и вулканичен камък.

— Осемдесет милирема — каза Форд. — Тук горе е сравнително ниско. Можем да останем поне час, преди да започна да се тревожа.

Той надникна внимателно в ямата. Стените на кратера ставаха все по-стръмни и преминаваха във вертикална шахта с диаметър около десет фута, със стени от стопен стъклоподобен материал. По стените бяха закачени кабели със светещи крушки, а надолу се спускаха две бамбукови стълби — изглежда, там се намираше пластът със скъпоценните камъни. Генераторът в близкия навес, който произвеждаше електричеството, все още работеше. Към масивната бамбукова конструкция над ямата беше монтирана лебедка и товарна мрежа за издигане и спускане на различно оборудване.

Форд се взираше в шахтата все по-заинтригуван. Кратерът беше невероятно дълбок — като че ли бездънен; сякаш обектът беше продължил да дълбае надолу. Той направи няколко снимки на шахтата, после се обърна и направи една панорамна серия на околностите. Направи и няколко измервания с дозиметъра.

След известно време се появи и Кхон с джипиеса.

— Готово.

Лагерът беше почти напълно обезлюден, наоколо лежах само трупове.

— Давай да взривяваме, преди нашите приятели да са се усетили, че сме ги изиграли — каза Форд. — Защото ако не го направим, те ще се върнат. И всичко *това* ще започне отначало. — Той огледа мъртвите тела и усети как гневът го задушаваша. Някои от тях дори не бяха съвсем мъртви и се опитваха да изпъзят надалеч.

Форд и Кхон разбиха вратите на бараката с динамита и натовариха с експлозивни изоставената талига, заедно с детонатори, таймери и жици. Откараха динамита до мината и напълниха товарната мрежа с касите динамит. Форд пъкна по един детонатор във всяка каса и ги свърза с таймера. След което го настрои на трийсет минути.

Двамата спуснаха мрежата на около сто фута дълбочина. Форд блокира моторната лебедка като счупи пулта за управление с един метален прът и изтръгна жиците отвътре.

— Двайсет и пет минути — каза той, поглеждайки към часовника си. — Да се махаме оттук.

Двамата хукнаха към гъстата джунгла и продължиха да тичат, докато не стигнаха до познатата пътека, по която бяха дошли. По пътя си подминаваха парцаливи групички от бавно движещи се селяни. Никой не им обръщаше внимание. Войниците бяха изчезнали.

— Близо сме — каза Форд, усещайки как стомахът му се свива. Никога през живота си не беше ставал свидетел на такава адска сцена на човешко нещастие, жестокост и експлоатация. Какво толкова имаше в камбоджанските гени, че да изроди до такава степен тези по природа мили, спокойни и деликатни хора със силна будистка вяра?

Те се спряха да починат до големите камъни в пресъхналото речно легло. Експлозията дойде точно навреме.

29.

Рандъл Уърт угаси двигателя и се спря в мъглата, загледан в радара си. Ярката точка, която пулсираше на екрана на няколкостотин ярда на юг сигурно беше „Марей“. Малко по-далеч се намираше една по-голяма точка, която представляваше остров Шарк.

Остров Шарк. На осем мили в открито море, без пристанище, заобиколен от рифове, на който можеше да се слезе само при мъртво вълнение. Идеалният остров на съкровищата. Как не се беше сетил досега!

Той пусна котва, като внимаваше да не дрънчи много с веригата. Когато приключи с нея, започна да пълни раницата си. Сложи малка кутийка с инструменти, клещи секачи, тел, изолирбанд, нож, револвера и една кутия патрони с кух връх.

След това седна и зачака, ослушвайки се в мъглата. Островът се намираше на около четиристотин ярда и мъглата поглъщаше всички звуци. Не се чуваше нищо. Усети как сърцето му бие все по-силно и се опита да не обръща внимание на сърбежа под кожата му. Не още, не сега! Трябваше да запази ума си ясен.

След това чу нещо: слаб вик. Наведе се напред. Викът беше последват от слаби, но ясно различими ликуващи писъци. *Ликоващи!*

Той се изправи с разтуптяно сърце. Това бяха триумфални виковете. Бяха го намерили. „Мамка му, невероятно!“ Той грабна раницата си, хвърли я в надуваемата лодка, сам скочи вътре и започна да гребе като полудял към „Марей“. Морето беше гладко като огледало, а с мъглата щеше да се справи.

След няколко минути пред него се появиха очертанията на „Марей“. Той вдигна греблата и се заслуша напрегнато. Беше се приближил доста до острова и вече можеше да чува призрачните им гласове по-ясно, като и отчетливите звуци на копаене, потракването на лопата и звънтенето при удрянето на кирка в камък. Приблужи се до кърмата на „Марей“, завърза лодката си, хвърли раницата на борда и се покатери след нея.

Застана до рулевата кабина и се опита да диша по-спокойно и да овладее треперенето на ръцете си. Метамфетаминът си играеше с него, правеше го неспокоен. Като се подсигури до края на живота си, ще го спре окончателно. Вече нямаше да има нужда от него. Чуваше сърцето си как бие лудо, усещаше кръвта да пулсира в ушите му. Забеляза бутилка „Джим Бийм“ до конзолата в кабината, грабна я, отпи яка глътка, последвана от още една. Постепенно започна да се успокоява.

Опитвайки се да се съсредоточи, той взе една отвертка и разви капака на генератора. Пред очите му се разкриха купчина кабели, чинно подредени и боядисани в различни цветове.

Той знаеше точно какво да прави.

30.

Към три часа следобед Марк Корсо вече дишаше по-леко. Когато онази сутрин, след кошмарното събрание, се беше прибрал в офиса си, той с облекчение видя, че на бюрото му няма розов плик. Цял ден обработва като пощурял данните от SHARAD и беше успял да завърши всичко. И то много добре, не можеше да не си го признае: графиките и всичко останало бяха прегледно подредени, подвързани, прибрани в отделни джобчета и защипани в отделни папки, изображенията бяха кристално ясни, изчистени от всякакви странични шумове и дигитално обработени.

Дирквайлер не го беше посещавал да го мъмри, нито му се беше обаждал, за да му отправя последно предупреждение. Въобще не го беше виждал. Беше направил грешка при изчисляването на цикличността, но определено не беше сбъркал с гама-излъчването. То съществуваше, той беше убеден в това, и се надяваше все пак Чодри да помисли върху презентацията му и да реши, че си заслужава по-сериозно проучване.

Марк Корсо пхна папките под мишница, преглътна тежко и тръгна по коридора към кабинета на Дирквайлер. Почука леко, чу неговото „влез“ и отвори вратата с трепет. Дирквайлер седеше зад бюрото си, на мантата под мишниците му бяха започнали да се образуват потни петна.

— А, ти ли си, Корсо...

— Нося данните от SHARAD — каза Корсо колкото се може по-хладнокръвно. Потупа по папките под мишницата му и преглътна тежко, повтаряйки изреченията, които беше упражнявал цял следобед. — Бих искал да се извиня за случилото се на събранието. Наистина се увлякох по гама-излъчванията. Искам да ви уверя, че това няма да се повтори.

Дирквайлер го гледаше. Не се беше вторачил в него, а просто го наблюдаваше със зачервени очи. Изглеждаше така, сякаш не е спал цяла нощ.

— Господин Корсо... Съжалявам, че трябва да ви го съобщя. — Дирквайлер въздъхна и сложи ръцете си върху бюрото. — Вчера подготвих всички документи... за прекратяване на трудовия ви договор с нас. Много съжалявам.

Корсо се почувства като ударен от гръм и просто не знаеше как да реагира.

— Ние сме полуправителствена организация и е необходимо известно време, за да може прекратяването на трудовото правоотношение да премине през цялата система. Съжалявам, че се наложи да чакате. Но мисля, че и двамата сме наясно, че това няма да се получи. — Погледът му се задържа върху Корсо, неподвижен и студен.

— Но доктор Чодри...

— Двамата с доктор Чодри сме напълно единомислени по въпроса.

Корсо отново се опита да преглътне. Чувстваше се неспособен да помръдне. Беше като закован оловен войник.

— И така — каза Дирквайлер, потупвайки по масата за последен път. — Това е всичко. До края на деня трябва да опразните кабинета си. Съжалявам, но смятам, че така е по-добре.

— Но... вие все пак искате данните от SHARAD, нали? — попита Корсо, осъзнавайки колко глупаво звучи въпросът му.

На лицето на Дирквайлер се изписа раздражение, той се пресегна и взе папките.

— Предполагам, че не сте чули какво казах на събранието: че сам ще обработя данните от SHARAD. *Цяла нощ* не съм спал, за да успея да приключа с тях. — Той протегна ръка над кошчето за боклук и пусна папките вътре. — Нито имам нужда от тях, нито ги искам.

Корсо усети как се изчервява от безпардонния му жест. Дирквайлер продължи да го гледа.

— Има ли още нещо или приключихме с това?

Корсо се обърна вдървено и тръгна да излиза.

— Моля, затворете вратата зад себе си.

Корсо я затвори и остана треперещ в коридора. Първоначалният шок и отказ да повярва в случилото се преминаха в гадене, а след това и в ярост. Това не беше правилно. Беше несправедливо. Да изхвърли работата му в кошчето... Това беше своеволие. Не можеше да го позволи.

Той се обърна и отвори вратата — само за да хване Дирквайлер наведен над кошчето да вади папките му.

— Ти... Ти, дебел плъх такъв.

— Моля?

— Чу ме много добре. — Всъщност кой говореше в този момент? Какви ги говореше? Нито веднъж през живота си не беше изпитвал такава ярост.

Дирквайлер почервения и остави папките да паднат обратно в кошчето, след което се облегна назад и постави ръце зад главата си, разкривайки изцяло потните си подмишници.

— Тръгваш си с гръм и трясък, ясно. Искаш ли да добавиш още нещо?

— Да, по дяволите, искам. Изненадан съм, че въобще си бил приет на работа тук, камо ли да ти поверят контролен пост. Та ти си самата посредственост. Ти и Чодри, и двамата. Дадох ви доказателства за това, че нещо опасно, дори катастрофално може да се случи на Марс. Пред очите ви е, а дори не го забелязвате. Не сте по-различни от Инквизицията, която осъди Галилео.

— А, значи сега си Галилео? — Студена усмивка изкриви лицето на Дирквайлер и изчезна за миг. — Виж какво, Корсо, след като вече си изля яда върху мен, веднага отивай в кабинета си и остани там. Имаш петнайсет минути да си събереш нещата. След това охраната ще те отведе до изхода. Ясно ли е?

Той се завъртя на стола, обърна дебелия си гръб към Корсо и започна да пише нещо на клавиатурата.

Петнайсет минути по-късно Корсо вървеше към изхода на лабораторията, придружаван от двама охранители. Той носеше малка картонена кутия, в която беше събрал оскъдните си принадлежности: поставените в рамка дипломи от „Браун“ и МТИ, голяма друза, която му служеше за преспание и снимка на майка му.

Когато излезе под горещото слънце и тръгна към морето от блестящи автомобили, наредени на гигантския паркинг, Марк Корсо получи прозрение. Той се спря рязко и едва не изпусна кутията. Спомни си един малък, привидно незначителен факт: Деймос, едната от луните на Марс, обикаляше около планетата за трийсет часа. Това обясняваше цикличността на аномалията.

Източникът на гама-излъчване не се намираше на Марс — *беше на Деймос.*

31.

Докато Аби трескаво изкопаваше камъните от кратера и ги изхвърляше навън, мъглата премина в ситен дъждец. Метеоритът се беше забил на около един фут навътре в скалата под пръстта, изхвърляйки навън смесена купчина от натрошени камъни и кал. Тя беше изненадана от малките размери на кратера — само около три фута дълбочина и пет фута ширина. Дъждът постепенно се засилваше и дъното на кратера започна да се превръща в каша, кална локва смесена с натрошена скала.

Аби изкопа едно доста голямо парче, избута го до ръба на кратера, Джаки го пое и го извади навън.

— Толкова камънаци се събраха тука — каза Джаки. — Как ще разберем кой е метеоритът?

— Повярвай ми, веднага ще разбереш. Той е направен от метал — метеоритно желязо.

— Ами ако е много тежко и не успеем да го вдигнем?

Аби откърти още един камък от дъното, повдигна го и го изхвърли отвън.

— Ще измислим нещо. Във вестника пишеше, че е сто фунта.

— Във вестника пишеше, че *може* да е около стотина фунта.

— Колкото по-голям, толкова по-добре. — Аби почисти няколко дребни камъка и изхвърли навън три-четири лопати лепкава кал. Докато работеха, ръмежът се превърна в постоянен дъжд. Дори дъждобранът не успя да я запази и скоро стана вир-вода. Студена кал влизаше в ботушите ѝ и накрая краката ѝ вече жвакаха звучно при всяка стъпка.

— Донеси кофата и въжето от лодката.

Джаки изчезна в мъглата и се върна след пет минути.

Аби завърза въжето към дръжката на кофата и я напълни я кал, която Джаки издърпа и изхвърли, след което спусна кофата обратно за следващото пълнене.

Аби изпъшка, след като изпрати нагоре следващата кофа. Взе лопатата и я заби в калта. Ръбът ѝ удари в камък.

— Това отдолу е твърда скала. — Продължи да сондира. — Метеоритът трябва да е тук долу, някъде сред натрошените камъни.

— Значи колко е голям?

Аби се замисли за миг, пресмятайки на ум. Каква беше относителната плътност на желязото? Седем хиляди и нещо.

— Един стофунтов метеорит — каза тя, — ще бъде около десетина, дванайсет инча в диаметър.

— Само толкова ли?

— Достатъчно е голям. — Аби заби кирката между двете половини на един разцепен камък, раздели ги под жвакащите звуци на калта, и ги изтика нагоре. Беше омазана до ушите с кал, а дъждът се стичаше във врата ѝ, но на нея не ѝ пукаше. Тя беше на път да направи откритието на живота си.

Ранди Уърт зави обратно капака на двигателя и избърса мазните си пръсти. Обърна се на другата страна и освети с фенерчето си двигателния отсек — всичко изглеждаше нормално, нямаше никаква следа от работата му. Той постави люка на мястото му и го притисна добре, след което забърса всички следи от пръстите си.

Прибра инструментите в раницата, закопча я и я метна на рамо. Изправи се и се огледа внимателно, търсейки някоя забравена следа от присъствието му. Всичко беше чисто. Той провери настройките на двигателя, прекъсвачите и часовника, за да се увери дали всичко е така, както го беше намерил.

Измъкна се от рулевата кабина и се послуша за звуци откъм острова. Дъждът барабанеше по покрива и пляскаше по водата на океана, но въпреки това той можеше да ги чуе как копаят, звъntenето на желязо при удара в камък, развълнуваните гласове. Като че ли щяха да бъдат заети още доста време.

Той отиде на кърмата, развърза лодката си и скочи в нея. Кожата го сърбеше, по скалпа му пъплека разни работи и нещо странно се случваше с очите му. Спешно имаше нужда от дрога. Беше работил здраво — беше си я заслужил. Натисна здраво греблата, толкова силно, че те изскочиха от гнездата си. Проклинайки, с треперещи ръце, той ги пхна обратно и загреба. Скоро „Марей“ изчезна в мъглата и след

няколко минути собствената му лодка изскочи през очите му, покрита с ръжда и омазана с масло.

Той се качи на борда и се спусна в малката каюта, където държеше лулата и метамфетамин. Извади една бучица с треперещи пръсти, опита се да я пъхне в лулата, изпусна я, изруга, наведе се да я вземе и най-накрая успя да я натъпче и да я запали.

Ох, мамка му, колко беше хубаво. Той се излегна назад със стон, усещайки члена си толкова твърд от притока на кръв, и в главата му се завъртяха картини на това, което щеше да причини на двете кучки, когато ги спипа.

Аби продължаваше да пълни кофата с кал и да изхвърля навън камъни, постепенно изчиствайки дъното на кратера, където беше пропуканата скала. Дъждът не спираше, дори се засилваше, и тя започна да чува вълните, които се разбиваха в камъните в подножието на хълма. Надигаше се буря — трябваше да свършат по-бързо.

Тя изкопа един изключително голям камък и Джаки слезе при нея, за да ѝ помогне да го изтикат от дупката. Заби лопатата няколко пъти, след което падна на колене и бръкна с ръце в студената кал.

— Тук наистина е голяма каша, но мисля, че приближаваме.

— Изглеждаш много страховито — рече Джаки през смях.

— И ти не изглеждаш като абитуриентка на бала си.

Последваха още камъни, изхвърли се още много кал. Студеният дъжд се стичаше по врата ѝ. Тя отново спря и зарови ръце в калта.

— Аби, никакъв метеорит не намираме.

— Тук е. Трябва да е тук.

Остана на колене и започна да изгребва с ръце калта от гранитната скала. Дъждът започна да я измива. С нарастващо въодушевление Аби забеляза радиално разположените пукнатини в скалата, но калта отново ги засипа.

— Не може да не е тук — каза тя настоятелно на висок глас, сякаш за да го накара да се случи. Хвърли още камъни и кал в кофата. — Къде се е заврял, по дяволите?

— Да не е някой от камъните, които изхвърлихме? — попита Джаки.

— Нали ти казах, трябва да е метеоритно желязо!

— Хей, просто попитах.

Ядосана и премаляла от умора, Аби се свлече на дъното на кратера. Може би метеоритът се беше вклинил толкова здраво, че се беше превърнал в част от скалата. Тя изгреба с ръце колкото можа от калта и чакъла, напълвайки кофата още няколко пъти.

— Джаки, напълни кофата с морска вода, за да измием всичко.

Джаки грабна кофата се изгуби надолу по хълма. Върна се след няколко минути, носейки я пълна с вода. Аби я взе и я плисна върху калната, напукана скала.

Чу се бълбукащ звук и водата се изтече през една дупка в скалата като в мивка.

— Какво, по дяволите... — Тя бръкна с пръсти в дупката.

— Ще донеса още вода.

Джаки хукна обратно с пълна кофа, плискайки водата по хълма. Аби я грабна и я изля в дупката. Тя отново изчезна, този път разкривайки една идеално кръгла дупка в скалата, широка около четири инча в диаметър, която продължаваше надолу в земята. Около нея се простираше мрежа от пукнатини.

Аби свали ръкавицата си и пъкна пръсти в дупката, опитвайки се да стигне колкото се може по-надълбоко. Стените бяха гладки като стъкло, цилиндричната дупка беше толкова перфектна, сякаш бе издълбана със сонда.

Тя взе едно камъче и го пусна в дупката. След миг чу слабо чукване отдолу.

Аби погледна към Джаки.

— Няма го. Метеоритът не е тук.

— А къде е?

— *Просто е продължил надолу.* — И въпреки всичките опити да потисне сълзите си, тя избухна в ридания.

32.

Порутеният манастир беше претъпкан с бегълци, монасите отвеждаха болните хора в бомбардирания храм и им даваха храна и вода. Звучите на плачещи деца и хлипаци майки се смесваха с брътвежите на объркани и ужасени гласове. Когато Форд се огледа, търсейки игумена, той с изненада забеляза, че облечените в оранжеви роби монаси, тежковъоръжени и препасали патрондаши, обикалят наоколо, явно охраняваха пътеките, които слизаха от планината. В далечината, над хълмовете, се забелязваше черен стълб от пушек, които се издигаше към нажеженото небе.

Най-накрая откри игумена, коленичил до едно болно момче, да го утешава и да му дава вода от стара бутилка от кока-кола. Мъжът го погледна.

— Как успя да го направиш?

— Дълга история.

Игуменът кимна с глава и каза просто:

— Благодаря.

— Нуждая се от усамотено място, за да проведа един разговор — каза Форд.

— В гробището. — Той махна с ръка към обраслата с трева пътека. Форд тръгна към мястото, където гората беше пооредяла, загърбвайки хаоса в манастирския двор. Сред дърветата бяха пръснати десетки будистки ступи, малки кули, в които се съхраняваше прахът на почитани монаси. Някога ступите са били позлатени и боядисани, но с времето цветовете бяха избледнели, някои от кулите се бяха срутили и образуваха малки купчинки. Форд откри едно тихо местенце сред гробниците, извади сателитния си телефон, включи го в нетбука си и набра номера.

Миг по-късно се чу плътния глас на Локууд. Във Вашингтон сега беше два сутринта.

— Уайман? Успя ли?

— Ти си проклет лъжец, Локууд.

— Хей, чакай малко, успокой се. Какво имаш предвид?

— През цялото време си знаел къде се намира мината. Тя е огромна, не може да бъде пропусната от космоса. Защо ме излъга? Каква беше целта на цялата тази шарада?

— За всичко си има причини — отлични причини. Сега: събра ли данните, които ти поръчах?

Форд овладя гнева си.

— Да. Всичко. Снимки, радиационни измервания, джипиес координати.

— Отлично. Можеш ли да ми ги пратиш?

— Ще си получиш данните, след като аз получа обяснение.

— Не си играй с мен.

— Никакви играчки. Просто обмяна на информация. В твоя кабинет.

Последва дълга пауза.

— Много глупаво от твоя страна да следваш такава линия на поведение спрямо нас.

— Аз съм глупав човек. Вече го знаеш. А, и между другото, взривих мината.

— *Какво си направил?!*

— Взривих я. Няма я. Сайонара.

— Да не си полудял? Нали ти казах да не я докосваш!

Форд се опита да потисне гнева си. Той си пое дълбоко дъх и преглътна.

— Те са поробили цели села, жени и деца. Стотици хора умираха. Имаше един масов гроб пълен с мъртвци. Не можех да позволя това да продължава.

След кратка пауза Локууд каза:

— Стореното — сторено. Ще се видим в кабинета ми веднага, щом пристигнеш.

Форд прекъсна връзката, изключи телефона и го угаси. Пое си няколко пъти дълбоко въздух, за да възвърне самообладанието си. В гробището беше тихо, здрачаваше се и последните слънчеви лъчи прозираха през върховете на дърветата, изпъстряйки гробището със златнозелени точки. Той постепенно се успокояваше. Никога нямаше да забрави онова, което беше видял — той добре знаеше, че до края на живота си често щеше да си мисли за него.

Освен това имаше нещо, свързано с мината, което беше пропуснал да съобщи на Локууд. Нещо толкова невероятно, толкова фантастично, че не се поддаваше на никакъв анализ. Но последствията от него щяха да бъдат ужасни.

33.

Застанал зад руля на собствената си лодка, Уърт си отвори една бира и се загледа в дъжда, който се стичаше на вадички по прозореца. Момичетата бяха на острова от близо два часа. „Проклетото съкровище сигурно е огромно“ — помисли си той.

Той отново провери револвера си, същия, с който на петнайсет беше обрал бакалията на Харисън, и наведе дулото надолу, балансирайки го в ръката си. Неотдавна беше опитал да го заложил, за да изкара малко пари за дрога, но никой не искаше да го вземе. Казваха, че е пълен боклук. Какво ли разбираха пък те? Предишната вечер се беше представил чудесно и Уърт се усмихна при мисълта за всичките жаби, които двамата с чичо му бяха превърнали в малки розови облачета с тоя пистолет.

Той вдигна дулото и се престори, че се цели в чайката, която се поклащаше във водата зад кърмата. Щеше му се да я гръмне — хубаво облаче пера щеше да вдигне — но не смееше да рискува и да вдига шум.

— Бум-бум — каза той. Чайката отлетя.

Уърт остави пистолета на таблото до четирите кутии с патрони, острия нож, телта, клещите секачи и изолирбанда. Точно той едва ли щеше да му потрябва за нещо, но го беше взел за всеки случай. Извади си още една кутийка с бира и се заслуша. Откъм острова не се чуваше нищо, само плющенето на дъжда и пресекливия крясък на невидима чайка. Започна да усеща първите движения на подкожните буболечки, но не им обърна внимание. Когато настъпеше моментът да дръпне спусъка, в никакъв случай не трябваше да бъде надрусан.

Усети как лодката му леко се помръдна, кърмата се полюляваше под поривите на освежаващия бриз. През последния половин час се бяха появили вълни, предвестници на приближаващата буря. Той погледна часовника си. Пет часа. Ставаше късно. Знаеше, че с настъпването на прилива те нямаше да могат да се приберат от острова до падането на нощта — щяха да са твърде изложени на стихията. Щяха да натоварят съкровището на борда и да се скрият в някой залив

на вътрешните острови, най-вероятно щяха да се върнат до Отър, където се бяха покрили след случката на адмиралския остров.

Той чу нещо и се ослуша. Дочу слаби гласове и пляскане на гребла. Връщаха се обратно. Чу как откачат греблата и разтоварват багаж в лодката, чу тупването на въжетата и издрънчаване на лопата. Гласовете им бяха тихи, много тихи. Със засилването на дъжда мъглата беше започнала да изтънява, но въпреки това видимостта не надвишаваше сто ярда.

Уърт набързо прегледа всичко. Беше готов.

Чу как двигателят на „Марей“ заработи на празни обороти, докато вдигнат котва. Сигурно проверяваха радиото и радара, и се чудеха защо не работят. Ако бяха достатъчно умни, щяха да си носят ръчна радиостанция и джипиес за всеки случай, но след като претърси „Марей“, не откри нито едното от двете.

Двигателят на „Марей“ изръмжа и Уърт впери поглед в зелената точка, която се размърда на радара му. Погледна към часовника си и си отбеляза часа. Пет и девет.

Нагласи обхвата на радара на две мили и проследи „Марей“, която се отдалечаваше на запад, към вътрешните острови, точно както беше очаквал. Когато „Марей“ измина една морска миля, Уърт запали собствения си двигател, вдигна котва и ги последва от разстояние. За да се приютят край вътрешните острови, те трябваше да изминат шест мили в открито море, и лодката им плаваше с шест възела. С всяка изминала минута морето ставаше все по-бурно.

След около една миля той забави скоростта. „Марей“ беше спряла. Той бързо изключи двигателя си и остана на дрейф, ослушвайки се. Нищо. Двигателят на „Марей“ определено не работеше: лодката стоеше неподвижна във водата, обгърната от мъгла, на седем мили от брега, без никакви комуникации.

Той запали своя двигател и даде газ към „Марей“. Изображението ѝ се появи на радара, като се приближаваше все повече, половин миля, четвърт миля, триста ярда...

На сто ярда той осъществи визуален контакт, „Марей“ изплува от мъглата. Едното от момичетата бърникаше из радиото, другото беше отворило капака на двигателя и надничаше вътре, светейки си с фенерчето. И двете вдигнаха глави и се обърнаха към него.

„Здрасти, кучки.“

Когато стигна на двайсет фута от „Марей“, той обърна лодката си на деветдесет градуса дясно на борд, изключи двигателя, завъртя внезапно кормилото и лодката рязко спря. Сред това сграбчи револвера с две ръце, прицели се в двете момичета и започна да стреля.

34.

Марк Корсо затръшна и заключи вратата на апартамента си, остави кутията на кухненската маса и трескаво започна да пребърква шкафчето под умивалника в търсене на отвертка. Бебето отново плачеше, климатикът продължаваше да бръмчи и сирените виеха по улицата, но Корсо не им обръщаше никакво внимание, защото се беше съсредоточил върху работата си. Той пъкна отвертката в задния си джоб, вдигна кухненския стол и го премести в средата на стаята, качи се върху него и разви аплика на тавана. Свали го, бръкна в разкрилата се дупка и извади твърдия диск.

Само след минута дискът беше монтиран и компютърът му работеше. С трескава решимост той написа паролата, обърквайки я два пъти поред, преди да успее да се успокои. Бързо провери точното време, за което Деймос правеше една пълна обиколка — което се оказа точно 30.4 часа, сравнено с 24.7 часовото марсианско денонощие. След това отвори данните от гама-излъчването и провери цикличността: 30.4 часа.

Беше прекарал стотици часове в преглеждане на снимки с висока резолюция от повърхността на Марс, в търсене на нещо различно, нещо странно, нещо, което може да се окаже източник на гама-излъчване. Но орбиталният спътник беше направил снимки на четиристотин хиляди квадратни километра от марсианската повърхност с най-висока резолюция, и преглеждането им беше като да търси игла в купа сено в поле, пълно с купи сено. Деймос беше различен. Деймос беше мъничък — скала с формата на картоф и размери петнайсет на дванайсет километра. Каквото и да генерираше гама-лъчи на Деймос, той щеше лесно да го открие.

Със затаен дъх той прегледа папките и файловете върху 160 терабайтовия диск и откри една не много голяма, озаглавена „ДЕЙМОС“. Веднага се сети, че три или четири месеца по-рано орбиталният спътник беше преминал близо до Деймос, беше го сондирал с георадара и беше направил снимки с изключително висока

резолуция. Това бяха първите му снимки след онези, направени от „Викинг I“ през 1977 г.

Отвори папката и видя, че вътре има само трийсет снимки във видимия спектър и дванайсет радарни изображения на Деймос.

Той отвори първата снимка, уголеми я, наложи координатната мрежа върху нея и огледа всяко едно квадратче поотделно, търсейки нещо, което да изглежда странно. Деймос имаше доста гладка, безинтересна повърхност, покрита с дебел слой прах, който не се беше пръснал из космоса само благодарение на немоцното привличане на луната. Имаше пет-шест кратера, от които само два имаха имена, Суифт и Волтер.

Опитвайки се да действа по-бавно, по-методично, той огледа всяко квадратче в мрежата. Резолуцията беше достатъчна, за да показва отделните камъни на повърхността, някои от които бяха три фута в диаметър.

След като завърши с първата фотография, той премина на друга, после на следващата. Мина един час, после два и най-накрая Корсо приключи. Не беше намерил нищо: само няколко големи, дълбоки кратера, скали, фрагменти от изхвърлени при метеоритните сблъсъци вещества и безкрайни полета и наноси от реголит.

Той се изправи, внезапно затиснат от умора и отчаяние. През главата му мина мисълта, че преследва някаква илюзия: може би просто беше видял пречупеното в космическите лъчи сияние на луната, която бе достатъчно малка, за да се появи то в събраните данни като единичен източник.

С тази обезкуражаваща мисъл в главата, той си сложи кафе в кафеварката. Докато го чакаше да се процеди през филтъра, размишляваше върху настоящото си положение. А то беше бедствено. Финансово беше съсипан. Вече беше прекратил договора за наема за апартамента, губейки депозита и наема за последния месец; беше платил депозит за друг, по-скъп апартамент, който вече не можеше да си позволи. Не му бяха останали достатъчно пари, за да пренесе багажа си в новия апартамент, камо ли да се върне в Бруклин. А трябваше да направи точно това. Не можеше да си позволи да остане тук, докато си търси нова работа, изплаща студентския си заем и покрива сумите по кредитните карти. Така или иначе не му се оставаше в Южна Калифорния; той мразеше всичко тук — освен

Марджъри. *Марджъри*. Толкова бързо го бяха изритали, че дори не му оставиха възможност да се сбогува с нея, да ѝ обясни, да се ободри от остроумните ѝ забележки и забавни коментари.

Единственото нещо, което можеше да го спаси, бяха осемте хиляди долара обезщетение за предсрочното прекратяване на трудовия му договор.

Той си наля чаша кафе, изсипа вътре неприлично количество сметана и захар и отпи. Оставаше му да прегледа радарните изображения на Деймос, но се съмняваше, че ще открие нещо в тях, заради ниската им резолюция. Поне не бяха много.

С неохота се върна на бюрото си и започна да ги разглежда. Изображенията бяха компютърно обработени в дълги вертикални разрези на повърхността на Деймос, радарът беше успял да проникне до около стотина метра в дълбочина. Образите приличаха на дълги, черни ленти, наподобяващи панделки, като повърхността и теренът под нея бяха оцветени съответно в червено и оранжево.

Почти веднага забеляза нещо странно. Под кратера Волтер някаква плътна, симетрична шупла блестеше в ярко оранжево. Той присви очи, опитвайки се да я види по-добре. След това се облегна назад: това, разбира се, беше просто метеоритното тяло, създадо кратера. Тук нямаше никаква загадка. Учените в лабораторията сигурно вече го бяха проучили и бяха стигнали до същия извод.

Въпреки това той отвори снимката на кратера Волтер и отново я разгледа подробно. Това беше най-дълбокият и най-скорошен кратер на Деймос, толкова дълбок, че дъното му се криеше в сянка.

Той се наведе напред и присви очи. В сянката се забелязваше нещо.

Използвайки софтуер за повишаване качеството на образа, Корсо се опита да изчисти сянката. Той засили контраста, наслага спомагателни цветове, изостри преходните ръбове и обработи почти всеки пиксел, за да извади максимално количество информация и от най-слабите и неясни данни. Корсо се занимаваше с това повече от година и знаеше отлично как да съживи едно изображение, стига то да беше истинско, а не резултат от дефект в камерата. Процесът беше труден и пипкав, и му отне почти цял час. С всяка промяна в образа изненадата му преминаваше в учудване, смайване и най-накрая в изумление. Защото нещото, което видя в сенките на Волтер, съвсем не

беше природен обект. В това нямаше никакво съмнение. Това не беше дефект, не беше софтуерна грешка.

Беше структура, изкуствен обект, *машина*.

Той се изправи и дишайки тежко, се приближи до прозореца, облегна се на перваза и подложи главата си под студената струя, която лъхаше от климатика, опитвайки се да овладее дишането си. Слънцето висеше над пресечката и сипеше кафеникави лъчи върху колоната от автомобили, светофарите, електрическите жици и сградите, които бяха пръснати сред хилавите палмови дръвчета.

Машина. *Извънземна* машина.

Изведнъж го обзе спокойствие. Изумително спокойствие. Това беше много по-важно от незначителните му лични проблеми. Той си припомни защо изобщо се беше захванал с наука. Точно заради това.

След като беше останал без работа, той щеше да разполага с достатъчно време, за да обмисли нещата и да реши какво да прави. Тези данни бяха секретни и притежанието им беше престъпление, така че той не можеше просто да отиде и да обяви откритието си. Ако съобщеше за него в лабораторията, те със сигурност щяха да намерят начин да му отнемат авторството и може би дори щяха да го пратят в затвора. Затова трябваше да действа предпазливо, да обмисли всичко внимателно, а не да направи нещо прибързано. Нуждаеше се от време, място и спокойствие, за да вземе правилното решение. Защото от това как ще постъпи зависеше не само неговото бъдеще, но и бъдещето на цялата планета.

Той отново си пое дълбоко дъх, изправи се и започна да събира багажа си, за да се върне в Бруклин.

35.

Прозвуча гръмотевичен рев, веднъж, два пъти, куршуми пробиха фибростъклото на рулевата кабина, засипвайки Аби с остри тресчици. Тя се хвърли с писък на пода, изпаднала в паника. От мъглата внезапно се материализира лодка, устреми се към тях с пълна скорост, и докато завиваше и даваше на заден ход с мощен рев на двигателя, пред очите ѝ се появи Рандъл Уърт, който стреляше по тях с огромния револвер в ръката си.

— Какво става, мамка му? — изпищя Джаки, свита на палубата.

Бум! Бум! Още два куршума пробиха прозорците, а трети отвори дупка с размера на топка за тенис в стената до главата ѝ.

— Джаки! — изпищя тя. — Джаки!

— Тук съм — чу се задавен глас.

Аби се обърна и видя приятелката си свита зад ъгъла, прикрила главата си с ръце.

— Слизай долу! — изкрещя тя, пълзейки към стълбата, която водеше до каютата. — Под ватерлинията! — Тя стигна до стълбата и се търкулна надолу, падайки на пода в каютата. След миг върху нея се строполи Джаки, която пищеше, покрила главата си с ръце.

— Джаки, ранена ли си? — извика Аби.

— Не знам — проплака Джаки.

Аби я огледа отвсякъде, но не видя никаква кръв освен от одраскванията, причинени от начупеното фибростъкло.

— Какво беше това, мамка му? — изкрещя Джаки, без да сваля ръце от главата си. — Какво беше, *мамка му?*

— Уърт стреля по нас.

— Защо? — проплака тя.

Аби я разтърси силно.

— Хей! *Слушай ме внимателно.*

Джаки преглътна тежко.

Поредният залп от куршуми се заби в лодката, разкъсвайки корпуса и стените на каютата. Един от куршумите проби дупка под ватерлинията и водата започна да нахлува вътре.

Джаки изпищя и отново покри главата си.

— Слушай ме, по дяволите! — Аби се протегна и се опита да махне ръцете на Джаки от главата ѝ. — Намираме се под ватерлинията, тук не може да ни уцели. Но той ще се качи на борда. Трябва да се защитим. Разбираш ли ме?

Джаки кимна и отново преглътна тежко.

Аби се огледа. В каютата беше хаос, захвърлени спални чували, мръсни чинии в умивалника, всичко посипано с натрошено фибростъкло. Водата нахлуваше през дупката и тя чу как автоматичната помпа се включи.

„Кутията с инструменти под мивката.“ Тя протегна ръка и отвори шкафчето.

Над водата се разнесе глас.

— Хей, момичета! Татко е вкъщи! — Последваха нови шест изстрела, които разкъсаха кабината над главите им. Аби издърпа навън кутията, отвори я и инструментите се разпиляха по пода. Тя ги огледа, грабна ножа за чистене на риба и чука.

— Къде е спреят?

Джаки изпъшка.

— В раницата в задното отделение.

— Мамка му. — Аби пхна ножа в колана си и подаде чука на Джаки. — Дръж това.

Джаки го взе.

Бум! Бум! Бум! Бум! Бум! Бум! Още един изпразнен барабан. Из каютата хвърчаха трески от натрошеното фибростъкло, а из въздуха се носеше ситен, задушаващ прах. Аби пропълзя по стълбата, дръпна резето на капандурата и се върна обратно.

— Потъваме — каза Джаки.

— Това е най-малкия ни проблем.

Тя чу двигателя на лодката на Уърт, която се приближаваше към тяхната. Моторът угасна и след миг тя почувства сблъсъка. Краката му изтрополяха върху палубата.

— Мамка му, мамка му — каза разтрепераната Джаки. — Той се качи на борда.

Аби се опита да успокои дишането си. Нуждаеха се от план.

— Легни на пода — каза тя. — В средата. Престори се на простреляна. Аз ще се скрия отпред. Когато влезе през вратата, ще

изскоча и ще го прониза с ножа.

— Да не си полудяла? Той има *пистолет*!

— И се е надрусал до козирката. Прави каквото ти казвам и лягай там.

Джаки се сви на пода, безпомощна и хълцаща.

Аби се сви до стената и притвори вратата на каютата така, че да остане съвсем тесен процепа, през който да вижда стълбата. Тя се напрегна, готова за скок.

Чу тежкото тропане на ботушите на Уърт по палубата.

— Татко е вкъщи!

Аби стисна ножа и надникна през процепа. Той се придвижи бавно по палубата и влезе в рулевата каюта. Опита се да отвори капандурата.

— Сега вече наистина ще разбереш какво означава *по-дълбоко*, кучко! Както и твоята шибана приятелка! Ще ви взема съкровището и ще ви дам такъв урок, че никога няма да го забравите!

„Съкровище?“ Тоя идиот беше повярвал на историята им. Тя можеше да чуе накъсаното му, тежко дишане, треперенето на гласа му. Това я уплаши дори повече от изстрелите.

— Ние... нямаме никакво съкровище — каза Джаки, свита на пода, треперееща от страх.

Дрезгав смях.

— Да не мислиш, че съм толкова прост, гадино? Не смей да ме лъжеш! Дойдох да взема съкровището — и да ви науча на малко *уважение*.

— *Кълна се*, че нямаме...

Думите ѝ бяха прекъснати от силен ритник по капандурата, който едва не я разполови. Джаки изпищя.

— Не! Недей!

Аби се напрегна.

Нов ритник — и капандурата се разцепи на две, увисвайки на рамката. Уърт се появи на стълбата, наведе се и погледна надолу с големия си пистолет в ръка.

— *Уенди, прибрах се!* — Ритна парчетата на капандурата и стъпи на най-горното стъпало, после на следващото, и на следващото, докато не слезе по късата стълба. Джаки се беше свила на пода и плачеше. Той се прицели в нея.

— Къде е съкровището?

— Моля те, заклевам се... *няма никакво съкровище...* — Джаки плачеше, покрила главата си с ръце, свита на кравай. — Няма съкровище... Моля те... Само един кратер...

— Глупости! — изкрещя той, размахвайки пистолета. — Не се бързай с мен!

„Още една стъпка.“

Той пристъпи напред.

Аби изскочи и замахна с всичка сила към гърба му. Но той я чу и замахна със свободната си ръка, отблъсквайки нейната. Ножът излетя настрани и той стреля по нея, без да се цели, пробивайки нова дупка в корпуса, много под ватерлинията.

В каютата нахлу морска вода.

Аби се хвърли върху него, но той я удари в стомаха и тя падна на колене, останала без въздух. Тя кашляше, давеше се и се опитваше да възстанови дишането си, а около нея се плискаше студената вода.

— Къде е съкровището, кучко! — Той я сграбчи за косата, дръпна главата ѝ назад и заби дулото на пистолета в ухото ѝ.

Тя размаха ръце, едва успявайки да си поеме дъх. Той дръпна главата ѝ още повече и завря дулото в устата ѝ.

— Хей, Джаки! Кажете къде е съкровището или ще дръпна спусъка!

— Съкровището беше измислица — изпъшка Джаки. — Моля те, повярвай ми, просто измислица...

Той запъна петлето.

— Не ме лъжи, кучко, или ще я убия! Къде сте го скрили, по дяволите? Веднага ми го донеси!

Аби се опита да каже нещо, но не можа. Водата нахлуваше бързо.

— Последен шанс!

— Добре, добре, ще ти кажа! — изкрещя Джаки. — Спри и ще ти кажа!

— *Къде е?* — изпищя Уърт с фалцет.

— На кърмата, под задния люк. Натъпкано е под палубата, върху кутията на щурвала.

— Бързо, донеси го! Лодката потъва!

Джаки се изправи. Беше вир-вода. Водата се беше вдигнала до шест инча.

— Ти! Аби! Върви с нея! — Той измъкна дулото от устата ѝ, счупвайки един зъб, и я повлече по стълбата през рулевата кабина към кърмата.

— Отваряй! — извика Уърт на Джаки, без да сваля пистолета от главата на Аби.

Джаки се опита да отвори люка, повдигна ръчката и я завъртя.

— По-бързо или ще я застрелям!

Тя натисна ръчката с всичка сила, после опита отново.

— Не мога! Заяла е, трябва ми помощ!

Уърт изблъска Аби на палубата.

— Върви ѝ помогни! — Лицето му беше изкривено, почервеняло, жилите на врата му бяха изпъкнали, мазната му коса беше залепнала за черепа, а беззъбата му уста вонеше.

Аби запълзя по палубата и сграбчи единия край на ръчката, а Джаки хвана другия. Погледите им се срещнаха и двете започнаха да се преструват, че се опитват да отворят люка. Но ръчката не искаше да се освободи.

— По-силно!

Нов опит.

— Вървете в другия край на лодката — каза Уърт. — И двете. Ей там. — Той махна с пистолета.

Аби и Джаки отидоха в другия край на лодката. Те се притиснаха една към друга, Аби смушка Джаки и посочи с поглед към чука, който все още беше в нея. Джаки го плъзна в ръката ѝ.

Бавно, без да сваля очи от тях, Уърт остави пистолета, сграбчи ръчката и с лекота я завъртя. Люкът се отвори.

— Хилави кучки — каза той, отмествайки го настрани. Поколеба се, загледан нетърпеливо в тъмната дупка. Накрая не се сдържа, наведе се и пхна главата си вътре, за да огледа.

Аби изтича по палубата и нанесе удар с двете си ръце точно когато той изваждаше главата си. Чукът се заби в темето му с противен звук, като бухалка, която удря кух пън. Уърт залитна настрани. Кръв бликна от дълбоката дупка, оплиска палубата и се смеси с дъждовната вода. Кутрето на дясната му ръка потрепна гротескно и застина. Джаки отвори раницата, измъкна спрея и напръска неподвижното му тяло.

Настъпи тишина и после Джаки каза със страхопочитание в гласа:

— Мили Боже, той е мъртъв.

Аби го гледаше. Струваше ѝ се нереално, като във филм. Не можеше да помръдне, нито да диша.

— Аби? — каза Джаки. — Потъваме.

„Лодката на баща ѝ потъваше.“ Тя стоеше като парализирана. Изпусна чука на палубата и хукна към двигателния отсек. И двете помпи работеха с пълна пара, но още докато проверяваше за повреди, се чу цвъртящия звук на залетите от морската вода акумулатори, които дадоха на късо. Електрическата система излезе от строя и помпите в трюма заглъхнаха.

Джаки се захвана за работа. Тя хукна към долната каюта, шляпайки през прииждащата вода и започна да оглежда дупките. След това грабна едно одеяло и едно въже и се върна на палубата.

— Аби, помогни ми! — Тя ѝ подхвърли въжето. — Нарези го на четири парчета и ги вържи за краищата на одеялото!

Аби се захвана за работа, а Джаки събу обувките си, пое си дълбоко въздух и скочи във водата. След миг изскочи на повърхността.

— Подай ми края на одеялото! Ще го завържем около лодката и ще запушим дупките!

Аби ѝ хвърли единия край, Джаки го хвана и се гмурна под лодката, прекара го над дупките и излезе от другия край. Подаде краищата на въжетата на Аби.

— Дръж!

Аби ги хвана и ги завърза за парапета, след което издърпа Джаки на борда. „Марея“ започна да се накланя.

— Дали ще свърши работа? — попита Аби.

— Поне ще ни спечели малко време. Ще използваме лодката на Уърт, за да я изтеглим до най-близкия остров — каза Джаки. — Ела с мен. — Тя прескочи от „Марея“ на „Морски вълк“, чийто двигател все още работеше на празни обороти, хвана щурвала и даде пълна газ. Двигателят изрева и лодката се стрелна напред, дърпайки деветтонната „Марея“ след себе си.

— Какво правим? — проплака Аби.

— Франклин. Ще откараме и двете лодки до брега. Това е единственият начин. Аби, погрижи се за онези клинове, гледай да издържат.

Докато Аби проверяваше, Джаки включи радиото и започна да излъчва сигнал за помощ.

— Тук „Марей“, „Марей“, „Марей“, позиция 43 50 север, 69 23 запад. Лодката ми потъва, имаме тежко ранен пасажер. Втора лодка ме тегли. Нуждая се от незабавна помощ. Край.

Тя спря да говори и зачака. След минута дойде отговорът.

— „Марей“, тук бреговата охрана от Тенънт харбър. Най-близо до вашата позиция се намира рибарската лодка „Мисти Сю“, на юг от Френдшип лонг айлънд, която идва към вас със скорост от десет възела. „Мисти Сю“ ще се свърже с вас по канал 6. Край.

— Няма ли някой по-близо? — изкрещя Джаки. — Потъваме!

— В морето няма много лодки, „Марей“. Изпращаме катера на бреговата охрана „Адмирал Фич“ с медицинско лице на борда, край.

— Ще се опитам да акостирам край Франклин — каза Джаки.

— „Марей“, каква е раната на пострадалия?

— Той е мъртъв, мисля. Разбихме му главата с чук.

Мълчание.

— Повторете това, моля.

— Казах, че е мъртъв. Рандъл Уърт. Стреля по лодката ни и се качи на борда. Опита се да ни обере. И ние го убихме.

Пауза.

— Има ли други ранени?

— Не много.

— В такъв случай това е сцена на местопрестъпление и ще бъде третирана като такава. Моля, имайте предвид... — човекът продължи да говори монотонно. Те се движеха едва-едва, със скорост от три възела, а „Марей“ поемаше все повече вода и ги забавяше допълнително. Аби погледна надолу; одеялото беше забавило притока на вода, но не го беше спряло. Франклин се намираше на четири мили от тях — с тази скорост ще им трябваше повече от час, за да стигнат до него.

— Мамка му! — извика Джаки, прекъсна връзката с бреговата охрана и превключи на шести канал. — Тук „Марей“, викам „Мисти Сю“, каква е позицията ви?

— Преминаваме през пролива край остров Алън. Какво става?

— Тегля потъваща лодка. Трябва ми още мощност. Искам да я докарам до брега на Франклин.

— Ще стигна до вас след... четирийсет минути.

Лодката на Уърт се опитваше да плава напред, теглейки след себе си потъващата „Марей“. Тя се беше наклонила силно на една страна и Джаки срещаше трудности с управлението заради допълнителния товар отстрани.

— Трябва да отрежем въжетата — каза тя. — Когато потъне, ще повлече и нас със себе си.

— Не! — каза Аби. — Моля те. Ще я отвържем от страничните перила и ще я завържем за кърмата, така ще се движим по-бързо.

— Да опитаме.

Аби развърза „Марей“ и отиде отзад, завързвайки котвеното въже за кърмовия кнехт на лодката на Уърт.

— Тоя кнехт няма да издържи — каза Джаки.

— По-здрав е от другия.

Джаки даде газ и започна бавно да ускорява. „Марей“ се беше наклонила толкова много, че водата започна да нахлува през кърмовите водостоци. Лодката на Уърт изръмжа и дръпна напред, въжетото се опъна като струна, но скоростта им не се увеличи.

— Аби, за Бога, лодката потъва! Ще повлече и нас!

— Не, моля те, това е единствената лодка на баща ми! Продължавай напред!

Джаки ускори докрай. Двигателят изпищя от натоварването, чу се гръм като изстрел от пушка и кнехтът се откъсна, отнасяйки част от кърмата със себе си. Лодката на Уърт се устреми напред, освободена от товара си. Джаки рязко завъртя щурвала наляво и насочи лодката към потъващата „Марей“. Но вече беше твърде късно. Лодката полегна настрани и въздухът със свистене излезе навън. Постепенно тя се скри под вълните и изчезна, оставяйки след себе си едно маслено петно.

— О, Господи! — каза Джаки. — Уърт остана там.

Аби гледеше петното с ужас, без напълно да осъзнава случилото се.

— Лодката на баща ми... Тя току-що *потъна*.

36.

Шамандурата на входа на пристанището Раунд понд изникна в дъжда, полюшвайки се напред-назад в надигащата се вода. Аби държеше шурвала на лодката на Уърт, следвайки катера на бреговата охрана „Адмирал Фич“. Беше ги засякъл на около миля отук — твърде късно, за да бъде от някаква полза, — и сега величаво изпълняваше безсмислената роля на „почетен ескорт“. Мъглата почти се беше разнесла, потапяйки света във влажен, потискащ здрач. Когато очертанятията на кея се появиха в далечината, Аби видя цял куп светещи фарове на паркинга над брега.

— Изглежда, комитетът по посрещането се е събрал.

След като влязоха в пристанището, тя изключи двигателя и се обърна към Джаки. Приятелката ѝ изглеждаше ужасно, мократа ѝ коса висеше на мръсни кичури, по очите ѝ бяха очертани тъмни кръгове, ръцете, лицето и дрехите ѝ бяха потънали в кал.

— Какво ще им кажем? — попита Джаки.

— Всичко, освен за метеорита. Търсели сме съкровището на Дикси Бул. Точно каквото си мислят.

— Тъъ, защо да не им разкажем за метеорита?

— Все още можем да изкараме пари от него.

— Как?

— Не знам. Дай ми малко време да го обмисля.

Последва дълго мълчание.

— Може би те ще успеят да извадят лодката на баща ми и да я поправят — каза най-накрая Аби.

— Разбира се, че ще я извадят — отвърна Джаки. — Тя е сцена на местопрестъпление, на борда ѝ има труп. Но с нея е свършено, Аби. Тя потъна на сто фута под водата. Съжалявам.

Аби погледна към приятелката си и я видя да плаче.

— Хей, Джаки, спокойно... Ти направи всичко възможно, за да я спасиш. — Тя я прегърна. — Господи, извинявай, че те въвлякох в това. Също както и за хилядите други лудории. Просто не знам защо още продължаваш да си ми приятелка.

— Нито пък аз — отвърна Джаки.

— Обичам те, Джаки. Ти ми спаси живота.

— А ти спаси моя и аз също те обичам.

Аби избърса сълзите си.

— О, майната му, и това ще го преживеем.

Когато се приближиха до дока, Аби забеляза, че на паркинга имаше поне шест полицейски коли, сгъчкани една до друга, с пуснати сигнални лампи. А зад тях, на моравата пред „Анкър ин“ като че ли се беше струпал половината град, за да ги гледа как се прибират. Заедно с новинарските екипи и неизбежните телевизионни камери, разбира се.

— Мили Боже, видя ли колко народ се е събрал? — каза Джаки, като побърза да си избърше лицето и да си издуха носа. — На нищо не приличам.

— Пригответи се за своите петнайсет минути слава.

Вече се чуваше врявата, която тълпата вдигаше, виковете на ченгетата, пращането на полицейските станции. Дори доброволците от пожарната команда бяха тук — „Самосет № 1“, с тяхната чисто нова пожарна кола. Бяха навлекли дъждобрани и държаха шлангове в ръце. Всички ужасно се забавляваха.

— Катер „Фич“ до „Морски вълк“, обадете се — чу се глас по радиостанцията.

— Тук „Морски вълк“. — На Аби ѝ се повдигаше дори само от споменаването на скапаната лодка на Уърт.

— „Морски вълк“, от щатската полиция искат да хвърлите котва на търговския док и да слезете от лодката, без да взимате нищо от нея. Не спирайте двигателя и не я връзвайте. Полицията ще се качи и ще се заеме с това.

— Ясно.

— Катер „Фич“, край.

„Фич“ спря до градския док и крайбрежната охрана наскоча от него, привързвайки го към кнехта с невероятна експедитивност. Аби откара „Морски вълк“ до търговския док. Там вече се бяха струпали щатските полицаи, които веднага скочиха на борда. Аби отстъпи встрани, Джаки застана до нея. Към тях се приближи един полицай с бележник в ръка.

— Госпожица Аби Строу и госпожица Жаклин Спан?

— Това сме ние.

Аби погледна към паркинга. Като че ли целият град се беше струпал зад кордона от полицаи и я зяпаше. А от другата страна бяха наредени камерите. Тя чу вик, звуци от борба.

— Това е дъщеря ми, идиот такъв! Аби! Аби!

Баща ѝ. Беше се върнал по-рано.

— Пусни ме!

Той хукна надолу по тревистия хълм, развявайки незакопчаната си карирана риза, изтрополя по дървените стълби, притича край магазина за стръв и хукна по кея. Стигна до края на рампата, спусна се по стълбата и се озова пред нея с разрошени коса и брада.

— Татко...

Полицаят отстъпи в страни, баща ѝ я сграбчи в прегръдките си, хълцайки.

— Аби! Те казаха, че се е опитал да те убие!

— Татко... — Тя се опита да се отдръпне, но той не я пускаше. Прегърна я още по-силно, а тя стоеше мирно, изпълнена с унижение. „Какъв цирк разиграват пред целия град.“

Той я хвана за раменете и отстъпи назад.

— Толкова се *притесних*. Олеле, зъбът ти! И устната ти е цепната. Тази отрепка направи ли...

— Татко... *забрави* за зъба... Лодката ти потъна.

Той я погледна като ударен от гръм.

Тя наведе глава и заплака.

— Съжалявам.

След дълго мълчание той преглътна тежко, поне се опита, и адамовата му ябълка подскочи. След миг отново я прегърна.

— Е, какво да се прави. Все пак това е само една лодка.

Откъм града се разнесоха ликуващи викове.

ВТОРА ЧАСТ

37.

Форд влезе в кабинета на Локууд и го завари да седи пред бюрото си. До него седеше един бригаден генерал с прошарена коса. Форд разпозна офицера за свързка между Пентагона и Департамента по научни и технологични въпроси.

— Уайман — каза Локууд, като се изправи, — познаваш генерал-лейтенант Джак Майкълсън, ВВС, заместник-директор на Националната агенция за геокосмическо разузнаване. Той ръководи всички изследвания.

Форд протегна ръка на генерала, който също се изправи.

— Радвам се отново да ви видя, сър — каза той с лека студенина в гласа.

— И на мен ми е приятно, господин Форд.

Той стисна ръката на генерала, която беше мека и отпусната, съвсем различна от предишното здраво ръкостискане на войника, който винаги се опитва да докаже мъжествеността си. Форд си спомни, че преди точно това харесваше у Майкълсън. Не беше съвсем сигурен дали сега този човек му допада.

Локууд излезе иззад бюрото си и с жест ги покани към креслата около масата.

— Ще поседнем ли?

Форд седна; генералът се настани срещу него, а Локууд седна на дивана.

— Помолих генерал Майкълсън да се присъедини към нас, защото знам, че го уважаваш, Уайман, и се надявам, че така бързо ще разрешим проблемите.

— Добре. Да минем направо на въпроса — каза Форд, като погледна Локууд. — Ти ме излъга, Стантън. Изпрати ме на опасна мисия, подведе ме за целта й и укри информация от мен.

— Онова, което ще обсъдим тук, е строго секретно — каза смръщен Локууд.

— Знаеш много добре, че няма нужда да ми го напомняш.

Майкълсън се наведе напред и се облегна на лактите си.

— Уайман... мога ли да се обръщам така към теб? Наричай ме Джак.

— Моите уважения, генерале, но без празни приказки и извинения. Просто искам обяснение.

— Много добре. — Гласът му беше леко дрезгав, сините му очи гледаха приятелски, а обикновено високото му самочувствие беше смекчено от цивилното облекло и спокойно поведение. Форд усети, как в него се заражда раздразнение заради представлението, което предстоеше да види.

— Както може би знаеш, ние поддържаме мрежа от сеизмични сензори, която обхваща целия свят. Целта ѝ е да засича тайни ядрени опити. На 14 април, в 21:44 часа, нашата мрежа засече вероятен ядрен опит в планините на Камбоджа. Затова решихме да разследваме. Бързо доказахме, че случилото се е метеоритен сблъсък и намерихме кратера. По същото време метеорит е прелетял и над крайбрежието на Мейн, падайки в океана. Два едновременни удара. Нашите учени обясниха, че това най-вероятно е бил малък астероид, който се е разцепил на две още в космоса, и затова двете парчета са паднали на толкова голямо разстояние едно от друго. Увериха ме, че това е често срещано явление.

Прекъсна го тих звън от бюрото на Локууд и само след миг вратата се отвори и стюардът вкара малка сервитьорска количка със сребърна кана с кафе, малки чашки и захар на бучки в малка захарница от синьо стъкло. Форд си наля една чашка и го изпи чисто, без захар. Черно, силно, току-що сварено. Майкълсън се въздържа.

Когато стюардът излезе, Майкълсън продължи.

— Метеоритните удари не са част от мисията ни, затова ние просто архивирахме данните. С това всичко щеше да приключи. Но...

Генералът извади тънка синя папка от куфарчето си, сложи я на масата и я отвори. Вътре имаше снимка от космоса, на която Форд веднага разпозна мината в Камбоджа.

— Радиоактивните камъни започнаха да се появяват на пазара. Това се превърна в основна грижа на нашите антитерористи, които се опасяваха, че камъните могат да се използват като изходен материал за мръсна бомба. Всеки, който има у дома си ученически комплект по химия може да извлече от тях америций 214.

— Ами сблъсъкът в Мейн? Него разследвахте ли го?

— Да, но метеоритът е паднал в Атлантическия океан, на десетина мили от брега. Неоткриваем е и е невъзможно да се засече точното му местоположение.

— Разбирам.

— И така, знаехме за кратера в Камбоджа, знаехме, че камъните идват от този район, но не можехме да потвърдим мястото със сигурност. Това можеше да се направи само от земята.

— И тогава се появявам аз.

Майкълсън кимна.

— Ти си работил в ЦРУ, Уайман. Казано ти е точно толкова, колкото е трябвало да знаеш.

— Генерале, моите уважения, но трябваше да ме подготвите по-добре, да ме инструктирате, да ми покажете сателитните изображения. Така щяхте да постъпите с някой агент на ЦРУ.

— Честно казано, точно затова избрахме човек извън ЦРУ за тази мисия. Трябваше ни само наблюдател на мястото. На земята. Независимо потвърждение. Не сме и очаквали... — той прочисти гърлото си и се облегна назад, — ... че ти *ще унищожшиш* мината.

— Все още не вярвам, че ми казвате всичко.

Локууд се наведе напред.

— Разбира се, че не ти казваме всичко. За Бога, Уайман, че откога в този бизнес се казва всичко? Искахме да проучим тази мина. А сега ти ни създаде *огромен* проблем.

— Това е един от недостатъците да се работи с наемници — отвърна студено Форд.

Локууд въздъхна раздразнено.

— Защо тази мина е толкова важна? — попита Форд. — Можете ли поне това да ми кажете?

— Съдейки по анализите на скъпоценните камъни, изглежда, този метеорит е бил много необичаен.

— Тоест?

— Дори и да знаехме, а ние все още не знаем, пак нямаше да ти кажем. Достатъчно е да се каже, че подобно нещо не сме виждали досега. А сега, Уайман, данните? Ако обичаш.

Форд вече беше забелязал войниците пред кабинета на Локууд и знаеше много добре какво го очаква, ако не се подчини. Но вече

нямаше никакво значение, той беше получил онова, за което беше дошъл. Извади една флашка от джоба си и я хвърли на масата.

— Всичко е тук, шифровано: снимки, джипиес координати, видео. — После им каза паролата.

— Благодаря. — Локууд се усмихна мрачно и взе флашката. Извади един бял плик от джоба си и го сложи на масата. — Втората вноска от възнаграждението ти. Очакват те в Ленгли днес следобед, в два часа, за пълен доклад върху мисията. В конферентната зала. След това задачата ти официално се прекратява. — Локууд приглади с ръка червената си копринена вратовръзка, подръпна синьото си сако и докосна посивяващата на слепоочията му коса. — Въпреки че, въъ, не изпълни съвсем точно инструкциите, президентът искаше да ти предам неговата благодарност.

— Подкрепям го — каза Майкълсън. — Добре се справи, Уайман.

— Щастлив съм, че помогнах — отвърна Форд с леко ироничен глас. След това добави небрежно: — О, забравих още нещо.

— Да?

— Спомена, че астероидът се е разцепил на две и двете парчета са паднали на земята?

— Точно така.

— Не е точно така. Имало е само един обект.

— Това е невъзможно — каза Майкълсън. — Нашите учени са сигурни, че сблъсъците са били два, един в Атлантическия океан и един в Камбоджа.

— Не. Мината в Камбоджа не е кратер.

— А какво е тогава?

— *Изходен* отвор.

Локууд се втренчи в него, а Майкълсън се надигна от стола.

— Да не би да казваш...

— Точно така. Метеоритът, който е паднал в Мейн, е минал през планетата и е излязъл през Камбоджа. Данните на флашката ще го потвърдят.

— Уайман, ти си луд... Какво... Как можеш да направиш разлика между входен и изходен отвор?

— Не се различава особено от входните и изходните рани, причинени от куршум: предната е добре оформена и симетрична,

задната е пълна каша. Ще видите какво имам предвид.

— И какво, за Бога, би могло да мине *през* Земята? — попита Майкълсън потресен.

— Това — каза Форд и взе чека си, — е един адски добър въпрос.

38.

Аби беше приготвила чийзбургери за вечеря, но ги беше препекла и бяха станали много сухи, сиренето беше прегоряло, а питките бяха станали клисави. Баща ѝ седеше на масата и мълчаливо дъвчеше, погледът му беше вперен в масата, челюстните му мускули бавно работеха. Цялата вечер беше злокобно мълчалив.

Той остави полуизядения си бургер в чинията, бутна я встрани и най-накрая погледна Аби. Очите му бяха кървясали. За миг тя си помисли, че отново е започнал да пие, както след смъртта на майка ѝ. Но не беше така. Дъхът му не миришеше на бира.

— Аби? — каза той с продран глас.

— Да, татко?

— Обадиха се от застрахователната компания.

Тя усети как залькът ѝ се затъква на гърлото. Опита се да го преглътне.

— Няма да платят застраховката.

Настъпи продължително мълчание.

— Защо не?

— Политика на компанията. Ти не си била на лов за омари. Онова, което си правила, те смятат за забавление.

— Да, но... ти винаги можеш да кажеш, че съм била излязла за омари.

— Има доклад от бреговия патрул, полицейски доклад, вестникарски статии. Ти не си била на лов за омари. Точка.

Устата на Аби пресъхна. Опита се да се сети какво да каже, но нищо не ѝ хрумна.

— Още не съм изплатил лодката и докато не го направя, не мога да изтегля заем за нова. Изплащам и ипотека, която е повече от стойността на къщата. Малкото ми спестявания заминаха за оная година и половина, която ти пропиля в колежа.

Аби отново преглътна, забила поглед в чинията си. Устата ѝ беше пресъхнала.

— Ще ти давам заплатата си. И ще продам телескопа.

— Благодаря ти. Приемам помощта. Джим Клейтън ми предложи работа като помощник на лодката му през този сезон. Ако сезонът е добър, с парите, които двамата с теб изкарваме, може да запазим къщата.

Аби усети, как се отронва една огромна сълза, търкулва се по носа ѝ, увисва на края му и пада в чинията. След нея се търкулна втора, и трета.

— Много съжалявам, татко.

Тя усети как грубата му ръка напипва нейната и я стисва здраво.

— Знам.

Тя наведе глава над чинията и остави сълзите да капят върху питките. След миг баща ѝ пусна ръката ѝ и стана от масата. Отиде до стария си стол край печката, седна в него и взе вестника.

Аби почисти масата, изсипа недоядените бургери в кофата за пилетата, изми чиниите и ги подреди на сушилника. Баща ѝ беше споменал, че някой ден може да вземе миялна машина, но този ден никога нямаше да настъпи.

Е, помисли си Аби, обзета от странна незаинтересованост, все пак беше успяла да съсипе живота на баща си.

39.

— Стигнахте до крайната точка — разнесе се монотонен женски глас от джипиеса. Уайман Форд спря колата на прашния паркинг пред магазина, слезе от нея и се огледа. От другата страна на пътя се полюшваше поле от лупинуси, готови всеки момент да цъфнат. Отвъд него се издигаше хълм, върху който се забелязваха две църкви — едната беше тухлена сграда на Конгрегационалистка църква, а другата беше бял методистки „божи храм“. От двете страни на пътя се редуваха дъсчени къщички, а единствената тухлена сграда беше бакалията.

Това беше целият град.

Форд погледна в бележника си. Градовете Ню Харбър, Пемакид, Чембърлейн и Мъсконгъс бяха задраскани, което оставяше само един.

Раунд понд.

Пътят минаваше край магазина и свършваше до пристанището. Зад малката горичка от борови дървета се виждаха множество рибарски лодки и късче океан.

Той влезе в магазина и се озова пред групичка шумни деца, които си купуваха бонбони. Той се разходи наоколо, разглеждайки стоките, които се продаваха тук: бонбони, пощенски картички, ножове, играчки, кукли, хвърчила, дискове с албуми на местни групи, календари, мармалади и желета, и вестници. Сякаш се беше върнал в града от собственото си детство.

Той взе един вестник, наречен „Линкълн каунти нюз“ и се нареди след хлапетата. След няколко минути те излетяха през вратата с бонбоните. Продавачката сигурно беше още гимназистка. Той остави вестника на щанда и се усмихна.

— Мисля, че бих искал да си купя малко бонбони.

Тя кимна.

— Искам... да видим... една огнена топка — от години не съм ги опитвал, — малко малцови млечни бонбони, една захарна пръчица и една ментова близалка.

Тя пхна всичко в една торбичка и ги записа в тетрадката.

— Два долара и десет цента.

Той бръкна в джоба и извади портфейла си.

— Чух, че преди няколко месеца оттук прелетял метеор.

— Така е — каза момичето.

Той порови из банкнотите в портфейла.

— Ти видя ли го?

— Видях светлината през прозореца. Всички я видяха. След това се разнесе гръм. Когато излязохме навън, в небето се виждаше блестяща следа.

— Някой успя ли да намери метеорита?

— О, не, той падна в морето.

— Откъде знаеш?

— Така пишеше във вестниците.

Форд кимна и най-накрая извади парите.

— Това там долу пристанището ли е?

Тя кимна.

— Свийте вдясно след магазина — пътят свършва при кея.

— Има ли откъде да си купя живи омари?

— В кооперацията.

Той взе торбичката с бонбони и вестника и се върна при колата си. Лапна една огнена топка и погледна първата страница на вестника. С големи букви най-отгоре беше написано:

ТРУП И ПИСТОЛЕТ ОТКРИТИ НА ПОТЪНАЛАТА ЛОДКА

Имаше размазана снимка на катера на бреговата охрана, който изтегляше трупа на борда си с абордажни куки. Форд прочете статията със засилващ се интерес. Погледна надолу и видя снимка на двете момичета, които са били нападнати, ученическа снимка на нападателя и няколко снимки на съсипаната лодка, извадена на сух док. Това бяха големи новини за Раунд понд — опит за обир в морето, лодката взета на абордаж, опит за убийство и потънала лодка. Свързани с някакво легендарно съкровище. Това погъделичка следователския му инстинкт:

в историята имаше пропуски, противоречия, които просто плачеха за обяснение.

Форд обърна страницата и прочете за бобената вечеря в Сисайд грейндж, оплаквания от новите светофари, статия за войник, който се връща от Близкия изток. Той огледа за полицейски съобщения, прочете кавгаджийска редакционна статия за слабото присъствие на срещата на училищното настоятелство, прегледа обявите за продажба на имоти и работни места, прочете редакторската колонка.

Най-накрая сгъна вестника, очарован от представата, която си беше изградил за града. Тихо малко градче в Нова Англия, невероятно живописно, с икономика в застои. Някой ден щеше да попадне в лапите на строителните предприемачи и на всичко това щеше да бъде сложен край. Той се надяваше този ден никога да не настъпи.

Запали колата и потегли по пътя към пристанището. То изникна почти незабавно пред очите му — рибарската кооперация вдясно, кейовете, ресторантът на дока, пристанището, пълно с рибарски лодки, упойващата миризма на осолена рибарска стръв.

Той паркира и отиде до кооперацията — дървена колиба, която се намираще точно над кея, с разтворени кепенци на прозорците и резервоари, пълни с вода, в които шляпаха омари. На черна дъска беше написана цената за деня. Един плешив мъж с оранжев гащеризон се показва на прозореца.

— Мога ли да ви помогна?

— Ловите ли омари в тези води?

— Аз не, но дъщеря ми — да. Аз само ги продавам.

Форд виждаше фигурата на млада жена вътре в бараката, която почистваше омарите.

— Видяхте ли метеора?

— Не. Бях си легнал.

— Ами тя? Това много ме интересува.

Той се обърна.

— Марта, тук един мъж иска да знае дали си видяла метеора.

Тя се приближи, бършейки ръцете си с кърпа.

— Ами да. Точно над нас прелетя. Видях го през прозореца, докато миех чиниите.

— Накъде отиде?

— Подмина остров Лаудс и падна в морето.

Форд протегна ръка.

— Уайман Форд.

Жената я разтърси.

— Марта Малоун.

— Надявам се да открия този метеорит. Аз съм учен.

— Казват, че е паднал в океана.

— Вие омароловка ли сте?

Тя се засмя.

— Личи си, че не сте от града. Аз съм ловец на омари.

— Ето какъв е проблемът. — Форд реши да премине направо към въпроса. — В онази нощ океанът е бил напълно спокоен. Климатичната шамандура не е отбелязала никакво вълнение по време на сблъсъка. Как бихте обяснили това?

— Морето е голямо, господин Форд. Може да е паднал на сто мили от брега.

— Дали не сте чули някой да говори за това, че е намерил кратер или нападали дървета?

Отрицателно поклащане на главата.

Форд ѝ благодари и тръгна към колата си. Лапна едно малцово млечно бонбонче и го засмука замислено. Щом влезе в колата, той отвори жабката, извади бележника си и задраска Раунд понд.

Всичко свърши. Това беше най-безползното търсене в живота му.

40.

Аби Строу носеше две чинии с пържени миди и два коктейла „маргарита“ към масата, където седяха двамата от Бостън. Тя остави на масата храната и питиетата.

— Ще желаете ли още нещо?

Жената погледна чашата си и нервно потропа с дългите си нокти по нея.

— Казах „без сол“. Кое не беше ясно? — Говореше заядливо, със силен бостънски акцент.

— Съжалявам, ще ви донеса друга. — Аби взе чашата.

— И не си мислете, че просто ще я изгребете отвътре. Аз пак ще я усетя — каза жената. — Искам *нов* коктейл.

— Разбира се.

Тъкмо се канеше да тръгне към бара, когато мъжът махна към чинията си и каза:

— Само това ли ще ми предложите за четиринайсет долара?

Аби се обърна към него. Той тежеше поне двеста и петдесет фунта, беше облечен в тениска за голф, изпълнена до краен предел и зелени къси панталони върху тежки като пънове крака, беше плешив, с дебела гънка точно в средата на плешивината. От ушите му стърчаха гъсти снопчета косми.

— Какво не е наред?

— Четиринайсет долара за десет миди? Това е обир!

— Ще ви донеса още.

Докато вървеше към кухнята, тя чу как мъжът се обръща на висок глас към жена си.

— Мразя такива места, където смятат, че могат да одерат по десет кожи от туристите.

Аби влезе в кухнята.

— Искам още миди за маса пет.

— Какво, мрънкат ли?

— Просто ми дай мидите.

Готвачът сложи още три мидички в една чинийка.

— Още.

— Повече няма да получат. Кажи им да си гледат работата.

— Казах *още*.

Готвачът сложи още две миди в чинийката.

— Майната им.

Аби се пресегна, грабна още пет-шест миди, пусна ги в чинийката и се обърна да излиза.

— Казах ти още одеде да не ми пипаш печката.

— Майната ти, Чарли. — Тя се върна при масата и остави чинийката пред мъжа. Той вече беше опразнил първата чиния и направо се прехвърли на новата.

— Донеси още сос тартар.

— Идва веднага.

Един висок мъж тъкмо седеше в нейния район. Преди да отиде за соса, тя се спря при него, подаде му менюто и попита:

— Кафе?

— Да, ако обичате.

Докато му наливаше в чашата, тя чу хленчещия глас на дебелака от Бостън да се извисява над шума в залата.

— Проблемът е, че те ни мислят за богаташи. Щом дойде лятото и хората от Бостън започнат да идват насам, направо можеш да ги чуеш как точат зъби.

Аби се разсея за миг и кафето преля извън чашата.

— Ох, извинявайте.

— Няма нищо — каза високият мъж. — Наистина.

Тя погледна мъжа за пръв път. Ъгловато лице, римски, прегърбен нос, издадена челюст — слаб и силен по много привлекателен начин. Когато ѝ се усмихна, лицето му изненадващо се промени.

— Хей! *Сосът тартар?* — чу се висок глас от съседната маса.

Високият мъж кимна и ѝ намигна.

— По-добре се погрижи първо за тях.

Тя изтича към кухнята и се върна със соса.

— Пфу! — каза мъжът, грабна го и го изсипа върху мидите.

Тя се върна при високия мъж с тефтерче в ръка.

— Какво ще обичате?

— Един сандвич с риба треска, моля.

— Нещо за пиене освен кафето?

— Вода ще е най-добре.

Тя се поколеба, погледна към масата на бостънчаните, за да провери дали няма още нещо, но те бяха заети с яденето. Той проследи погледа ѝ.

— Извинявам се заради тях.

— Вината не е ваша.

— Тук ли живеете?

Напоследък това ѝ се случваше твърде често.

— Не — отвърна тя. — Живея на полуострова.

Той кимна замислено.

— Разбирам. Тогава сигурно сте видяла метеорита преди няколко месеца?

Аби веднага застана нащрек, хваната неподготвена от неочаквания въпрос.

— Не.

— Не сте чули нито бумтеж, нито сте видели светлина в небето?

— Не, нищо такова. — Усещайки, че отрицанието ѝ е прозвучало твърде категорично, тя се опита да смекчи реакцията си. — И е *метеор*, не метеорит.

Мъжът отново се усмихна.

— Непрекъснато ги бъркам.

Тя бързо каза:

— Някаква гарнитура? Салата, пържени картофки?

— Не, така е добре.

Тя записа поръчката и изтича към масата, където седяха двамата от Бостън, които тъкмо бяха свършили с яденето.

— Ще желаете ли още нещо?

— Какво, да не би да искаш да опразним масата?

Съпругата добави:

— Според мен е ужасно неучтиво да припирате хората така.

Тя огледа другите маси в района си, отиде да вземе сандвича и го занесе на мъжа.

— Хей, къде ни е сметката? — разнесе се вик откъм бостънската маса. — Не виждаш ли, че сме приключили?

Тя измъкна бележника си, отиде до касовия апарат, въведе поръчката им и изкара касов бон. Върна се при тях и го сложи на масата.

— Приятен ден.

Мъжът грабна сметката и погледна крайната сума.

— Какви обирджии. — Той извади от джоба си шепа пари, смачкани банкноти и много дребни, и ги струпа на купчинка върху сметката.

Високият мъж остана малко по-дълго и накрая остави толкова голям бакшиш, който напълно компенсираше липсата на такъв от бостънчаните. Тя почисти масата му, чудейки се защо я беше питал точно за метеорита. Мъжът изглеждаше симпатичен, но в него имаше нещо измамно — определено измамно.

41.

Уайман Форд прекоси моста Уискасет и най-накрая слезе от пътя, паркирайки пред един антикварен магазин. Остана в колата, размишлявайки. Не можеше да бъде съвсем сигурен, но тук нещо не беше както трябва. Ставаше въпрос за странното поведение на момичето в ресторанта и оная луда история във вестника. Той го вдигна от съседната седалка и го разтвори. Момичето от ресторанта определено беше същото от статията, онова, което търсело пиратското съкровище. Когато я попита за метеорита, тя внезапно стана неспокойна. Защо? И колко сервитьорки от малки градчета знаят разликата между термините метеор и метеорит?

Той даде на заден ход и пое по обратния път. Десет минути по-късно влезе в ресторанта. Момичето все още беше там, обикаляше масите, а той стоеше до вратата и я гледаше. Определено беше онова от вестника, което търсеше пиратското съкровище — всъщност това беше единствената афроамериканка, която беше видял в целия щат Мейн. Къса, черна коса, която се къдреше около лицето ѝ, блестящи черни очи, слаба и висока, с атлетично тяло. Обикаляше масите с иронично, дори сардонично изражение на лицето. Не носеше никакъв грим. Зашеметяващо красива девойка. Може би на около двацет и една?

Щом влезе в малката зала, тя го забеляза и лицето ѝ придоби предпазливо изражение. Той ѝ кимна и се усмихна.

— Забравихте ли нещо? — попита тя.

— Не.

Лицето ѝ замръзна.

— Какво искате?

— Съжалявам, не искам да се натрапвам, но не сте ли вие момичето от инцидента, за който прочетох във вестника?

Сега лицето ѝ определено се вкамени. Тя скръсти ръце и вирна глава.

— Щом не искате да се натрапвате, тогава недейте! — Тя се обърна и тръгна към кухнята.

— Почакайте. Останете за миг. Това е важно.

Тя се спря.

— Поправихте ме, когато използвах думата „метеорит“ вместо „метеор“.

— И какво от това?

— Откъде знаете разликата?

Тя сви рамене, отпусна ръцете си и погледна обратно към масите от своя район.

Форд въобще не беше сигурен какво цели с този разговор, но се надяваше в един момент да разбере.

— Сигурно е било адски вълнуващо, когато метеорът е прелетял над главите ви.

— Вижте, трябва да се връщам на работа.

Форд я погледна упорито. Беше я обзело странно безпокойство.

— Сигурна ли сте, че не сте го видели? Нито дори опашката му? Тя се е задържала в небето повече от половин час.

— Вече ви казах, че нищо не съм видяла.

Погледът ѝ беше напрегнат. Защо ѝ трябваше да го лъже? Той продължи да я притиска, без да е сигурен докъде ще стигне това. Очевидно не беше свикнала да лъже и на лицето ѝ се изписаха объркване и тревога.

— Къде бяхте, когато падна той?

— Спях.

— Момиче на вашата възраст, в десет без петнайсет вечерта?

Тя го погледна в очите и скръсти ръце.

— Май се интересувате много от този метеорит, нали?

— Донякъде.

Тя присви очи.

— Да не би да го търсите?

— Всъщност да.

Тя се замисли, след което се усмихна.

— Искате ли да го намерите?

— Това би ме зарадвало ужасно много.

Тя се приближи към него и заговори с нисък глас.

— Свършвам работа след половин час. Да се срещнем в кафенето на книжарницата малко по-надолу по улицата.

Половин час по-късно момичето се появи. Тя беше сменила сервитьорската си униформа с дънки и карирана риза.

Форд стана и ѝ предложи съседния стол.

— Кафе?

— Тройно еспресо, две лъжички сметана, три захарчета.

Форд взе кафетата и ги отнесе до масата. Тя го погледна със смущаваща тревога в очите.

— Вие почнете пръв. Кажете ми кой сте и защо търсите метеорита.

— Аз съм планетарен геолог...

Тя изсумтя саркастично.

— Стига с тия глупости.

— Защо смятате, че не съм?

— Никой планетарен геолог не би объркал думите *метеор* и *метеорит*. Един истински планетарен геолог щеше да използва научния термин *метеороид*.

Форд я гледаше, смаян от бързината, с която го беше разконспирирала — и то някаква си сервитьорка от малък град. Той бързо замаскира объркването си с усмивка.

— Много си умна.

Тя не сваляше погледа си от него, поставила ръце на масата пред себе си.

Форд протегна ръка.

— Нека първо се запознаем. Уайман Форд.

— Аби Струу. — Една хладна ръка се пъкна в неговата и той я стисна леко.

— Аз съм нещо като частен детектив. Този *метеороид* ме интересува. Опитвам се да го проследя.

— Защо?

Той се замисли дали да не се опита отново да я излъже, но реши просто да скрие част от истината.

— Може да се каже, че работя за правителството.

— Наистина ли? — Тя се наведе напред. — И защо правителството се интересува?

— В падането са открити някои... *аномалии*, които представляват интерес. Бързам да добавя, че не съм тук с официална задача — може да се каже, че съм нещо като наемник.

Аби помисли известно време, след което заговори бавно:

— Знам много неща за този метеорит. Колко струва според вас?

— Извини ме — Форд беше смаян. — Да не би да искаш да ти *платя* за информацията?

Аби се изчерви.

— Парите ми трябват.

— С каква информация разполагаш?

— Знам къде се е приземил. Видях кратера.

Форд не можеше да повярва на ушите си. Дали не го лъжеше?

— Ще ми кажеш ли къде е?

— Както вече споменах, имам нужда от пари.

— Колко?

Последва кратко колебание.

— Сто хиляди долара.

Форд я погледна и се разсмя.

— Да не си полудяла?

— Казах го само защото... ами... толкова ми струваше да открия кратера — отвърна колебливо тя.

— За сто хиляди долара пет пъти ще открия кратера.

— Повярвайте ми, господин Форд, можете сто години да претърсвате залива и пак да не го намерите — освен ако не знаете точно къде да търсите. Малък е и не се забелязва от въздуха.

Форд се наведе напред и отпи от кафето си.

— Може би ще ми разкажеш как си направила това откритие и защо ти е струвало сто хиляди долара.

Момичето сръбна от кафето.

— Ще ви разкажа. На 15 април тъкмо си бях купила нов телескоп и правех снимки с продължителна експозиция на съзвездие Орион. Метеоритът падна и аз заснех опашката му на лента. По-точно цифрово.

— *Заснела* си го? — Форд не можеше да повярва на късмета си.

— Тогава ми хрумна една идея — проверих данните от метеорологичната шамандура в интернет. Никакво вълнение. Разбрах, че не е паднал във водата, а на някой остров. Изчислих ъглите от снимката и установих линията, по която е паднал. Взех на заем рибарската лодка на баща ми, викнах една приятелка и отидохме да го търсим.

— Защо толкова се интересуваш от метеоритите?

— Струват много пари.

— Ама и ти си един търговец.

— За да прикрием следите си, разпространихме една измислена история, че търсим пиратско съкровище.

Форд се усмихна.

— Вече започна да ми става познато.

— Да. Нашият пристрастен към метамфетамин преследвач беше достатъчно глупав, за да ѝ повярва и ни нападна, потапяйки лодката на баща ми. Застрахователите отказаха да платят.

— Съжалявам.

— Така че баща ми изплаща лодка, която не съществува. Можем да изгубим къщата. Така че разбирате за какво са ми парите — за да му купя нова лодка.

В очите ѝ проблесна вълнение. Форд се престори, че не го забелязва.

— Намерила си кратера — каза той спокойно. — Как изглежда метеоритът?

— Да съм казвала, че съм намерила метеорит?

Форд почувства как сърцето му заби ускорено. Веднага разбра, че момичето не лъже.

— Не си намерила метеорит в кратера?

— Сега вече стигаме до информацията, за която трябва да се плати.

Форд задържа погледа си върху лицето ѝ. Най-накрая заговори:

— Мога ли да попитам защо момиче с твоя ум работи като сервитьорка в Дамарискота, Мейн?

— Напуснах университета.

— Кой университет?

— Принстън.

— Принстън ли? Това не беше ли в Джърси?

— Много смешно.

— Каква беше специалността ти?

— Записах медицина, но изкарах много курсове по физика и астрономия. Твърде много. Скъсаха ме на органична химия и изгубих стипендията си.

Форд се замисли. Какво пък, по дяволите.

— Случи се така, че онзи ден в скута ми просто паднаха сто хиляди, от които нямам нужда. Твои са — да си купиш нова лодка. Но има и някои условия. Вече работиш за мен. Няма да разказваш за това на никого, дори на приятелката ти. И първото нещо, което ще направим с новата лодка, е да посетим кратера. Съгласна ли си?

Момичето изненада Форд с бляскава усмивка. Тя протегна ръка.

— Съгласна.

42.

Марк Корсо хвърли писмата на масата и се тръшна върху креслото в апартамента на приятеля си в Горен Уест Сайд. Облегна се назад и затвори очи. Беше уморен като куче, усещаше зараждащото се главоболие. Последните три дни беше работил двойни смени при Мото и за да ги издържи, се беше наливал с коктейли с водка, които криеше под бара. Дори и с двойните смени парите пак не му стигаха да си плати просрочения наем. Компенсаторният чек от лабораторията му трябваше спешно. През малкото свободно време, което му оставаше, той търсеше работа и продължаваше да разглежда изображенията на твърдия диск, да ги изчиства и подобрява. Почти не спеше. На всичкото отгоре Марджъри Ланг ужасно му липсваше, денонощно копнееше за дългото ѝ голо, гъвкаво тяло. Беше разговарял с нея няколко пъти, но явно връзката им нямаше бъдеще — въпреки че си останаха добри приятели.

Преборвайки съня, той се изправи и прегледа пощата. Депресивно тънки пликосе в отговор на запитванията и кандидатстванията му за работа. С огромно усилие на волята той прехвърли всички писма, отвори първото и прочете първия ред. Смачка го на топка, пусна го на пода и отвори второто, третото, четвъртото...

Купчината в краката му растеше.

Шестото, последно писмо го накара да замръзне. То беше от личен състав на Калтек, които ръководеха лабораторията. В първия момент помисли, че това може да е компенсаторния му чек, но когато отвори плика, намери само писмо. Погледът му пробяга по първия параграф и той отказа да повярва на очите си.

„След като прегледахме работната ви характеристика и причината за прекратяване на договора от страна на вашия супервайзър в ЛРД, ние решихме, че не отговаряте на изискванията за получаване на компенсация за предсрочно прекратяване на договора и неизползвана отпуската, както е описано в трудовия ви договор. Като се имат предвид членове 4.5.1 до 6 от «Справочник на служителите»...“

Той го прочете два пъти и го хвърли на масата. Това не можеше да се случва. Дължаха му обезщетение за двуседмично предизвестие и за две седмици неизползвана отпуската: повече от осем бона. След шест години в университета и осемдесет хиляди долара студентски заем, той живееше в апартамента на приятел с по-малко от петстотин долара в сметката си, без работа, без бъдеще и с пачка просрочени кредитни карти, толкова дебела, че не можеше да я събере в портфейла си. А сега дори не можеше да плати своята половина от наема.

В него бавно и сигурно се надигна гняв. Копелетата от ЛРД щяха да си платят. Дължаха му осем хиляди долара и по един или друг начин той щеше да си ги вземе. Трябваше да има начин да им го върне.

Вратата се отвори и съквартирантът му се появи.

— Хей, Марк, не искам да ти досаждам, но парите за наема ми трябват. Веднага.

Марк Корсо се изправи с куфар в ръка пред вратата на старата тухлена къща на майка му в Грийнпойнт и натисна звънеца. Главата му се пръскаше от болка, очните му ябълки пулсираха, устата му беше пресъхнала. Не беше намерил сили да ѝ се обади предварително. Той чу тътренето на крака в коридора, звукът на дърпащи се резета и треперения, несигурен глас на майка му.

— Кой е?

— Аз съм, Марк.

Дръпна се последното резе и майка му се появи пред него — ниска, пълничка, с посивяла коса — и лицето ѝ светна от радост.

— Марк! — Ръцете ѝ го обгърнаха в задушаваша прегръдка и тя го притисна веднъж, втори път... Миришеше на току-що приготвени спагети и ръцете ѝ бяха побелели от брашното. — Какво носиш там, куфар ли? Да не би да се прибиращ? Не стой навън на студа, влез! За постоянно ли се връщаш или само на гости? Изглеждаш ми толкова изморен. — Още една прегръдка, този път придружена от сълзи.

Тя въведе покорния си син вътре и го настани на дивана.

— Сега ще приготвя любимите ти сандвичи с фъстъчено масло, ти остани тук и отдъхни. Толкова си отслабнал!

— Добре съм, мамо.

Корсо събу обувките си, опъна се на дивана, пъкна ръце под главата си и се втренчи в тавана на родния си дом, размишлявайки за парите, които ЛРД му дължеше. Не можеха просто така да му откажат компенсаторния чек, а и неизползваната отпуската? Той си ги беше отработил. Не беше честно! Зачуди се дали Дирквайлер няма пръст в отказите за работа. Невероятно: той притежаваше най-невероятното откритие на света, не можеше да направи нищо с него, а учрежденията се отнасяха с него като с боклук.

Но той имаше един коз: твърдия диск. Зачуди се кога ли ще го потърсят. В главата му започна да се заформя една идея. Спомни си, че преди години един твърд диск със секретни данни беше изчезнал в лабораторията Лос Аламос. Това се появи на първата страница на „Ню Йорк Таймс“ и доведе до уволняването на директора и на група учени. Може би дискът от ЛРД трябваше да се появи на някое бюро във ФБР. Дори само фактът, че беше извън оградата, беше достатъчен да предизвика скандал. И кого щяха да обвинят за това? Директора на мисията.

Той седна. „Това беше!“ Кариерата на Чодри щеше да отиде по дяволите, защото някой от неговия отдел беше изнесъл твърд диск с класифицирана информация. Дирквайлер също щеше да го отнесе. Бяха му паднали в ръчичките. Но нямаше никакъв смисъл само да си отмъщава. Не... Заплахата, че ще отиде във ФБР, щеше да бъде само лостов механизъм. Сръгване, така да се каже. А поощрението щеше да е откритието, което щеше да направи и двамата известни, както и самия него — ако бяха достатъчно умни, че отново да го вземат на работа.

Това вече беше добър план. Едно бързо телефонно обаждане, нищо писмено. Ще иска само онова, което заслужава, нещо, което Чодри може да постигне само с един подпис — да го назначи отново. Като се има предвид откритието му, всичко ще бъде забравено. Той усети как го изпълва нарастващо въодушевление. Ако Чодри отхвърлеше предложението му и докладваше за откраднатия твърд диск, край с кариерата му. Повече никога нямаше да работи със секретни материали. Чодри не беше глупав, беше хладнокръвен и най-вече — амбициозен. В никакъв случай нямаше да пропусне възможността.

Корсо погледна към часовника си. В Ню Йорк беше десет часа сутринта, седем в Калифорния; Чодри все още щеше да си е вкъщи. Идеално.

Само за трийсет секунди откри телефона му в интернет. Корсо набра бавно номера с разтуптяно сърце, докато повтаряше на ум съобщението си. „У мен има твърд диск от ЛРД със секретни данни, който съдържа снимки с висока резолюция на планетата. Фрийман ми го изпрати преди да го убият. На този твърд диск има снимка на извънземен артефакт. Машина. Вярвайте ми, няма да го откриете. Но аз го намерих.“

„Ето какво предлагам. Вземете ме отново на работа. Ще си получите твърдия диск, никой няма да разбере за пропуска в сигурността — а ние ще си поделим заслугите за най-великото научно откритие за всички времена. Ако откажете, ще изпратя анонимно твърдия диск на ФБР и с кариерата ви ще бъде свършено. Край. *Nada*. Помните ли какво се случи в Лос Аламос?“

„Изборът е ваш. Помислете добре, преди да направите нещо глупаво.“

В телефона се чу пропукване.

— Ало? — разнесе се спокойният глас на Чодри.

43.

Форд слезе от гумената лодка на скалистия бряг на остров Шарк и вдъхна дълбоко соления въздух. Радваше се, че отново върви по твърда земя — плаването с лодката, въпреки спокойното море, го караше да се чувства неспокоен. Трябваше да признае, че от него не ставаше моряк. Островът се къпеше в лъчите на яркото лятно слънце, а блестящият океан се простираше до ръба на хоризонта. Над главите им кръжаха и крещяха чайки, раздразнени от нарушителите, които навлизаха в обичайния им терен за гнездене на островните скали.

— Гледай да не си окаляш гучитата — каза Аби.

Той я последва към върха на хълма, проправяйки си път между скалите и храсталаците, и само след миг се озова пред един малък кратер. Скорошните дъждове бяха измили нацепената скала на дъното му. В средата ѝ, обградена от пукнатини, се виждаше идеално кръгла дупка с диаметър около четири инча.

Той си пое дълбоко дъх. Какво би могло да направи входяща дупка от четири инча, да измине 8 000 мили през земята и да направи изходен кратер с диаметър десет фута?

— Дойдохме да търсим метеорита — каза Аби, — а намерихме дупка. — Тя се засмя горчиво.

Форд извади един дозиметър от раницата си. Той отчете нормално ниво на радиация, около 0.05 милирема. Форд направи няколко снимки, извади джипиеса и го настрои спрямо дупката. След това се наведе и прокара дозиметъра над самата дупка. Този път той отчете леко покачване до 0.1 милирема.

— Ще родя ли двуглави деца?

— Едва ли.

Той скочи в кратера и коленичи, после бръкна в дупката с пръсти и опипа наоколо. Стените бяха гладки и лъскави, също като стените на по-голямата дупка в Камбоджа. Извънземният обект — какъвто и да беше той — беше прорязал идеално кръгъл цилиндър в скалата. Пукнатините се простираха на всички страни, но нямаше почти никакви следи от обичайните експлозивни сблъсъци — дупката беше

невероятно чиста, а земята почти неповредена. Сякаш някаква необичайна сила беше абсорбирала или пресякла енергията, която се отделяше при сблъсъка. Същото нещо се беше случило и от другата страна на Земята, в Камбоджа. Изходната дупка трябваше да бъде огромна, както ако куршум премине през тиква, само шоквата вълна трябваше да повали всичко до края на долината и да остави зад себе си действащ вулкан, от който изригва магма. Но не. И двете дупки като че ли се бяха запечатали. Никаква магма, никакви изригвания, никаква остатъчна радиация. В това нямаше никакъв смисъл. Всяко нещо, достатъчно голямо и бързо, за да прогори дупка в скалата и да прокапае тунел през земята, би трябвало да пръсне острова на парчета.

Форд надникна в дупката, светейки си с фенерче; тунелчето продължаваше докъдето стигаха лъчите и по-нататък. Той потрепери. От цялата тая работа го побиваха тръпки; той не беше съвсем сигурен защо. Измери дупката, записа си входящия ъгъл и направи няколко снимки. После извади геоложкото си чукче от раницата, отчупи от ръба на дупката няколко фрагмента с блестяща вътрешна страна и ги прибра в лабораторни пликосе, закопчани с цип. Освен това взе проби от пръстта и растенията.

— Как може метеорит, достатъчно голям, за да подпали цялото крайбрежие на Мейн, да направи толкова мъничка дупка? — попита Аби.

— Това е един много добър въпрос. — Форд се изправи и изтупа прахта от коленете си.

— До каква дълбочина смяташ, че е стигнал, преди да се спре?

Форд се прокашля и я погледна.

— Не е спрял.

— Какво имаш предвид?

— Преминал е през цялата Земя.

Тя се вторачи в него.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Излязъл е в северозападна Камбоджа. Само че там дупката е много по-голяма от тази — не четири инча, а десет фута в диаметър.

— Леле мале!

— Излетял е с такава сила, че е изравнил със земята цяла една квадратна миля от джунглата.

— Имаш ли представа какво е било?

Форд започна да си прибира нещата.

— Никаква.

— На мен ми звучи като миниатюрна черна дупка. Преминава през планетата, като постепенно се разширява и оставя след себе си радиоактивни следи.

— Това е интересна хипотеза.

— Разбра ли откъде е дошло?

Форд метна раницата на гърба си.

— Не.

— Защо не?

Форд въздъхна.

— И как според теб бих могъл да го направя?

— Имаш снимка как пристига, имаш входяща точка и ъгъл, точно време на сблъсъка, изходна точка и ъгъл — по дяволите, с тази информация съм повече от сигурна, че ще можеш да екстраполираш обратната траектория. Непрекъснато го правят с ПЗО-тата.

— ПЗО-та?

— Прекосяващи земята обекти. Това е класически проблем на орбиталната динамика.

Форд я гледаше съсредоточено.

— А *ти* ще можеш ли да го направиш?

— Дай ми един час и макбук с инсталирана Математика.

44.

Корсо влезе в апартамента, като се движеше бавно, за да не събуди майка си. Спъна се в килима в коридора, изруга, и влезе в гостната, затваряйки вратата зад гърба си. Смяната му при Мото беше свършила, но той беше останал за по едно-две питиета. Часът вече беше два сутринта. Единайсет вечерта в Калифорния.

Единайсет. Той се отпусна на дивана с пламнало лице. По-рано през деня беше разговарял с Марджъри, много неприятен разговор, който приключи бързо, защото тя беше на работа. Бяха прекарали само седмица заедно, преди той да напусне; между тях се беше зародило нещо диво и еротично, което нямаше никакъв шанс да процъфти от разстояние.

Боже, чувстваше се ужасно. Никога не се беше забавлявал така с момиче. Освен това отчаяно изпитваше нужда да поговори с някой друг, да получи второ мнение от някой, който познаваше играчите и мястото.

Той вдигна телефона, набра номера. Телефонът иззвъня четири пъти преди гласът ѝ да се чуе слаб и далечен.

— Марк?

— Да, здрасти, аз съм.

— Добре ли си?

— Добре съм, няма проблем. Виж какво, трябва да поговорим за нещо... свързано с работата. Много е важно.

Последва мълчание.

— Какво за работата? — Гласът ѝ прозвуча притеснено. Тя му беше показала ясно, че не иска да се замесва в неговите опити, или да застрашава собствената си кариера заради него.

— При мен има диск от ЛРД. Един от секретните. Пълен е със снимки с висока резолюция.

— Марк, по дяволите, не ми го казвай. Не искам да те слушам.

— Трябва да ме изслушаш. Намерих нещо в него. Нещо невероятно.

— *Наистина* не искам да те слушам повече! Затварям.

— Не, почакай! Намерих изображение на извънземна... машина или артефакт на... — Той замълча. „Не й казвай истинското местоположение.“ — На Марс.

Тишина.

— Чакай малко. Я повтори?

— Намерих снимка. Много, много ясно изображение на много, *много* стара конструкция на повърхността на Марс. Не може да се сбърка.

— Ти си пиян.

— Да, но когато го открих, бях трезвен. Марджъри, много добре знаеш, че не съм идиот, и знаеш, че завърших пръв в курса си в университета, освен това бях най-младия лаборант в мисията. Знаеш много добре, че щом ти казвам, че е истина, значи е истина. Според мен тази машина е източникът на гама-излъчването.

Той можеше да чуе тежкото й дишане в слушалката.

— Много геоложки образувания могат да изглеждат като изкуствени.

— Това не е образувание. Има диаметър около шест метра, състои се от цилиндрична тръба с опорен пръстен, която се издига над повърхността и има диаметър около два метра, обградена от пет идеално кръгли издатини. Цялото това нещо е монтирано върху петоъгълна платформа, отчасти покрита с реголит.

— Откъде знаеш, че е старо?

— Заради реголита. Освен това се забелязват дупки и ерозия от микрометеороиди. Сигурно е на *милиони* години.

Отново тишина.

— Къде на Марс се намира? Искам да видя изображенията.

— Съжалявам, това няма да ти го кажа.

— Защо?

— Защото аз го открих, заслугата е моя. Мисля, че разбираш.

— Да. Но... Какво смяташ да правиш? *Как* ще ги накараш да признаят заслугата ти?

— Обадох се на Чодри.

— *Господи!* Казал си му, че си откраднал секретен диск?

— Всъщност не съм го откраднал, но да, казах му. Казах, че ако ме върне на работа, ще се върна заедно с диска, всичко ще бъде

забравено и ще си поделим заслугата за откритието. Ако ли не, ще изпратя диска във ФБР и с кариерата му ще бъде свършено.

— О, Господи! И какво?

— Задникът не ми повярва за извънземната машина. Каза, че съм патологичен лъжец. Дори не ми повярва, че имам диск със секретни данни у мен. Затова му пратих имейл с частица от изображение с висока резолюция, за да му го докажа. Не снимка на машината, разбира се, защото той ще я открие използвайки базата данни. Но му изпратих кадър със свръхвисока резолюция от друга снимка. Копелето веднага ми се обади.

— Ти си полудял.

— Залозите в тази игра са много високи.

— И?

— Резултатът не беше такъв, какъвто очаквах. Каза ми, че няма да си мръдне пръста за мен. И сега аз нищо не мога да му направя. Защото ако изпратя твърдия диск анонимно на ФБР и те го сгасят, веднага ще ме изпее. „Ако падна, ще повлека и тебе“, каза ми той. Намираме се в безизходно положение.

Последва дълго мълчание.

— Да знаеш, че той е прав.

— Вече съм наясно с това. Гаднярът направо ме матира.

— И сега какво?

— Играта не е съвсем загубена. Обмислям да отнеса твърдия диск в „Таймс“. Кълна се в Бога, че ще получа признание за откритието си, дори това да е последното нещо, което ще направя през живота си. — Той се поколеба. — Трябва да споделя с някого. Искам да знам какво мислиш ти. Аз прекарах толкова време в размисли, че имам усещането, че всеки момент ще се взривя.

Известно време в слушалката се чуваше само пропукване и слаба музика.

— Засега недей да правиш нищо — каза Ланг. — Според мен отиването в „Таймс“ не е много добра идея. Дай ми няколко дни да го обмисля, става ли? Просто изчакай и не прави нищо.

— Побързай. Отчаян съм.

45.

Докато вечеряха, Аби не каза нищо на баща си, защото не знаеше как да му поднесе новините. Сега, в шест часа сутринта, докато смъкваше куфара си надолу по стълбите, тя все още нямаше и най-малката представа как да му ги съобщи.

Намери го да седи на масата в кухнята и да пие кафе, четейки статия в портландския вестник „Прес Хералд“. Тя беше поразена от изморения му вид. Светло кестенявата му коса висеше на провиснали кичури върху челото, не се беше бръснал отдавна и седеше прегърбен, с отпуснати рамене. Той не беше много висок, но винаги беше имал изправена стойка, здраво и мускулесто тяло. Сега изглеждаше съсипан. Откакто беше потопила лодката и му беше отнела прехраната, той беше спрял да ѝ натяква за колежа и бъдещето, и да се оплаква за това колко пари бил похарчил. Сякаш се беше отказал от нея — и от собствения си живот.

Дори нарочно да го правеше, не би успял да я накара да се почувства по-зле. Може би това, което беше направила, щеше да промени всичко.

Тя подпря куфара до касата на вратата и той я погледна изненадано.

— Какво е това? Отиваш ли някъде?

Тя се опита да се усмихне весело.

— Имам нова работа.

Той повдигна изненадано вежди.

— Седни тук, налей си чаша кафе и ми разкажи всичко.

Слънцето надничаше през прозореца и тя можеше да види синия цвят на морето, пристанището, осеяно с рибарски лодки, а през отсрещния прозорец — голямата поляна зад къщата, обрасла с тучна, зелена трева. Оставаше половин час преди да пристигне колата. Тя извади една чаша от шкафа, наля си кафе, сипа си обичайните четири лъжици захар и си доля сметана. Разбърка го и седна.

— Няма ли да сервираш вече?

— Не. Намерих си истинска работа.

— В магазина на Райли? Видях, че са пуснали обява за работници през летния сезон.

— Отивам във Вашингтон.

— Вашингтон? Столицата ли?

— За седмица-две, а след това може и да се върна. Работата ми включва доста пътуване.

Баща ѝ се наведе напред с несигурно изражение на лицето.

— Пътуване? Какво ще правиш, за бога?

Тя преглътна.

— Ще работя за един планетарен геолог. Ще му бъда асистентка.

Баща ѝ я погледна с присвити очи.

— Че какво разбираш ти от геология?

— Не е просто геология, а *планетарна* геология. Планети, татко. Повече е като астрономията. Този учен управлява консултантска фирма, която работи за правителството — тя млъкна, припомняйки си какво бяха обсъждали. — Преди два дни дойде в ресторанта и се заговорихме, и той ми предложи да му стана асистентка. — Тя отпи от кафето и се усмихна нервно.

— Но, Аби, това е страхотно. Нали нямаш нищо против да попитам каква е заплатата?

— Отлична. Всъщност дори има и премиални при подписване на договора...

— Какво има?

— Премиални. Нали знаеш, когато започваш нова работа, понякога получаваш бонус за това, че си нает.

Очите му се присвиха още повече.

— Това е само за висококвалифицирани хора. Ти каква квалификация имаш?

Аби мразеше да лъже.

— Изкарах курсове по астрономия и физика в Принстън.

Той я погледна изпитателно.

— Сигурна ли си, че това е законно?

— Разбира се! Виж, след петнайсет минути ще дойде да ме вземе кола, така че трябва да се сбогуваме. Но първо искам да ти кажа нещо...

— Кола? За теб?

— Точно така. Превоз. До летището. Ще летя за Вашингтон.

— Искам да се видя с работодателя ти. Искам да говоря с него.
— Татко, вече съм голямо момиче. Мога и сама да се грижа за себе си. — Тя преглътна и погледна през прозореца.
Баща ѝ се намръщи и остави чашата си на масата.
— Искам да се видя с него.
— Ще го видиш, обещавам. — Тя посочи нещо през прозореца.
— Погледни към пристанището.
— Какво? — Лицето на баща ѝ беше почервенияло от тревога.
„Сега или никога“, помисли си Аби.
— Хей, погледни към твоето място на дока!
Той се обърна и погледна през прозореца, след което раздражено блъсна стола си назад.
— Ах, по дяволите, някакъв досадник си връзва лодката на моето място!
— Тия ужасни летовници — каза Аби. Това беше познат рефрен; всяко лято туристите заемаха местата на местните рибари.
— Щом идват от Масачузетс, си мислят, че притежават пристанището.
— По-добре запиши името на лодката и се оплачи на началника на пристанището.
— Така и ще направя. — Той бръкна в кошничката с вестници и измъкна бинокъла си. Залепи го за очите си и погледна. — Какво, по дяволите...?
— Как се казва лодката?
— Това да не е някаква шега?
Аби не можеше да се сдържа повече.
— Татко, това е „Марей II“. Трийсет и шестфутова яхта, двигател волво с двеста и петнайсет конски сили, електрическа лебедка, резервоари, напълно оборудвана. Построена е през 2002 година от „РП Боутуъркс“. Готова за риболов. Не е нова, но разполагах само със сто бона.
Бинокълът се разтрепери.
— Какво... по дяволите?
От улицата се чу клаксон.
— Оп, ето го и моя превоз.
— Не мога да си позволя вноските...

— Няма никакви вноски. Купих ти я с моите премиални. Всички документи са на борда. Трябва да тръгвам.

— Аби... чакай сега, *купила* си ми *нова лодка*? Почакай малко, за Бога...

— Взела съм си телефона, ще ти се обадя по пътя.

Тя изхвърча от къщата, хвърли куфара си на задната седалка на черния джип и скочи до него. Баща ѝ излезе на врата, все още силно объркан. Тя му махна с ръка, докато колата се отдалечаваше по алеята, водеща към пътя.

46.

Когато Форд влезе в стъкленото фоайе на хотел „Уотъргейт“, помощник-управителят, който сигурно го дебнеше отнякъде, се появи бързешком с притиснати пред гърдите си ръце. Той беше дребен мъж, облечен с черен костюм, с раболепно изражение на лицето.

— Господин Форд?

— Да?

— Моля да ме извините, че ви безпокоя, но става въпрос за момичето от стаята, която наехте.

Форд усети нотка на неодобрение в разтревожения глас на мъжа. Може би беше грешка да ѝ взема стая в „Уотъргейт“. Във Вашингтон беше пълно с тихи и евтини хотели. Той повдигна вежди.

— Какъв е проблемът?

— Тя не е напускала стаята си от два дни, не пуска персонала да почисти или да зареди минибара, обажда се за рум сървис в невъзможни часове през нощта и не вдига телефона в стаята. — Той буквално чупеше ръце. — А, и преди малко получихме оплаквания от шум.

— Шум?

— Викове. Писъци. Звуци като от... празненство.

Форд се опита да запази сериозна физиономия.

— Ще се погрижа за това.

— Притесняваме се. Наскоро ремонтирахме хотела. Гостите са отговорни за всички нанесени повреди в стаите... — Неодобрителният глас замлъкна.

Форд бръкна в джоба си и пъкна една двайсетачка в ръката на мъжа.

— Повярвайте ми, всичко ще бъде наред.

Мъжът погледна презрително банкнотата, докато я прибираше в джоба си, и се изтегли назад в офиса си. Форд тръгна към асансьора, отчитайки, че това се превръща в най-скъпото предложение, което беше правил някога.

Той почука и Аби отвори вратата. В стаята беше бъркотия, край вратата бяха натрупани мръсни чинии, кутии от пица и китайска храна, и от тях се носеше миризмата на застояло. Кофата за боклук беше препълнена от кутийки диетична кола, навсякъде по пода бяха разхвърляни хартии, а леглото беше опустошено.

Тя го видя как се оглежда.

— Какво?

— В големи хотели като този имат старомодния обичай да изпращат камериерки всеки ден. Да си чувала за това?

— Не мога да се концентрирам, когато някой чисти около мен.

— Каза, че няма да отнеме повече от час.

— Значи към сбъркала.

— Ти? Да сбъркаш?

— По-добре седни и виж какво открих.

Той се вгледа в нея; тя изглеждаше изтощена, косата ѝ беше разчорлена и сплъстена, очите кървясали, дрехите — ужасно измачкани. Но на лицето ѝ беше изписан тотален триумф.

— Да не би да ми казваш, че си решила проблема?

— В тоалетната ли се пикае?

Той примигна.

— Трябва да публикуваш речник с тия твои изрази.

Тя се пресегна към минибара и измъкна една кутийка с диетична кола.

— Искаш ли една?

Той сви рамене.

— Не, благодаря.

Тя се настани в стола пред компютъра, а той си придърпа друг до нея.

— Проблемът се оказа малко по-труден, отколкото очаквах. — Тя отпи от колата и се протегна. — Всеки един обект в Слънчевата система се движи по някаква крива — елипса или хипербола. Хиперболична орбита означава, че идва извън Слънчевата система и после се връща обратно — като се движи с по-голяма скорост. Но нашият обект Х се е движил по елиптична орбита.

— Обект Х?

— Нали трябва да го наричаме по някакъв начин.

Форд се наведе напред.

— Значи според теб произходът му е от Слънчевата система?

— Точно така. Имам входящия ъгъл и снимка на Обект X, който пада към земята. Онова, което не знаех, е скоростта му. Оказа се, че в Университета Мейн в Ороно имат станция за проследяване на метеороидите. Те нямаха снимка на X, но имаха акустичната му сигнатура на касета — звуковия взрив — и успяхме да изчислим точната му скорост: 20.9 километра в секунда. Много по-бавен от стоте хиляди мили в час, както бяха писали по вестниците.

Форд кимна.

— Дотук те разбрах.

— Значи се е намирал в елиптична орбита. Апогеят му, най-далечната точка от слънцето, е мястото, откъдето най-вероятно е започнало пътешествието му.

— Разбирам.

Тя натисна няколко клавиша и на екрана се появи схема на слънчевата система. Тя вкара някаква команда и върху нея се появи елипса.

— Това е орбитата на Обект X. Моля те, забележи: апогеят съвпада с орбитата на Марс. И ето я изненадата: ако екстраполираш в обратна посока, ще откриеш, че самият Марс се е намирал в същата точка от орбитата си, когато X е започнал пътя си към Земята.

Тя се облегна назад.

— Обект X — каза тя, — е дошъл от Марс.

В хотелската стая настъпи пълна тишина. Форд гледаше екрана. Това му се струваше невероятно.

— Сигурна ли си?

— Проверих го три пъти.

Форд потърка брадичката си и се облегна назад.

— Явно трябва да отидем там, където знаят повече неща за Марс.

— И къде е това?

Форд се замисли за миг.

— В момента картографират Марс. В Лабораторията за реактивно движение в Пасадена, Калифорния. Трябва да отидем там, да се поослушаме, да разберем, дали не са попадали на нещо необичайно.

Аби вдигна глава и го погледна.

— Знаеш ли, Уайман, има едно нещо, което не разбирам. Защо се занимаваш с това? Каква полза имаш от него? Никой не ти плаща, нали?

— Силно съм загрижен, разтревожен съм от това. Не знам защо, но вътрешната ми аларма бясно дрънчи и не мога да се успокоя, докато не го разреша.

— И за какво по-точно си загрижен?

— Дали е мини черна дупка, метеор, или билиардна топка на дявола, щом е могла да пронизе Земята, значи планетата ни току-що е била целуната от смъртта. Предизвестие за пълно унищожение. Ами ако там, откъдето е дошло, има още изненади?

Хари Бър чакаше на паркинга на един скъп мол в Кънектикът, облегнат на бронята на жълтия си фолксваген бийтъл, и пушеше цигара „Американ спирит“. Съобщението беше пристигнало предишната нощ, *спешно*. Бър никога не беше получавал спешна задача. Когато някой искаше някого мъртъв, никога не му казваше „спокойно, не бързай“.

Той замислено потърка цигарата между палеца и показалеца си, усещайки мекотата на филтъра и наблюдаваше как пушекът се вие над блещукащото огънче. Грозен навик, вреден за здравето, непривлекателен, работнически. Професорите не пушат или пушат лула. Той хвърли фасата върху бетонния под на паркинга и го размаза с десетина завъртания на тока на обувката си, докато не го направи на сол. Ще ги откаже, но не точно сега.

Подминаха го няколко коли, преди поредната да намали и да се приближи към него. Беше грозна американска кола, последен модел форд „Краун Виктория“, черна, естествено. Той обожаваше своя фолксваген, който бе възможно най-подходящата кола за работата му. Никой не очакваше от наемен убиец да пристигне с фолксваген бийтъл. Или да е облечен в сако от туид с кожени кръпки на лактите, памучни панталони и раирани чорапи.

Докато наблюдаваше как черната кола постепенно намалява, Бър нито знаеше, нито искаше да разбере кой го наема, но беше почти сигурен, че е свързан с правителството. Напоследък беше получил доста подобни задачи.

Колата спря и затъмненият прозорец — затъмнен прозорец! — се смъкна надолу. Показа се същият азиатец, с когото си беше имал работа и преди, облечен със същия син костюм и слънчеви очила. Въпреки това той отново премина през задължителната шарада с паролата.

— Ще освобождавате ли мястото? — попита той.

— Чак след шест минути.

Направо обожаваха тия игрички. В отговор една ръка му подаде дебел кафяв плик през прозореца. Бър го взе, отвори го, прелисти с палец банкнотите и го хвърли на предната седалка в колата си.

— Интересува ни най-вече твърдия диск — каза мъжът. — Ако ни го донесете непокътнат, бонусът нараства на двеста хиляди долара. Ясно ли е?

— Ясно. — Бър се усмихна безизразно и махна с ръка на колата да се маха. Фордът потегли рязко със свирещи гуми. „Супер — помисли си той, — дай да привлечем вниманието на всички наоколо“.

Той влезе обратно в колата си и отвори плика, като изсипа съдържанието в скута си: кратко описание на задачата му, снимки и пари. Много пари. И още много щяха да дойдат. Задачата беше добра, отлична даже.

Той пъкна парите в жабката, разгледа снимките и прочете писмото. Подсвирна с уста. Щеше да е адски лесно. Да вземе твърдия диск и да убие учения. На тоя твърд диск сигурно имаше нещо доста апетитно.

Той измъкна лъскавата фотография на твърдия диск от купчината снимки и я разгледа. После я пъкна обратно, прегледа и останалите и отново прочете писмото. Вечерта щеше да ги проучи по-добре, да обмисли нещата. Щеше да нанесе удара следващия ден. Вече почти не можеше да си представи работата без Гугъл ърт, Мапкуест, Фейсбук, Ю Тюб, щеше да прегледа „жълтите страници“ и всички останали информационни инструменти на интернет. За половин час щеше да се сдобие с всичко, за което преди щеше да е необходима цяла седмица проучвания.

Хари Бър остави всичко настрана и се потопи в размишления за личностната си реализация. Беше много добър, и то не само защото беше образован и можеше да изрецитира всички латински склонения. Беше добър, защото не обичаше да убива — не го правеше от страст, нужда, или принуда. Беше добър, защото имаше усет за жертвите си. Знаейки, че са реални хора, с лекота се поставяше на тяхно място, поглеждаше към света през техните очи. Така беше много по-лесно да ги убие.

И най-вече Хари Бър беше ефективен. Преди години, когато все още беше онзи нахален, изключен от училище смотаняк от Гринуич на име Горди Хил, баща му го учеше на ефективност. В главата му имаше

цял склад с пословици, които сипеше наляво и надясно: лозето не ще молитва, а мотика; ако имаш много пари, никой не се интересува как си ги спечелил; целта оправдава средствата. „Никога не питат победителя дали казва истината“ каза баща му, когато излезе от кухнята, след като беше застрелял майка му. И никога повече не го видя. Няколко години по-късно Хари разбра, че баща му е цитирал Хитлер. Кое то сега му се струваше голям майтап.

Хари Бър се усмихна. Той беше „увреден“ или поне така беше подведен да вярва от цялата върволица училищни психолози, социални работници, съветници и всякакви други професионалисти, които го анализираха срещу сто долара на час, след убийството на майка му. Защо тогава да не направи кариера от увреждането си? Той измъкна един смачкан пакет цигари от джоба на ризата си. Измъкна последната отвътре, запали я и отново прибра пакета в джоба си. Какво беше казал свети Августин? „Възнагради ме с целомъдрие, Господи, ама малко по-нататък“. Някой ден щеше да се откаже, но не точно сега.

48.

Аби стоеше зад Форд, когато той почука по вратата на кабинета на доктор Чарлз Чодри, директор на марсианската мисия. Чувстваше се ужасно неудобно в новия костюм, който Форд я беше накарал да облече, особено във връхлетяната от юнски жеги Калифорния.

Директорът се изправи и излезе пред бюрото си с протегната ръка.

— Моята асистентка, Аби Строу.

Аби стисна хладната му длан. Чодри беше хубав мъж със слабо, изсечено лице, тъмнокафяви очи, пружинираща походка, атлетичен, представителен. Косата му беше вързана на конска опашка, което изглежда беше характерно за всички калифорнийци, които достигнеха определена възраст.

— Моля, влезте — каза мъжът с музикален тенор.

Форд се отпусна в единия стол пред бюрото му, Аби го последва. Тя се опитваше да скрие нервността си. Част от нея изпитваше трепетно вълнение от цялата тая авантюра, в която се бяха впуснали, от лъжата, с която бяха успели да получат достъп. Доброто момиче в нея въобще не го харесваше. Ако ги разкриеха, това никак нямаше да изглежда добре в досието ѝ. Този тип Форд, който изглеждаше толкова свит и консервативен, всъщност се оказа разрушителна личност. Това ѝ харесваше.

Кабинетът беше доста просторен и оскъдно обзаведен, прозорците му гледаха към сиво-кафявите хълмове, които се издигаха зад огромния паркинг. За удобната, научна атмосфера допринасяха двете стени, покрити с книги. Всичко беше идеално чисто и подредено.

— Да видим сега — каза Чодри и скръсти ръце. — Значи вие възнамерявате да пишете книга за нашата мисия на Марс.

— Точно така — отвърна Форд. — Дебела книга с красиви фотографии. Казаха ми, че вие сте човекът, който отговаря за картографирането и фотографирането на повърхността.

Чодри кимна утвърдително.

Форд започна ентузиазно да описва книгата с подробности, за художественото ѝ оформление, съдържанието и разбира се, красивите снимки, които ще включва. Аби се изуми от трансформацията на обикновено сухото му и хладнокръвно поведение в кипящ ентузиазъм. Чодри слушаше учтиво, опънал ръце върху бюрото си.

Форд завършваше тирадата си:

— Разбрах, че тъй като това е проект на НАСА, снимките са качени на обществен сървър. Бих искал достъп до всички изображения с възможно най-висока резолюция.

Чодри се наведе напред.

— Прав сте, че снимките са качени на обществен сървър, но не са с висока резолюция.

— Възнамеряваме да направим някои от страниците големи и сгънати на четири, затова ни трябва снимки с най-висока резолюция.

Директорът се облегна назад.

— Боя се, че тези снимки са строго секретни. Но не се притеснявайте, ще ви осигурим всички снимки, от които се нуждаете, с резолюция, която ще бъде повече от достатъчна за книгата ви.

— Защо са строго секретни?

— Стандартна оперативна процедура. Технологията, която се използва за заснемането им, е строго секретна и ние не искаме враговете ни да разберат всъщност колко е добра.

— И колко висока е високата резолюция?

— Пак ще повторя, че не мога да говоря с конкретни числа. Общо взето от орбита бихме могли да видим на Земята предмети с размер от петдесет сантиметра. А с помощта на нашия радар SHARAD можем да проникнем до сто метра под повърхността.

Форд подсвирна.

— Да сте видели нещо необичайно?

Чодри се усмихна, разкривайки блестящо белите си зъби.

— Почти всичко, което виждаме, е необичайно. Ние сме като Колумб, който за пръв път стъпва в Америка.

— Нещо... не съвсем естествено?

Усмивката угасна.

— Какво имате предвид с това? — попита студено Чодри.

— Да речем, че на повърхността се забележи нещо не съвсем естествено — като извънземен космически кораб, например. — Форд

се захили. — Как ще постъпите тогава?

Усмивката на Чодри съвсем се изгуби.

— Господин Форд, моля ви, дори не смейте да се шегувате с това. Тук сме виждали много — и имам предвид наистина *много* — ненормалници, които преследват подобни луди теории. Дори група хора проведоха демонстрация пред сградата с искания да публикуваме всички снимки на извънземни цивилизации, които сме направили. — Той замълча, след което добави: — *Шегувате* ли се, господин Форд? Или имате някаква точно определена причина да задавате този въпрос?

— Да — отвърна Форд, — шегувам се.

Аби се обади:

— Но вие сте прав, доктор Чодри. Някъде четох, че почти четирийсет процента от американците вярват в съществуването на разумен живот някъде във вселената. Представете си, колко са тъпи!

Чодри се размърда неловко в стола си.

— Е, доктор Чодри — каза бързо Форд, стрелвайки Аби с поглед, — благодаря ви, много ни помогнахте.

Чодри се надигна от стола с очевидно облекчение.

— Господин Форд, с удоволствие ще ви съдействаме за книгата ви. Всички снимки са на разположение на уебстраницата ни. Просто си изберете онези, които ви харесват и от нашия пресцентър ще ви изпратят DVD с възможно най-високата *законна* резолюция. — Той се усмихна доста пресилено и им посочи пътя навън със заучено движение на ръката.

— Това си беше чиста загуба на време — каза Аби, докато вървяха по дългия коридор.

Форд потърка брадичката си и се огледа, след което рязко сви зад ъгъла и тръгна по друг коридор.

— Ей, Айнщайн — каза Аби. — Сбърка пътя.

По лицето на Форд се разля усмивка.

— Проклятие. Това място е толкова голямо и объркващо. Толкова е лесно да се изгуби човек. — Той продължи да върви, зави зад следващия ъгъл и тръгна по друг коридор.

Аби се опитваше да не изостава.

— Просто върви след мен — каза Форд. Зави отново и Аби осъзна, че той всъщност познава много добре плана на сградата.

Двамата стигнаха до вратата на един кабинет, която беше затворена. Форд почука и отвътре се чу едно раздразнено „влез“.

Форд отвори вратата и влезе. Аби видя един огромен мъж с неприятно рибешко лице, който носеше риза с къси ръкави. В стаята беше горещо и миришеше на пот.

— Господин Уинстън Дирквайлер? — изрече отсечено Форд.

— Да?

— Аз съм от Управлението — каза Форд, кимвайки към Аби. — Моята асистентка.

Дирквайлер я погледна, след което погледът му се върна на Форд.

— Управление ли? Кое управление?

— Преди около месец — продължи Форд, сякаш въобще не беше чул въпроса му — един от вашите учени беше убит.

Аби се изненада. Това беше ново за нея. Форд явно имаше доста козове.

— Точно така — отвърна Дирквайлер, — но доколкото разбрах, случаят е приключен.

Форд се обърна към Аби.

— Госпожице Строу, бихте ли затворили вратата, ако обичате?

— Да, сър. — Аби затвори вратата и дори заключи, за сигурно.

— Случаят може и да е приключен, но пропуските в сигурността все още се разследват.

Дирквайлер кимна.

— Пропуск в сигурността? Ъ-ъ... Не съм сигурен, че разбирам.

— Нека просто спомена, че доктор Фрийман е бил непредпазлив.

— Не съм изненадан.

— Радвам се, че разбирате проблема, доктор Дирквайлер.

— Благодаря ви.

Форд се усмихна.

— Казаха ми, че мога да разчитам на вашата помощ. Бих искал да получа списък със сътрудниците във вашия отдел.

Дирквайлер се поколеба.

— Като говорим за сигурността, искам... искам да видя вашата идентификация или някакъв документ.

— Естествено! Моля да ме извините. — Форд измъкна доста износена значка, върху която Аби видя синия, белия и златния цвят на ЦРУ.

— О, това управление — каза Дирквайлер.

Значката бързо изчезна в джоба на Форд.

— Искам това да си остане между нас, ясно ли е?

— Кристално. — Дирквайлер се зарови в папките си и извади лист хартия, който подаде на Форд. — Това е списъкът на хората в отдела ми — имена, титли, информация за връзка.

— И бившите служители?

Дирквайлер се намръщи и провери в друга папка.

— Ето ви списъка от последните четири месеца. Ако искате по-старите, препоръчвам ви директно да се обърнете към личен състав.

След пет минути двамата вече бяха извън сградата и вървяха по огромния паркинг. В колата им под наем беше адска жега, седалките пареха като нажежени тигани. Аби никога не беше идвала в Южна Калифорния, и се надяваше никога повече да не се връща. Как въобще издържаха хората тук? Предпочиташе Мейн през януари.

Форд запали двигателя и климатикът се включи със силна, първоначално гореща струя. Аби го погледна с присвити очи.

— Браво на вас, специален агент Форд.

— Благодаря. — Форд извади от джоба си листата, които му беше дал Дирквайлер и ѝ ги подаде. — Намери ми някой недоволен бивш служител, за предпочитане да е бил уволнен.

— Мислиш ли, че укриват нещо?

— Подобни места *винаги* крият нещо. Такава е природата на звяра. Всички големи бюрократични машини, независимо с какво се занимават, са предназначени да контролират информация, да раздуват бюджета си, да се обезсмъртяват. Ако са намерили нещо необичайно на Марс, мога да се обзаложа, че са го скрили. Бог да благослови недоволните служители — никой друг не толкова откровен с правителството.

49.

Марк Корсо влезе в мрачната къща, разрови струпаните върху масичката в коридора писма, захвърли ги с отвращение и влезе в гостната. Тръшна се на дивана и пхна диска на „Заразно зло 6“ в ексбокса. След един час започваше смяната му при Мото и трябваше да убие малко време.

Когато започна да играе, малката гостна се изпълни със звуците на оръжейни изстрели, експлозии и разкъсваща се плът. Той поигра десетина минути, но не се справи много добре. Спря играта на пауза и остави конзолата настрана. Стаята потъна в тишина. Вече не му беше забавно, тръпката си беше отишла. Мислеше единствено за откритието си и чакаше обаждането от Марджъри, чакаше ли чакаше. Още на следващата сутрин възнамеряваше да отнесе диска в „Таймс“.

Бяха минали само два дни, откакто се беше обадил на Марджъри, а тя продължаваше да го кара да си мълчи. Може би печелеше време, докато самата тя открие машината. Е, успех — никога нямаше да я открие на повърхността на Марс.

Замисли се за журналистката, която му се беше обадила сутринта. Той беше изключително предпазлив и внимателен, но се надяваше, че все пак ѝ е дал достатъчно информация, за да подпали задника на Чодри. Да го подплаши, когато статията излезе. Но сега, като си спомни разговора, усети леко неспокойство, зачуди се дали не трябваше да бъде малко по-необщителен. Но тя го беше уверила, че името му няма да бъде споменавано.

Той стана и се защура безцелно из стаята. Нямаше никакви предложения за работа, нищо. Отново се ядоса при мисълта как го бяха измамили с осемте хиляди долара и си спомни студеното презрение на Чодри, когато отхвърли предложението му и го заплаши.

Треперейки от нерви, той отиде в банята и напписка лицето си с вода, след което го избърса с кърпата. Студената вода въобще не му помогна. Нямаше търпение да отиде при Мото, да се разсее. Мотаенето по цял ден из къщата направо го убиваше.

Със сигурност щеше да отиде в „Гаймс“. След това правителството нямаше да посмее да го арестува. Щеше да бъде герой. Вторият Даниъл Елсберг^[1].

Размишленията му бяха прекъснати от електронния гонг на входния звънец.

— Марк? — чу той плахия глас на майка си от кухнята. — Ще отвориш ли?

Корсо отиде до вратата и погледна през шпионката. Отвън стоеше мъж в сако от туид, който, изглежда, се чувстваше ужасно неудобно в задушния утринен въздух.

— Да? — попита Корсо през вратата.

Мъжът не отговори нищо. Вместо това извади протъркан кожен портфейл, отвори го и показа полицейска значка.

— Лейтенант Муур.

„Ох, мамка му.“ Корсо отново надникна през шпионката. Полицаят продължаваше да показва значката, сякаш го предизвикваше. Снимката като че ли отговаряше. Но управлението му беше във Вашингтон, окръг Колумбия. Какво означаваше това? Корсо усети как го обзема паника. Чодри го беше предал.

— За какво става въпрос? — опита се да каже Корсо, но се задави с думите.

— Мога ли да вляза?

Корсо преглътна. Имаше ли право да откаже? Мъжът не трябваше ли да покаже заповед? Може би беше по-добре да не го ядосва. Той дръпна резето, откачи верижката, отключи и отвори вратата.

Полицай Муур се шмугна вътре и Корсо затвори вратата зад гърба му.

— За какво става въпрос? — попита отново той, застанал неподвижно в коридора.

Мъжът се усмихна.

— Нищо сериозно. Така... Има ли още някой в къщата?

Марк не искаше майка му да става свидетел на това.

— Не, няма никой. — По-добре да разкара ченгето колкото се може по-бързо. — Заповядайте — каза той, махвайки с ръка към всекидневната. Когато влязоха вътре, Корсо затвори тихо вратата. Може би трябваше първо да се обади на адвокат. Всички казват, че

точно това трябва да се направи. Не разговаряй с ченгетата без адвокат. — Моля, седнете — каза той, опитвайки се да прикрие нервността в гласа си, докато се настаняваше на дивана.

Полицаят остана прав.

— Мисля, че трябва да се обадя на адвокатата си — каза Корсо. — Независимо какъв е поводът за посещението ви.

Мъжът бръкна под самото си и извади голям черен пистолет. Корсо го зяпна изумен.

— Вижте какво, полицаю, няма нужда от това.

— Според мен има. — Той извади дълъг черен цилиндър и го зави върху дулото. Едва сега Корсо забеляза, че мъжът носеше черни ръкавици.

— Какво правите? — попита той. Това не беше нормално. В главата му се блъскаха догадки и объркване.

— Спокойно. Без крясъци, без плач, запази спокойствие. Всичко ще бъде наред, ако направиш каквото ти кажа.

Корсо мълчеше, а в главата му препускаха хиляди мисли. Мъжът протегна ръка и взе екскоса. Картината от играта все още стоеше замръзнала на екрана.

— Играеш ли, Марк?

Корсо се опита да отговори, но от гърлото му излезе само гъргорене.

Мъжът натисна бутона и играта продължи. Той усили звука докрай.

— Така, Марк — каза мъжът с насочен към него пистолет, надвиквайки шума от телевизора. — Търся диска, който си откраднал от ЛРД. Само него искам и след това ще си ида. Къде е?

— Казах, че искам адвокат. — Корсо се задави, преглътна и се опита да успокои дишането си.

— Няма да го получиш, задник. Аз не съм ченге. Искам твърдия диск. Дай ми го или ще те убия.

Зави му се свят. Не е ченге? Нима Чодри му е пратил наемен убиец? Луда работа!

— Дискът ли? — избъбри той. — Добре, да, да, веднага ще ви кажа къде е — ще ви заведе при него. Няма проблем...

Вратата на дневната се отвори с трясък.

— Какво, за Бога... — извика майка му, застанала на вратата с парцал в ръка. Щом забеляза пистолета, очите ѝ се разшириха от ужас: — Аййййй! — изпищя тя и отстъпи назад. — Пистолет! Помощ! Полиция! *Полиция!*

Мъжът се обърна и Корсо се хвърли напред, за да защити майка си, но беше твърде късно. Пистолетът стреля с глух звук и той с ужас и неверие видя как куршумът се забива в тялото на майка му и стената до нея почервява от кръв. С широко отворени очи тя отстъпи назад, блъсна се в стената и се свлече на земята.

Корсо изрева нечленоразделно и замахна с първото оръжие, което му попадна под ръка — лампата от масата. Мъжът се наведе и лампата се разби в рамото му. Той залитна назад и вдигна пистолета си.

— Не! — изкрещя той. — Кажи ми къде е дискът...

Ръмжейки от ярост, Корсо се хвърли върху него, вкопчи се в гърлото му и стисна с всичка сила. Почувства как дулото на пистолета се забива в корема му, последва внезапно силно мушване, второ, трето, което го отхвърли към стената и изведнъж той се оказа на земята до майка си, и го заля невероятно спокойствие.

[1] Даниъл Елсберг — американски военен анализатор. Убеден, че общественият интерес надделява над вредата от разгласяването, през 1971 г. предоставил на „Таймс“ и други вестници секретни документи на Пентагона за воденето на войната във Виетнам, заради което е осъден. — Бел.прев. ↑

50.

Докато учеше в Принстън, Аби беше направила няколко пътувания до Ню Йорк с приятелите си, но никога не се отдалечаваха от Манхатън. Докато стоеше на входа на Макголрик парк в Бруклин и дъждът се стичаше от ръба на чадъра ѝ, тя осъзна, че това е Ню Йорк, който никога не беше виждала, истински работнически квартал със скромни блокове, наредени в редички стари къщи, железарски магазинчета, химическо чистене и локални заведения.

— Дригс авеню, номер 87 — каза Аби, консултирайки се с подгизналата карта. — Трябва да е улицата от другата страна на парка.

— Да вървим.

Два дни по-рано, след многобройни обаждания до бивши служители в ЛРД, Аби беше ударила джакпота с един лаборант, на име Марк Корсо. Представяйки се за журналистка, която пишеше статия за нечестните трудови практики в ЛРД, тя наистина успя да му влезе под кожата. Той не само беше ядосан от това, че са го уволнили, но и умираше от нетърпение да разкрие всички мрачни тайни на ЛРД — или поне така твърдеше. Освен това намекна, че разполага с гореща информация, която „направо ще издуха ЛРД“.

Те прекосиха парка и тръгнаха към една от многото еднакви къщи, с влажни стени и спуснати пердета. Изкачиха се по стълбите и Форд натисна звънеца. Аби чу самотното му извъняване. Почакаха известно време. Той позвъни отново.

— Сигурна ли си, че каза четири часа?

— Абсолютно — отвърна Аби.

— Може да е размислил.

Аби бръкна в джоба си, извади мобилния телефон, който Форд ѝ беше дал и набра номера на Корсо.

— Чуваш ли? — От вътрешността на къщата едва се чуваше музика.

Форд се наведе към вратата.

— Затвори и отново набери — каза той.

Тя го направи.

Музиката спря и само след минутка се чу отново.

— Това е неговият телефон — каза Аби. — Само един инженер от НАСА ще си нагласи телефона да звъни с мелодията от „Серенити“.

Нямаше как да надникнат вътре; пердетата бяха спуснати плътно — дори онези на втория етаж. Къщата изглеждаше затворена отвсякъде. На вратата имаше три малки прозорчета, подредени диагонално, но те имаха матови стъкла.

Форд коленичи и проучи дръжката и ключалката.

— Няма следи от нахлуване.

— Какво да правим?

— Обади се на полицията анонимно — каза той, — и наблюдавай.

Те отидоха в парка от другата страна на улицата. На ъгъла имаше една стара телефонна будка. Форд хвана слушалката с кърпичка и набра 911.

— Дригс авеню, номер 87 — каза той с дрезгав глас. — Спешен случай. Веднага вървете там. — После затвори. Когато излезе от кабината, Аби се стресна от сериозния вид на слабото му лице. Реши да се пошегува, но после размисли.

Форд се върна в парка и тръгна по алеята с ръце в джобовете. Аби вървеше до него. Скриха се от дъжда под козирката на един летен павилион и зачакаха полицията да пристигне. След няколко минути полицейските коли се появиха на Дригс авеню — полицейските им лампи светеха, но сирените бяха изключени. Спряха пред къщата. От първата кола слязоха двама полицаи, качиха се по стълбите и почукаха на вратата. Отговор нямаше.

— Да се приближим — каза Форд и тръгна натам. До вратата вече стояха трима полицаи и чукаха настойчиво, а четвъртият стоеше до полицейската кола и говореше по радиостанцията. Едно от ченгетата извади щанга от багажника на колата си и разби едно от прозорчетата на вратата. Почисти стъкълцата, бръкна вътре и отключи вратата.

Двете ченгета влязоха вътре, едното носеше радиостанция в ръка.

Форд бързо прекоси улицата и се наведе през прозореца на втората полицейска кола.

— Проблем ли има?

— Рутинна проверка — отвърна ченгето, като им махна с ръка да си вървят.

Внезапно радиостанцията пропука и оживя.

— Имаме двойно убийство на Дригс 87; имаме две коли на мястото, запечатваме помещението. — Ново пропукване. — ... две линейки и криминалисти са на път; 10–13 отдел убийства... — Почти веднага се чу вой на сирени. От другата страна на улицата Аби можеше да види през вратата вътрешността на всекидневната: стена, опръскана с кръв, и под нея бос женски крак.

51.

Аби се изуми колко бързо пустият парк се напълни с народ. Те се появиха от кварталните къщи и апартаменти — белокози дами, говорещи на полски, мъже на средна възраст с бирени шкембета, млади професионалисти, хип-хоп хлапета, наркомани, пияници, магазинери и юпита се събираха на групи пред малката триетажна тухлена къща. Форд и Аби се смесиха с тълпата, докато полицията отблъскваше всички назад и слагаше барикади, за да блокира улицата. Пристигнаха две линейки, последвани от коли без маркировка, в които се бяха натъпкали детективите от отдел убийства, микробусът на криминалистите и най-накрая микробусът на местния новинарски канал.

Аби се придвижи напред, заслушвайки се в приказките. Незнайно как тълпата вече знаеше всичко: две тела, открити в коридора, застреляни от упор, къщата обърната с краката нагоре. Никой не беше чул нищо, никой не беше забелязал странни хора, никой не беше видял паркирани отпред коли.

Докато ченгетата подвикваха към нарастващата тълпа, Форд кимна на Аби и двамата си проправиха път до групичка местни жени.

— Извинете — каза Форд, — аз съм нов в квартала. Какво се е случило?

Те веднага се обърнаха към него, и с голяма охота, прекъсвайки се една друга, започнаха да му обясняват. Той ги окуражаваше безмълвно с поглед, добавяйки подходящите възклицания и възражения. За пореден път тя се изумяваше от хамелеонската му способност да играе всякакви роли и да извлича информация.

— Това са госпожа Корсо и синът ѝ Марк... Той се върна наскоро от Калифорния... Прекрасна жена, съпругът ѝ почина от сърдечен удар преди няколко години... Оттогава ѝ е много трудно... Цял живот са живели тук... Добро момче, здраво учеше, отиде в университета в Бостън... Работеше при Мото за джобни... Сякаш беше вчера, когато играеше с момчетата в парка... Каква трагедия...

Когато източи цялата възможна информация от жените, той дръпна Аби настрани. Лицето му беше мрачно.

— Каква беше титлата му в списъка със служители? — попита той.

— Главен анализатор-лаборант.

Без да продума нито дума, Форд отвори телефона си и се обади в централата на ЛРД, които след миг го свързаха с Дирквайлер.

— Обажда се Форд от Управлението — каза той с рязък глас. — Онзи младеж Корсо, който е работил за вас... С какво точно се занимаваше и защо го уволнихте?

Настъпи дълго мълчание, докато Форд слушаше отговора му. Аби можеше да чуе фалцетните нотки в гласа на Дирквайлер от другия край на линията. Форд му благодари и затвори.

— И какво? — попита Аби.

— Ръководил е обработката на радарни и визуални данни от картографиращия сателит.

— И?

— Имало е повод за уволнението му. Дирквайлер каза, че младежът не е притежавал „нужните умения за адекватно разпределяне на приоритетите“, бил „обсебен от изследването на данни за гама-лъчи, които нямали никаква връзка със задачата“, отказал да изпълнява заповеди и направил сцена по време на научно събрание.

Аби се замисли за миг.

— *Обсебен*, а?

Форд прочисти гърлото си.

— Какво знаеш за гама-лъчите?

— Че не трябва да идват от Марс.

52.

Хари Бър седеше в гръцкия ресторант от другата страна на Макголрик парк пред чиния с чийзбургер, чаша кафе и вестник „Ню Йорк поуст“, и наблюдаваше дъжда през стъклото на прозореца, по което се стичаха ручейчета. За ручейчетата си имаше математически правила, правила, които описваха хаоса. До известна степен приличаха на правилата, които описваха едно нападение. Контролиран хаос. Защото човек никога не може да предвиди всичко. Винаги го имаше елементът на изненадата: като например старата майка, която се оказа в къщата, след като Корсо му беше казал, че е сам. Или пък преждевременното убийство на Корсо.

Изненадата я имаше винаги.

Той се загледа в далечината към ъгъла на Макголрик парк, където се намираше къщата, в която беше очистил Корсо и майка му. Сега, след като вече беше омазал всичко, той си повтаряше, че въобще не трябваше да вярва на Корсо, че е сам в къщата. Зубрачът тъкмо щеше да му каже къде е дискът, беше се изпуснал в гащите от мерак да му го изпее — и тогава в стаята влезе старата дама.

Той отпиваше от силното кафе, разгръщаше вестника и наблюдаваше шоуто на улицата. Не беше намерил твърдия диск, но знаеше бара, в който беше работил Корсо, знаеше и адреса на бившия му съквартирант. Твърдият диск трябваше да е или в бара, или в квартирата. Първо щеше да провери в бара. Ако Корсо беше достатъчно умен, може би щеше да го е пратил до себе си по пощата или дори щеше да го е заключил в някой сейф. Но Бър беше сигурен, че го е държал близо до себе си.

Отпи още една глътка и отгърна следващата страница, преструвайки се, че чете. В ресторанта нямаше много хора, повечето клиенти бяха хапнали набързо и бяха отишли в парка, за да видят какво става. Той държеше тълпата под око, оглеждайки се за някой роднина, приятел — приятелка — на които Корсо да е дал диска.

Двама души в парка привлякоха вниманието му — едно чернокожо момиче и висок, кокалест мъж. Изглеждаха твърде нащрек,

твърде отдалечени от останалите, за да са от местните навлеци. Те гледаха, наблюдаваха. Бяха част от играта.

Той ги съхрани в паметта си, в случай, че отново попадне на тях.

53.

Аби се плъзна върху бар стола в „Мото“, а Форд се настани до нея. Това беше ултрамодерен нийоркски бар в Уилямсбърг, точно до реката, с черно-бял интериор, с фалшиви раирани паравани шоджи и много черно-бели плочки, матирано стъкло и хром. Зад бара се издигаше стена от бутилки с алкохол, огрявана от хладна бяла светлина. В четири следобед през този дъждовен ден мястото беше абсолютно празно.

Докато се настаняваха, към тях се приближи един бръснат японец с квадратно телосложение и очила с черни рамки, облечен в традиционно облекло. Той плъзна ръка по бара, държейки за ъгълчето малка салфетка, която спря точно пред Аби.

— Госпожице?

Аби се поколеба и реши да не рискува да ѝ искат личната карта.

— Пелегрино.

Ръката се плъзна пред Форд, стиснала друга салфетка между палеца и показалеца.

— Господине?

— Бийфийтър мартини — отвърна Форд. — Сухо.

Последва рязко кимване и мъжът започна да приготвя питиетата с виртуозна експедитивност.

— Вие сигурно сте господин Мото — каза Форд.

— Точно така! — Лицето на Мото се разчупи в поразяваща усмивка, докато със замах изсипваше съставките в шейкър.

— Казвам се Уайман Форд. Приятел съм на Марк Корсо.

— Добре дошли! Но Марк не е тук. Смяната му започва в седем часа. — Той изля със замах мартинито в чашата, подхвърли шейкър във въздуха, улови го, изплакна го и го плъзна в стойката му.

— Току-що идвам от Макголрик парк — каза Форд. — Страхувам се, че нося лоши новини.

— Така ли? — Мото се спря, привлечен от изражението на лицето на Форд.

— Марк и майка му са били убити по някое време през нощта или тази сутрин. Нападение и обир.

Мото стоеше, без да помръдва, като ударен от гръм.

— Полицията е там.

Мото удари с длан по бара и се прегърби, притиснал длан към темето си.

— Господи, мили Боже, това е ужасно.

— Съжалявам.

Мото стоеше смълчан, с мрачно лице.

— Бандитска работа е това. И майка му ли?

Форд кимна.

— Бандити. Той беше добро дете. Умно. О, Боже. — Човекът беше дълбоко разтърсен.

Форд кимна съчувствено.

— Като барман ли работеше тук?

— Всяка нощ, откакто се прибра.

— Какво стана, да не е изгубил работата си в Калифорния?

Мото махна с ръка.

— Работеше за Лабораторията за реактивно движение. Уволниха го. Бандитите, хванаха ли ги?

— Не още.

— Дано ги изпържат на стола — обади се Аби.

Мото кимна яростно. Очите му бяха зачервени.

— Марк ми беше много добър приятел — каза Аби. — Промени живота ми.

Форд се обърна към нея и я изгледа строго.

— Помагаше ми по математика в училище. Ако не беше той, щяха да ме скъсат. Не мога да повярвам, че го няма, вчера се видяхме. Разправяше ми как е открил нещо важно в ЛРД. Нещо, свързано с гама-лъчи.

Мото отново кимна.

— Не искаха да му платят обезщетението и той се закани да им го върне. Уволнението го съсипа. Никога не го бях виждал толкова съсипан.

— И как щеше да им го върне?

— Каза, че открил нещо, а те не му обърнаха внимание. Щял да ги накара да си платят. Ох, горкото момче, започна да пие на работа.

Когато един барман се потопи в алкохола... — Гласът му секна, човекът просто не искаше да говори лошо за мъртвеца.

— Какво е открил? — попита Аби.

Мото избърса насълзените си очи.

— Божичко. Тия бандити.

— Какво е открил? — попита нежно Аби.

— Не си спомням. Не, почакайте — говореше за нещо на Марс.

Нещо, което изпускало лъчи.

— Лъчи ли? Гама-лъчи?

— Така каза.

— И как точно щеше да ги накара да си платят?

— Една вечер се беше понаквасил доста и ми показа един твърд диск, който беше отнесъл от ЛРД.

— Как? Какво има на него?

— Каза, че някакъв негов приятел, професор, го отмъкнал и му го дал. На диска имало нещо, което щяло да го направи известен, да промени света, но не ми каза какво. Нямаше много смисъл в думите му.

— Къде е този диск сега?

Мото поклати глава.

— Нямам представа. Има ли значение? Онези бандити... убили са и майка му... Много измет има на тоя скапан свят. — На върха на носа му проблесна сълза.

Чуха се стъпки и звънчето на вратата извън. Мото бързо избърса очите си, издуха си носа и се взе в ръце. Мъжът, който беше влязъл, носеше сиво поло, сако от туид и панталони с цвят каки, и седна на другия край на бара. Аби присви очи; човекът приличаше много на професора ѝ по висша математика в Принстън.

Мото наведе глава.

— Извинете ме — каза меко той, — имам клиент. — Той тръгна към другия край на бара.

Аби се обърна към Форд.

— Ето ги отново гама-лъчите.

— Убиецът е търсил точно този твърд диск, заради него е преобърнал къщата наопаки.

— Да, и се обзалагам, че данните за гама-излъчването се намират точно в него.

Форд не отговори нищо. Аби забеляза, как хвърля погледи към мъжа на другия край на бара — новият клиент, който се беше навел напред и говореше тихо на Мото.

Разговорът продължи известно време и Мото започна да повишава глас, в тона му пролича раздразнение, но думите все още не можеха да се различават. Аби се опита да не им обръща внимание, опитвайки се да се съсредоточи върху проблема с гама-излъчването от Марс, но забеляза, че Форд се е втренчил в мъжа и се зачуди какво ли толкова интересно има в него.

— Нищо няма да ти кажа, боклук такъв! — внезапно извика Мото.

Непознатият каза нещо с тих глас.

— Няма да отговарям на въпросите ти! Махай се или ще извикам полиция! — Мото извади мобилен телефон от джоба си и започна да натиска бутоните. — Набирам 911!

Мъжът замахна, изби телефона от ръката на Мото и в същото време бръкна под самото си и извади голям пистолет.

— Сложи си ръцете на бара — каза той и когато японецът се подчини, махна с пистолета към тях. — Вие двамата сте ми ясни. Махайте се оттук.

Преди Аби да успее да отговори, Форд скочи, дръпна я от стола и я блъсна на пода зад извивката на бара. След миг мъжът започна да стреля, разнесе се странно пронизително *клинг, клинг, клинг*, и стъклото зад бара се срина, натрошено на парчета. Форд я повлече по пода.

— Размърдай се! Пълзи!

Клинг! Върху тях се сипеха натрошено стъкло и алкохол. Аби чуваше как Мото ругае, като думата „бандит“ се различаваше сред останалите. Последва серия изстрели от друг пистолет, много по-силни. *Бум, бум, бум*, последвани от изкрещаната дума „Бандит!“.

Тя бързо пълзеше след Форд към задната част на заведението.

Клинг, клинг! Отново се посипаха стъкла, смесени с дървени тресчици и парчета изолация. Мото изрева нещо на японски.

Клинг, клинг! Барплотът над главите им избухна, разхвърчаха се трески, парчета метал, мазилка и изолация.

— Връщайте се тук! — изкрещя мъжът.

Внезапно пред тях се появи Мото, който вървеше залитайки, хриптейки и кашляйки, а от устата му течеше кръв. В ръката си стискаше огромен револвер — обърна се и стреля още два пъти, без да се цели.

Клинг, клинг — дойде отговорът и Мото, улучен в гърдите, политна назад към разбитата стена и се строполи на земята.

Клинг, клинг! Малкият хладилник на бара се търкулна на пода пред нея, от няколкото дупки по стените му пръскаше фреон — и там, на гърба му, залепена с тиксо, стоеше тънката, лъскава алуминиева кутийка с гравирано лого, от което Аби забеляза само инициалите ЛРД.

Почти без да се замисля, тя я дръпна и я пъкна в колана си.

— Бягай! — извика Форд и обръщайки се към нея я хвана за ръката. Двамата изтичаха през задната врата и се озоваха в малък склад, пълен с кашони. В дъното имаше друга врата — Форд я разби с ритник, те хукнаха надолу по тесните стълби и се озоваха в тесен подземен коридор. Завиха зад ъгъла, изкачиха се по други стъпала и се озоваха в задна уличка. Без да пуска ръката ѝ, той я повлече по улицата и щом завиха зад ъгъла на къщата, те се озоваха на оживено кръстовище. Спряха се там, задъхани.

— Добре ли си? — попита Форд.

— Не знам. — Тя дишаше тежко и сърцето ѝ препускаше като лудо. — Кървиш.

Той извади носната си кърпа и избърса лицето си.

— Нищо ми няма. Трябва да се махаме оттук. — Той вдигна ръка и махна на едно такси.

Тя изтръска стъклата от косата си, опитвайки се да придобие приличен вид. Ръцете ѝ трепереха. Пред очите ѝ бяха убили човек и тя се чувстваше ужасно. Сети се отново за Уърт, как лежеше на палубата и от разбитата му глава шуртеше кръв. Тя се наведе и повърна върху тротоара.

— Такси! — извика Форд, подавайки ѝ кърпата.

Тя изпъшка, опита се да се изправи и избърса устата си с кърпичката.

— Такси!

— Няма ли да изчакаме полицията?

— В никакъв случай! — Той спря едно такси, отвори вратата и я вкара вътре. — Ла Гуардия — каза на шофьора. — Минете по „Гранд“

и „Флъшинг“. Не се качвайте на магистралата.

— Както кажеш, мой човек. С десет минути повече е пътят.

Таксито се вля в трафика.

— Защо бягаме? — почти извика Аби.

Форд се облегна назад, по лицето му изби пот. От раничката на носа му шуртеше кръв.

— Защото не знаем кой се опита да ни убие току-що.

— Да ни убие? Защо?

Форд поклати глава.

— Не знам. Но беше професионалист. Ако нашият смел покоен приятел не криеше оръдие под барплота, досега да сме мъртви. Трябва да те отведе на сигурно място. Въобще не трябваше да те замесвам в това.

Аби поклати глава. Усещаше я как пулсира от болка.

— Това е лудост! Какво става, по дяволите?

— Някой друг търси този твърд диск. По думите му съдя, че мисли, че дискът е у нас.

Аби бръкна под якето си и измъкна алуминиевата кутия, омотана с тиксо.

— У нас е. Беше залепен за хладилника.

Форд се втренчи в нея.

— Стрелецът видя ли те да го взимаш?

— Така мисля.

— По дяволите — каза тихо Форд. — *По дяволите!*

54.

Аби седеше с кръстосани крака върху омачканото легло, пред нея лежеше лаптопът, свързан със загадъчния твърд диск. От едната му страна беше залепен стикер с информация:

#785A56H6T 160Тб
СТРОГО СЕКРЕТНО: НЕ КОПИРАЙ
Собственост на ЛРД
Калифорнийски технологичен институт
Национална агенция за аеронавтика и космически
изследвания

Евтиният мотелски часовник, завинтен за пластмасовата нощна масичка, за да не може да бъде откраднат, показваше полунощ. Бяха стигнали на летище „Дълес“ във Вашингтон в осем часа и след близо час пътуване се озоваха наред предградието Вирджиния в хотел, който Форд, изглежда, беше използвал някога като тайна квартира. Не приличаше на „Уотъргейт“ и Аби въобще не го хареса. Нямаше рум сървис, стаята вонеше на застоял цигарен дим и чаршафите изглеждаха подозрително мръсни. Форд се беше регистрирал, без да показва лична карта, и беше платил кеш. Кльощавият рецепционист я беше погледнал мазно и Аби придоби доста добра представа за мислите, които се въртяха в главата му.

Форд ѝ поръча пица и се изгуби някъде, без да казва къде отива, като обеща да се върне преди зазоряване. Беше я оставил там с лаптопа и твърдия диск, и ѝ беше казал да разбие паролата.

По-лесно е да се каже, отколкото да се изпълни. От часове се мъчеше без никакъв успех. Твърдият диск беше марка, която не разпознаваше, нито успя да открие в мрежата; като че ли беше специална изработка, с много висока плътност. Беше невъзможно твърд диск с такива размери да побира 160 терабайта. Специално производство на ЛРД. Защитен с парола. Беше пробвала най-

вероятните кандидати за пароли, както и хиляди други възможни комбинации от сайтовете, в които бяха събирани най-често употребяваните пароли. След това започна да вкарва комбинации от имената на Корсо, рождената му дата, името и рождената дата на майка му, най-различни имена на улици край къщата му, местни барове, имената на гимназията му и отборите в колежа, талисмани, популярни групи и хитове от младежките му години — накратко всичко, до което успя да се докопа в интернет. Но в един момент се усети, че е подхождала грешно към проблема. Паролата беше измислена от загадъчния професор, който беше откраднал диска от ЛРД. Тя не знаеше нищо за този човек, нито дори името му. Как би могла да се досети за паролата? Или още по-зле, тя можеше да е останала още от ЛРД, което означаваше, че посмъртно нямаше да успее да я разбие.

Тя свали няколко програмки от интернет и се опита да я декодира с тях, но без успех. Задачата започна да ѝ се струва безнадеждна. Доколкото разбираше, твърдият диск беше кодиран с някакъв вид военна криптография.

И все пак дискът беше поискал парола, а това беше добър знак. Сигурно имаше и друг начин да се разреши проблемът. Тя отвори шеста кутийка с диетична кола и я изгълта. Усети нужда от допълнителна енергия, измъкна кутията с пица и натъпка последното студено и твърдо парче в устата си и го прокара с още кола.

Замисли се за собствените си пароли и за това как ги измисляше. Повечето ѝ идваха на мига, често смесваше ругатни с числа или символи, които беше запаметила още в гимназията незнайно по каква причина. Любимите ѝ бяха „E3alt4slh5i9t“ и „F2u7clk8y2o8u“. Лесни за запомняне, невъзможни за разбиване. Само заради тръпката реши да опита и тях, но отново без успех.

Отново отпи от колата, представяйки си последния ден на професора на работното му място, как ли се е почувствал, разбирайки, че го уволняват и ще трябва да опразни бюрото си до пет часа. Беше достатъчно ядосан, че да открадне твърд диск със секретни данни. Щом се е прибрал у дома, сигурно веднага е сменил паролата на диска, за да не може никой от ЛРД да има достъп до него.

Аби въздъхна и хвърли кутийката от кола към коша. Тя се удари в ръба му и се търкулна по пода, разпръсвайки капки кола по и без това зацапания килим.

— Мамка му! — каза Аби на висок глас. Защо нямаше някой джойнт под ръка, за да се успокои, да прочисти съзнанието си, да обмисли нещата.

Отново подхвана нишката на предишните си мисли. Сигурно е променил паролата, след като се е прибрал у дома, в някоя занемарена къщичка в Южна Калифорния, с лекъосани килими и жена на горния етаж, която непрекъснато се оплаква от липсата на пари. Човекът измъква диска, който е скатал в бельото си или там, където му е намерил място, и го включва към лаптопа. Той е вбесен, разстроен, не може да повярва какво му се е случило. Не може да мисли трезво. Но трябва да смени паролата — това е изключително важно. Затова в съзнанието му изниква нова и той я напечатва.

Какво ли е минавало през ума му *точно в онзи миг?*

Аби написа „мамкаимнаЛРД“. Не се получи.

Тя си припомни стандартните правила: добрата парола трябва да се състои поне от осем символа, смесени цифри и букви, големи и малки.

Тя написа „мамкаимнаЛРД1“.

Бинго.

55.

Форд подкара взетия под наем мерцедес по криволичетните улички на богатият вашингтонски квартал около улица Квебек, докато не намери къща, в която се провеждаше вечерно парти. Паркира колата си до другите и излезе в топлата нощ, закопчавайки сакото си. Елегантните къщи в джорджиански стил бяха подредени покрай спретнати полянки, прозорците им светеха в летния здрач. Къщата, в която се провеждаше партито, беше по-ярко осветена, и докато минаваше край нея, той чу от вътрешността да се носи приглушена джаз музика. Обикаляйки бавно улицата, пъкнал ръце в джобовете си като съсед, излязъл на разходка, той изчака, докато не се убеди, че е сам, и бързо сви в гората, прекоси потока и стигна до задния двор на номер 16, „Хилбрук лейн“. Беше почти полунощ, но той извади късмет: на алеята беше паркирана само една кола. Локууд беше все още на работа. Несъмнено е бил много зает през последните дни... и нощи.

Обиколи двора, но не откри никакви следи от активно наблюдение или охрана. Къщата беше тъмна, светеше само горният прозорец — най-вероятно съпругата му четеше в леглото. Лампата на входа също светеше. За негов късмет научният съветник на президента не се ползваше с привилегията да бъде охраняван от тайните служби. Но въпреки това може би имаше аларми или сензори за движение, които включваха осветлението — обичайните неща — но докато се движеше бавно, той можеше да сведе до минимум риска от включването им. Успя да стигне незабелязан до предната алея.

Избра си скривалище сред групата тисови дървета край алеята и се стаи в очакване в най-дълбоките сенки. Имаше вероятност Локууд да остане да работи цялата нощ, но той познаваше навиците му достатъчно добре, за да знае, че човекът никога не оставаше да спи в кабинета си. Все по някое време щеше да се прибере.

Форд чакаше.

Мина един час. Той се размърда, опитвайки се да разтъпче схванатите си крака. Прозорецът на втория етаж угасна. Мина още

един час. Най-накрая, малко след два часа, той видя по улицата да се задават автомобилни фарове и се стресна при трополенето на автоматичната врата на гаража, която започна да се вдига.

След миг фаровете се плъзнаха по алеята и една тойота хайлендър мина покрай него и влезе в гаража. Форд се измъкна от скривалището, залепи се за задната броня на колата и зачака. Минаха няколко минути, лявата врата се отвори и един висок мъж слезе.

Форд се изправи и излезе иззад колата.

Локууд отскочи стреснато назад и се втренчи в него.

— Какво, по дяволите...

Форд се усмихна и подаде ръка. Локууд го гледаше.

— Изкара ми акъла. Какво правиш тук?

Запазвайки приятелската усмивка на лицето си, Форд отпусна ръка и пристъпи напред.

— Искам да си отзовеш човека.

— За какво говориш? Какъв човек?

Нещо в гласа му накара Форд да му повярва.

— Човекът, който уби Марк Корсо и се опита да убие мен и асистентката ми днес следобед в Бруклин, който откри стрелба в един бар и уби бармана. Ще прочетеш за всичко това в „Таймс“. Предполагам, че е от Управлението. Търсеше един твърд диск.

— Мили Боже, Уайман, знаеш много добре, че никога не се забърквам в такива неща. Ако някой се опитва да те убие, той не е от нашите. По-добре ми разкажи какво си направил, за да провокираш това.

Форд погледна Локууд. Мъжът изглеждаше развълнуван и объркан. Оперативната дума беше *изглеждаше*. След осем години във Вашингтон хората стават много добри в заблудите.

— Все още работя по случая.

Локууд сви устни, размишлявайки.

— Ако някой те гони, той не е от ЦРУ. Те не работят толкова грубо, а и ти си един от тях. Естествено, може да е някой от РУМО^[1]. Черното управление. Кучите синове не отговарят пред никого. — Лицето на Локууд почервения. — Веднага ще проверя и ако са те, ще взема необходимите мерки. Но за Бога, Уайман, какви ги вършиш? Задачата ти отдавна приключи. Предупредих те да не се занимаваш

повече с нея. Сега пак ти го казвам: откажи се, или ще те съсипя. Ясно ли е?

— Не е. И още нещо: асистентката ми е двайсетгодишна студентка, която няма нищо общо с тази работа.

Локууд наведе глава и я поклати.

— Ако е някой от нашите, ще го намеря и ще раздуя тая работа, повярвай ми. Но ако бях на твое място, щях да помисля хубаво кой друг би могъл да бъде — някой *извън* правителството. Но пак искам да те попитам: защо се занимаваш с това? Нямах никаква полза от тази надпревара.

— Няма да ме разбереш. Дойдох за още информация. Каж ми какво става, кажи ми всичко, което знаеш.

— Сериозно ли говориш? Нищо няма да ти кажа.

— Дори и в замяна на онова, което аз знам?

— А то е?

— Обектът не е паднал в океана край Мейн. Паднал е на остров.

Локууд пристъпи напред и снижи гласа си.

— Откъде знаеш?

— Бях там. Видях дупката.

— *Къде?*

— Това е информацията, която ще получиш в замяна на твоята.

Локууд го изгледа свирепо.

— Добре. Нашите физици смятат, че онова, което е преминало през Земята, е къс странна материя.

— А не миниатюрна черна дупка?

— Не, разбира се.

— Какво се разбира под странна материя, по дяволите?

— Това е свръхплътна форма на материята. Състои се само от кварки. И е изключително опасна. Аз самият не я разбирам съвсем — поразрови се малко, ако искаш да разбереш повече. Това е единственото ново нещо, до което се добрахме. И така... Къде се намира островът?

— Казва се Шарк. В залива Мъсконгъс, на около осем мили от брега. Това е малък, неплоден остров — ще откриете кратера на най-високата му част.

Локууд се обърна, извади куфарчето си от колата и затвори вратата. Форд се обърна да си ходи, но Локууд изненадващо го хвана за

ръката.

— Бъди внимателен. Ако открия хората, които те преследват, кълна се, че ще ги спра. Но имай предвид, че може да не са от нашите...

Форд мълчаливо се обърна, промъкна се под вратата на гаража, прекоси двора и се изгуби в тъмния парк. Тръгна към потока, където гората беше най-гъста, прекоси го и излезе на пътеката. Появи се на улица Квебек, поотупа се, изпъна сакото си и прокара пръсти през косата си. Отново се престори на разхождащ се съсед и тръгна бързо надолу, придържайки се в сенките, за да избегне патрулиращи полицейски коли. След няколко завоя той стигна до паркинга, където беше оставил колата си. Прикрит зад дърветата, той погледна натам. Лоша работа. Две полицейски коли бяха спрели от двете страни на колата под наем и очевидно записваха номерата. Може би Локууд беше повикал полиция? Или може би колата му беше останала на паркинга твърде дълго; партито в къщата отдавна беше свършило и някой параноичен съсед се беше обадил на ченгетата. За нещастие той беше наел мерцедеса с истинското си име — нямаше друг избор.

Проклинайки под носа си, Форд се скри в мрака и тръгна през задните дворове и парка към Американския университет и автобусната спирка на Масачузетс авеню.

[1] РУМО — Разузнавателно управление към Министерството на отбраната на САЩ. — Бел.прев. ↑

56.

Аби огледа файловете на сто и шейсет терабайтовия диск и си избра няколко. Тук имаше стотици хиляди, може би дори милиони изображения от Марс, грандиозни, удивителни, изключителни снимки на кратери, вулкани, каньони, пустини, дюни, планини и равнини. Радарните изображения бяха също толкова впечатляващи — разрези през марсианската кора. Но данните за гама-излъчванията представляваха просто таблици с цифри и най-различни тайнствени графики, които бяха невъзможни за дешифриране. Тук нямаше никакви снимки — само числа.

Една папка, озаглавена „ГАМА-АНОМАЛИЯ“ привлече вниманието ѝ. Вътре имаше само един файл с разширение „pps“ — Пауър пойнт презентация, която беше създадена върху диска само няколко седмици по-рано.

Аби кликна върху файла. На екрана се отвори прозорец и презентацията започна.

Сцинтилатор за гама-лъчи ОМС Комптън:

Анализ на данните от емисии на аномално гама-излъчване

Марк Корсо, главен анализатор-лаборант

Изглеждаше добре — това сигурно беше онази презентация, която беше вбесила супервайъра му Дирквайлер и която беше станала причина за уволнението. Неговата идея фикс. Тя кликна върху следващата страница, която показва схема на планетата Марс с орбиталните траектории на сателита Марс Орбитър, които се презастъпваха. Следваше графика, озаглавена „Теоретична сигнатура на конкретен източник на гама-излъчване на повърхността на Марс“, която показваше равномерен вълнообразен модел. Графиката на следващата страница беше озаглавена „Действителна сигнатура на гама-лъчите“ и се разчиташе трудно. След това двете бяха насложени

една върху друга и според нея съответствието беше незначително, имаха много големи стандартни грешки и фоновият шум беше доста силен. Имаше пикове и спадове, но те се срещаха много рядко, а теоретичната и действителната сигнатури изглеждаха като извън фаза.

Тя кликна отново, но, изглежда, беше стигнала до края.

Какво означаваше това? Презентацията явно беше устна, защото към графиките нямаше никакъв текст.

Тя отново кликна върху файла, опитвайки се да го разгадае. „Теоретичен източник на гама-излъчване на повърхността на Марс“. Тя се опита да си припомни часовете по физика в Принстън и онова, което би трябвало да знае за гама-лъчите. Те бяха най-активната част от електромагнитния спектър, с по-висока енергия от рентгеновите лъчи. Гама-лъчи, гама-лъчи... Както вече беше казала на Форд, от Марс не би трябвало да се излъчват такива — или пък напротив? Тя се наруга, че не беше учила повече.

Потърси в Гугъл статии за гама-лъчите и ги прочете. Те бяха резултат от изключително бурни реакции — избухване на свръхнови, черни дупки, неутронни звезди, при аниhilация на материя и антиматерия. Прочете, че в Слънчевата система гама-лъчите се произвеждаха по един-единствен начин — когато мощни космически лъчи от дълбокия космос проникнат през атмосферата или повърхността на планетата. Всеки космически лъч разкъсваше атомите на материята, излъчвайки гама-радиация. В резултат на това всички планети в Слънчевата система, които бяха бомбардирани от космически лъчи от дълбокия космос, имаха слабо гама-излъчване. То беше разсеяно по повърхността на цялата планета.

Прочете още няколко статии, но всички стигаха до един извод: няма природен процес, който да създаде конкретен източник на гама-излъчване в Слънчевата система. Нищо чудно, че Корсо беше толкова заинтригуван. Той беше открил такъв източник на Марс — и никой в ЛРД не му беше повярвал. А дали наистина беше открил нещо? Трудно беше да се каже.

Аби се втренчи в екрана на компютъра, разтърка очи и провери колко е часът. Три сутринта. Къде ли беше Форд?

Въздъхна, стана от леглото и отвори малкия хладилник. Празен. Беше изпила всички диетични коли, беше изяла всички снаксове и шоколадови десерти. Може би трябваше да легне да поспи. Но

мисълта за съня въобще не я изкуши. Твърде много се притесняваше за Форд. Започна безцелно да преглежда данните, след това потърси в Гугъл информация за Марс Мапинг Орбитър. Изстрелян през 2005, той беше навлязъл в орбита около Марс година по-късно и продължаваше да работи и до сега. Орбиталният апарат беше натъпкан с камери, спектрометри, подземни радари и сцинтилатор за гама-лъчи. Цел: да картографира Марс. На борда си носеше най-мощния телескоп, изстрелван някога в дълбокия космос, наречен HiRISE, който беше строго секретен, но се смяташе, че може да види обект с диаметър дванайсет инча от височина сто и трийсет мили. През няколкото месеца от началото на тази операция ММО беше изпратил на Земята повече данни от всички досегашни космически мисии заедно.

И като че ли голяма част от тези данни, може би дори всичките, се намираха в този твърд диск.

Тя пренареди папките по дати. На самия връх се намираше най-новата — и то много нова — озаглавена „МАРС МАШИНА“.

Това ѝ прозвуча интригуващо. Отвори папката и видя вътре повече от трийсет файла с имена като „ДЕЙМОС-ГОЛЕМИ“ и „ВОЛТЕР-ОРИГ“, до „ВОЛТЕР-ДЕТАЙЛИ“, заедно с поредица от файлове „ВОЛТЕР1“ до „ВОЛТЕР33“.

Тя ги прегледа един по един, взирайки се в размазаните, мътни образи, всеки един по-изчистен от предишния. Всички те бяха на странно изглеждаща конструкция, кух цилиндър, заобиколен от сферични изпъкналости, издигнат върху петостенна основа. Потънала в прах. Приличаше на кадър от филм или на някаква арт инсталация.

Тя започна да преглежда снимките от Волтер, след това и по-големите файлове от началото, „ДЕЙМОС-ГОЛЕМИ“ и „ВОЛТЕР-ОРИГ“, взирайки се в изображенията с все по-засилващо се разбиране. Сърцето ѝ заби ускорено, щом ѝ проблесна къде точно е била заснета тази странна конструкция. Тя задиша учестено. Това беше невероятно, немислимо...

Чу потропване пред вратата, стъпки, изщракването на ключалката, след което вратата се отвори.

Тя се изправи.

— Няма да повярваш...

Форд я прекъсна с рязък жест.

— Спри компютъра и прибирай всичко. Трябва да се махаме оттук. *Веднага.*

Хари Бър огледа фоайето на евтиния хотел, надуши нещо и огледа обувките си за кучешки фъшкии. Нищо — сигурно някой ги беше вече внесъл. Разполагаше с достатъчно време, за да се успокои по пътя към Вашингтон. Толкова близо беше: Исусе, дори беше видял как момичето отлепя диска от хладилника, докато се измъкваша навън, но двамата успяха да скочат в таксито, преди да ги хване и да си довърши работата.

Но те не му бяха избягали съвсем. След като записа числата от покрива на таксито, той успя да ги проследи, с помощта на един приятел от полицията във Вашингтон. Приблужи се до рецепцията и позвъни на звънеца. След няколко минути от задната стаичка се появи отпуснат младеж с твърде пристегнат колан, над който висеше шкембето му.

— Мога ли да ви помогна?

Бър си наложи подходящото изражение на лицето и бързо заговори.

— Надявам се да можете. Търся дъщеря си. Тя избяга с един мъж, голям боклук, запознал се с нея в църквата, представяте ли си, перверзник такъв! — Той млъкна, за да си поеме дъх. — Мисля, че са прекарали нощта тук, имам снимки... — Той бръкна в куфарчето си и измъкна оттам гланцирани снимки на Форд и момичето. — Ето ги. — Той млъкна, дишайки тежко.

Мъжът бавно се наведе над снимките, млясна с устни и ги погледна. Настъпи продължително мълчание. Бър устоя на импулса да му бутне една двайсетачка, което явно очакваше и мъжът. Бър не обичаше да плаща за информация — понякога така се получаваше невярна информация. Глупавичките, честни хорица, които даваха информация от сърце, винаги му вършеха отлична работа.

Ново мляскане с устни. Господин Флегматик вдигна очи и срещна неговите.

— Дъщеря? — попита той със скептичен тон.

— Осиновена — отвърна той. — От Нигерия. Жена ми не можа да зачене и решихме да дадем възможност на някое малко африканско момиче. Кажете ми, виждали ли сте я? Моля ви, помогнете ми, тя е любимото ми момиче. Този боклук се запозна с нея в църквата, той е два пъти по-възрастен от нея и е женен на всичкото отгоре.

Очите му отново се наведоха към снимката и се разнесе дълбока въздишка.

— Виждал съм ги.

— Наистина ли? Къде? Тук ли са отседнали?

— Не искам неприятности.

— Няма да има, обещавам ви. Просто искам да спася дъщеря си.

Рецепционистът кимна, жвакайки с дъвката си. Заприлича на крава, която преживя.

— Ако има неприятности, ще трябва да се обадя на ченгетата.

— Да ви приличам на човек, който носи неприятности? Аз съм професор по английска литература в Йейл, за Бога! Просто искам да говоря с нея. Коя стая?

Отговор не последва. Сега беше мигът да вложи малко пари. Той измъкна една петдесетачка, която мъжът буквално изтръгна от ръката му. Отиде с пъшкане до задната стая и се върна с регистрационната книга. Отвори я на бюрото и я обърна към него, сочейки с пръст. „Господин и госпожа Мортън.“

— Господин и госпожа Мортън? Взели са си само една стая? Номер 155?

Мъжът кимна.

Хари Бър придоби изражението на баща, който си мисли за нещо, за което би предпочел да не мисли.

— Ами лична карта, показаха ли ви някаква лична карта?

— Понякога забравям да питам — каза бавно мъжът.

Бър прегледа картата на мотела и откри, че стая 155 се намира в задното крило на мотела, на първия етаж. Това беше евтино местенце, всички стаи имаха отделни входове и нямаха задни врати. Още по-добре.

Той се изпъна.

— Благодаря ви много.

— Без шум или ще викна ченгетата.

— Не се тревожете. — Бър отиде до колата си и я премести встрани от входа. Бръкна в жабката и усети успокояващата тежест на израелския „Дезърт ийгъл“, 44-ти калибър, полуавтоматик, работното му оръжие. Взе заглушителя, завинти го на дулото и го остави на седалката до себе си, след което бавно зави и спря в задния двор на мотела.

Ако зависеше от него, нямаше да има никакъв шум.

58.

— През прозореца? Да не си полудял? — Аби стоеше на вратата на банята с ръце на хълбоците.

Форд не ѝ обърна внимание. Той дръпна едното крило на евтиния алуминиев прозорец в банята. Метна куфара на Аби през него, после своя собствен и се обърна към нея:

— Ти си на ред.

— Луда работа. — Но Аби се подчини, показа главата си през прозореца и бързо се измъкна през него. Форд ѝ подаде лаптопа и диска, и след това сам се измъкна навън. Намираха се в задния двор на мотела. Той беше ограден с мрежа, от другата ѝ страна имаше обрасла с бурени резервна алея за автомобили и дренажна канавка, а по-нататък занемарен търговски център с голям паркинг. Небето беше сиво и леко ръмеше.

Аби вдигна куфара си.

— Сега какво? Такси ли ще си викнем?

— Давай към магазина.

— Още не е отворен.

— Няма да пазаруваме. Просто върви.

— Защо бягаме? — попита Аби. — Какво си направил?

— По-късно.

Аби вървеше след Форд по алеята. Той прехвърли куфарите през оградата.

— Давай.

— Това е абсурдно — каза Аби и се вкопчи в мрежата. Изкатери се и се прехвърли от другата страна. Форд я последва.

— Не изоставай.

Той побягна по буренясалата алея, прескочи канавката и се насочи към паркинга. Аби чу леко свистене на гуми, обърна се и видя жълт фолксваген бийтъл да свива по алеята зад мотела. Колата спря, вратата се отвори рязко и отвътре изскочи някакъв мъж, който коленичи на земята.

Форд я сграбчи за ръката и я блъсна зад една паркирана кола. Чу се тъпо *пльок* и страничният прозорец се пръсна на парчета.

— Мили Боже!

Поредният куршум се заби с *пльок* в колата.

— Само не се надигай. Забрави за куфарите. Следвай ме.

Форд побягна снишен между паркираните автомобили. След миг Аби чу ново свистене на гуми — фолксвагенът беше потеглил. Видя го да се движи с голяма скорост към главния път.

— Ще заобиколи и ще свие в паркинга — каза Форд. — Искам да бягаш, ама наистина да *бягаш*!

Той се засили към единствената част от паркинга, където бяха паркирани автомобили, сакото му се развяваше отзад, а той стискаше здраво куфарчето. Аби хукна след него, стараяйки се да не изостава. Хвърли един поглед през рамо и видя жълтата кола да свива от главния път и със свистене на гумите да връхлита в паркинга и да се засилва точно срещу тях.

— Залегни.

Те се свиха зад един очукан стар пикап и Форд се захвана с ключалката. След миг вратата се отвори.

— Влизай вътре, но залегни на пода.

Аби се подчини, пропъзля в кабината и се сви под прозореца. Форд се пъкна до нея, метна куфарчето на задната седалка и отвори жабката. Измъкна оттам една отвертка, подпъкна я под панела, който покриваше механизма за запалване, и го изкърти. След това пъкна отвертката в контакта, завъртя я — и двигателят забоботи.

Аби седеше свита на пода пред седалката, навела ниско главата си.

— Така — каза Форд. — Дръж се здраво и не си вдигай главата.

Тя чу рева на двигателя, подът завибрира и пикапът се стрелна напред, събаряйки я по гръб. Гумите му изсвистяха силно на завоя и двигателят отново изрева, когато Форд го форсира.

Разнесоха се изстрели, тя почувства как пикапът завива, поднася силно и продължава напред.

— Господи! — проплака тя, опитвайки се да се задържи.

— Извинявай.

Чуха се нови изстрели, този път отдалеч.

Внезапно пикапът се разтърси силно, излетя във въздуха и отново се стовари на земята. Продължи да се движи подскачайки нагоре-надолу и клатейки се силно — или беше свил през полето или бяха поели по някой неасфалтиран път.

— Вече можеш да станеш.

Аби се надигна и седна на седалката. Пикапът наистина се движеше през полето към някаква жп линия. Форд зави и го подкара успоредно на релсите по някаква стара пътека, проправена от трактор. След около половин миля се появи прелез; той зави рязко, прескочи релсите и подкара по стария път с четирийсет, шейсет, седемдесет мили в час.

— Аби, огледай се и виж дали сме се измъкнали.

Аби се обърна назад. Не се виждаше нищо освен прашния път, широкото поле, пълно със стърнища, а в далечината се виждаше разбита ограда и пътя, по който бяха стигнали дотук. Стори й се, че мярва жълтото петно някъде в началото му.

— Няма го.

— Отлично. — Форд намали и скоро забелязаха асфалтиран път. Форд зави по него.

— Боже Господи! — възкликна тя, махайки едно пържено картофче от косата си. За пръв път огледа и пикапа. Той беше стар модел и смърдеше на цигари и вкиснало мляко. Дрехите й бяха изцапани от мръсотията по пода. Пред тях се появи знакът за магистралата и скоро те вече летяха по нея.

— Това не ми харесва — каза Аби. — Въобще не ми харесва.

— Наистина съжалявам, Аби. Веднага ще те отведе на сигурно място.

— Напускам. Тая работа е отврат! Искам да си ида у дома.

— Още не. Съжалявам.

— Откраднахме ли този пикап? Или задавам тъп въпрос?

— Да... и на двете.

Тя поклати глава и избърса очите си, които се бяха насълзили.

— Все едно съм в някой второкласен екшън.

— Да.

— И къде отиваме сега?

— Още не съм решил. Ще те отведе на някое абсолютно сигурно място и ще те оставя там, докато не оправя този проблем.

Аби се облегна назад, отвори жабката, намери някакви кърпички и си издуха носа.

— Айпода ми остана в куфара.

— Това е най-малкия ти проблем.

— Но всичките ми песни са там!

— Трябва да те отведе на сигурно място. Мисля си за една къща в Ню Мексико, която използвах при последната...

— Ню Мексико ли? С открадната кола? Никога няма да успеем.

— Да имаш по-добра идея?

— Всъщност имам. Семейството на приятелката ми Джаки притежава остров до крайбрежието на Мейн. На него има рибарска колиба със слънчеви панели, водоизточник — идеалното място, където да се покрием.

Колата бръмчеше по магистралата.

— А Джаки?

— Тя ще дойде с нас. Няма проблем. Освен това познава лодките и морето по-добре от всеки друг.

Форд намали и отби.

— И как ще стигнем до тази рибарска колиба?

— Ще вземем на заем лодката на баща ми и ще отидем там през нощта.

— Може и да стане — каза Форд. — Аби, нали разбираш, че ще те оставя там сама известно време, докато не оправя тази каша. Не мога да остана. Ще трябва сама да се грижиш за себе си.

— Абсолютно подкрепям. Много е гадно да стрелят по тебе.

— В такъв случай отиваме в Мейн.

— Досега нямах възможност да ти го кажа — избъбри Аби и си пое дълбоко дъх, — но открих нещо невероятно на онзи твърд диск.

Форд я погледна с възхита.

— Как успя?

— Отгатнах паролата. Направо няма да повярваш — там има снимки на нещо, което се намира на Деймос. Нещо неестествено. И много старо. Корсо го е нарекъл Деймос машина.

Форд я погледна.

— Стига бе.

— Няма стига. Има цяла купчина снимки. На дъното на един кратер, наречен Волтер, скрито в сенките, едва се забелязва. Някаква

машина. Без майтап.

— Сигурно е някакво природно образуване. Или шега на учените.

— Няма начин.

Форд се обърна към нея и я прониза с поглед.

— Как изглежда?

— Кръгло нещо, което прилича на пръстен, като цилиндър или вход към тунел. С някакви сфери прикрепени към него. Полузаровено в прахта.

Форд не сваляше поглед от нея.

— Чакай малко. Да не би да имаш предвид, че това е нещо *извънземно*?

— Точно това имам предвид.

59.

Хари Бър влезе в търговския център, размахвайки ръце, с подходящото изражение на изненадан клиент. Той прегледа картата на мола и видя къде трябва да отиде. Климатичите бяха надути до дупка. Бър реши, че сигурно поддържат сибирски температури, за да успяват да охлаждат местните. Никой не би искал дебелиците да получат удар преди да оставят доларите си в магазините. Сградата беше запусната, петдесет процента от помещенията бяха празни.

Най-накрая откри онова, което търсеше — врата с табела „охрана“. Тя беше затворена. Бър почука, изчака и опита да я отвори. Беше заключена. Той се огледа: наоколо не се виждаше нито един пазач.

Той усети, как в него се надига раздразнение. Нещата съвсем се прецакваха. Изглежда, губеше усета си. При проучванията си беше разкрил, че Форд е бивш агент на ЦРУ. Шибанякът го беше надушил някак си в бара, още преди проклетия японец да измъкне оръдието изпод рафта. Голям късмет извади, че човекът беше лош стрелец, сигурно през живота си не беше гърмял с 45-ти калибър. По някакъв начин Форд го беше усетил и в мотела. В този случай Бър определено си заработваше парите с пот на челото.

Той се опита да потисне гнева си. Гордееше се с това, че по природа е веселяк, че не се поддава на мрачни настроения или отмъстителни чувства. Това беше част от силните му страни. Не си позволяваше да се ангажира емоционално с работата си, която си беше чисто и просто убиване за пари. Или поне така смяташе. Не можеше да си позволи да приема нещата лично.

Той огледа мола, който бързо се пълнеше с клиенти. Поне нямаше да му е трудно да си намери жертва. Вместо да пропилява времето си в търсене на охраната, по-добре да я накара да дойде при него. Нещо като планината и Мохамед, така да се каже. Влезе в музикалния магазин, веднага си набеляза един тип в хевиметъл секцията и започна да се мотае около него. Мишената беше идеална: един пъпчасал готик металист с пурпурна коса, който миришеше на

марихуана и носеше торбичка в ръка. Бър се приближи до рафта, грабна по пътя си един диск на някаква група, наречена „Спайншанк“, обърна се и мина покрай младежа, блъскайки се леко в него.

— Извинете.

Типът изгрухтя нещо нечленоразделно и продължи да преглежда дисковете. Бър го изчака да приключи и тръгна след него към изхода. Щом приближиха вратите със сензори, алармата започна да вие и младежът застина на място като елен, хванат в капан, с изненадано изражение на лицето.

И тогава планината дойде при Мохамед, две планини всъщност, които пухтяха и подрънкваха с белезници. Те обградиха гота и претърсиха чантата му, където откриха диска на „Спайншанк“. Пренебрегвайки безрезултатните му и напълно невероятни обяснения, че дискът сигурно случайно е паднал в чантата му, те започнаха да го засипват с въпроси и заплахи.

Хари Бър се приближи към тях и показа значката си — бивше притежание на един вашингтонски полицаи, който беше достатъчно небрежен, за да позволи джобовете му да бъдат пребъркани по време на едно задръстване.

— Полицай Уилсън? — попита той единия полицаи, прочитайки името му на табелата.

— Да?

Бър му показва значката си.

— Казаха ми, че вие сте моя човек.

— Така ли?

— Става въпрос за кражба на автомобил от тази сутрин. Аз съм полицаи за свръзка от отдела за разследване под прикритие, моторни превозни средства. Казвам се лейтенант Муур. — Той протегна ръка. Уилсън я пое.

— Може ли да поговорим насаме, полицаи?

— Разбира се. — Бър отведе Уилсън по-далеч от момчето, което протестираше все по-гръмогласно, докато му слагаха белезници. Той извади малко тефтерче от джоба си, наплюнчи пръста си и започна да го прелиства.

— Няма да ви отнема много време, трябва ми само няколко подробности.

— Досието е в офиса. Вече изпратихме информацията до щатската полиция.

Бър завъртя очи, показвайки отвращението си от бюрокрацията.

— Напоследък сме много бавни. Сигурно ще мине цяла седмица, преди да стигне до нас. Или пък можете още сега да ми помогнете. — Намигване. — Какво ще кажете.

— Разбира се, лейтенант. С удоволствие ще ви помогна.

Офисът беше точно такъв, какъвто предполагаше Бър, клетка без прозорци, миришеца на „Менен“. Уилсън седна зад бюрото си, дръпна чекмеджето и извади една папка.

— Искам обичайното — каза Бър, — модел, номер, свидетели... всичко, с което разполагате.

— Нямаме свидетели, лейтенант — каза Уилсън, с изражение, подходящо за сериозността на престъплението. — Колата е бял форд пикап F150, модел 1985 година, с вирджинска регистрация... — Той продължи да изброява подробностите, а Бър ги записваше.

— Ще намерим колата, винаги ги намираме — каза Уилсън. — Някое хлапе е тръгнало да се забавлява. Никой гараж за крадени коли няма да се интересува от стар модел пикап като този.

— Не се и съмнявам, че ще го намерите, полицай — отвърна Бър, пхна златния си молив в тефтерчето и го прибра. Отново протегна ръка. — Няма нужда да се опитвате да се свързвате с мен, аз ще ви се обадя по телефона. Щом пикапът изникне отнякъде, бих искал да разбера за това. Имате ли визитна картичка?

Уилсън му я подаде.

— Много съм ви задължен, полицай. — Той се поколеба. — Може би ще е по-добре да не съобщавате за посещението ми в щаба, нали разбирате. Те не обичат някой от отдела по разследване под прикритие да заобикаля бюрократичната им машина. — Той отново намигна на Уилсън.

— Разбира се — отвърна Уилсън и се ухили.

Бър напусна мола и се върна при фолксвагена. Добре, че навън беше горещо, особено след ледения въздух в мола. Форд и момичето със сигурност се бяха покрили. Оставаше му само да си седи на задника и да чака колата да изникне отнякъде. Хари Бър плесна с ръце по волана и измърмори една ругатня. Положението беше много

прецакано. Може би този път трябваше да направи изключение и да изпита удоволствие от убийството.

60.

От залива Грейт солт подухваше топъл летен бриз. Аби се втурна към входа на старата сграда с противопожарна стълба в центъра на Дамарискота, която се извисяваше на фона на звездното небе. Няколко пъти натисна звънеца на апартамента на Джаки. След малко от домофона се разнесе приглушен глас:

— Кой е, по дяволите?

— Аз съм, Аби. Отвори.

Чу се продължително бръмчене. Аби бутна вратата и се изкачи по разнебитените стълби. Бяха зарязали откраднатата кола на паркинга на един минимол край магистрала 1 — щеше да мине доста време, преди да я открият там. След това извървяха две мили пеша през гората и по черните пътища на Дамарискота.

Тя стигна до вратата на апартамента.

— Джаки?

Отвътре се разнесе ядосано изръмжаване:

— Махай се.

— Аз съм, Аби.

Изпъшкване. Звуци от тътрещи се крака. Ключалката изщрака и Джаки отвори вратата. Изправи се на входа с присвити очи, облечена с пижама, с разрошени коси.

— Мамка му, два сутринта е!

Аби нахълта вътре и затвори вратата.

— Нуждая се от помощта ти.

Джаки я погледна и въздъхна.

— Боже, пак ли си загазила?

— Яко.

— Защо ли не съм изненадана?

Пристанището на Раунд понд се простираше в мрака, под нощното небе, чуваше се единствено пляскането на вълните в дъбовите пилони. Аби се спря накрая на кея. На около петдесет ярда от

нея се виждаше закотвената на мястото си „Марей II“. Часът беше три сутринта, беше тъмно като в рог, облаци закриваха луната, оставаше близо час и половина, преди риболовците да започнат да прииждат. Прилично време да се чуе двигател на лодка и отплаването ѝ нямаше да бъде отбелязано като нещо специално.

Джаки Спан и Уайман Форд стояха на дока зад нея. Той не изпускаше вездесъщото си куфарче от ръка.

— Почакайте тук. Ще докарам лодката до плаващия док, след това вие идвате и веднага се качвате на борда.

Аби развърза гумената лодка на баща си и извади греблата. Докато гребеше към очакващата я лодка, тя се надяваше баща ѝ да не е станал още. Беше оставила кратка бележка, но нямаше представа как щеше да реагира той на нейното повторно „заемане“ на лодката му за някаква си неопределена цел — както и на молбата ѝ да излъже за това.

Тя наблегна здраво на греблата. Потракването им в гривните и тихото пляскане във водата бяха единствените звуци, които се чуваха в пристанището. Дори чайките спяха. Тя стигна до „Марей“, качи се на борда и запали двигателя. Внезапното му изръмжаване разби спокойствието на лятната нощ. Тя беше доста сигурна, че никой нямаше да му обърне внимание. Шумът, вдиган от лодките дори посред нощ, беше начин на живот в заетото пристанище.

Тя я приближи до плаващия док, без дори да си прави труда да гаси двигателя. Джаки и Форд хвърлиха принадлежностите си на борда и скочиха след тях. Тя завъртя щурвала и насочи лодката към изхода от пристанището, подмина мигащата светлина, маркираща началото на канала, и навлезе в морето.

— И така — каза Джаки, настанявайки се на стола в рулевата кабина, и се усмихна на Форд. — Кой си ти и какво става тук, дявол да го вземе?

61.

Мейбъл Фортиър излезе от обществената пералня с плетен кош пълен с пране и тръгна през паркинга към колата си. На края му забеляза обичайната групичка мърляви хлапетии, които се събираха тук с тунингованите си коли, говореха по мобилните си телефони, ругаеха, пиеха бира, пушеха цигари и хвърляха фасовете си по земята.

Мейбъл отново се опита да се убеди, че това са добри момчета, които просто изпуснаха пара. Дори беше преподавала на някои от тях в първи клас, преди да се пенсионира. Тогава бяха толкова милички. Какво се беше случило с тях? Тя поклати глава; в днешни дни всички тийнейджъри пушеха и ругаеха, не беше както едно време.

Опитвайки се да задържи тези великодушни мисли в главата си, тя извади прането на задната седалка и прибра коша в багажника. Зад гърба ѝ се разнесе свистене на гуми — поредната кола пристигаше на тийнейджърското сборище. Тя вдигна глава и видя едно камаро син металик — колата на момчето на семейство Хинтън — което се задаваше с висока скорост и оповестяваше пристигането си с вой на клаксона. Той се движеше бързо, твърде бързо. Колата рязко зави със свистене на гумите, тя чу трясък и стържещия звук от удар на метал в метал, а по настилката се разпиляха парчета от пластмасовите брони. Глупакът с камарото беше взел твърде рязко завоя и беше ударил задницата на белия пикап, паркиран пред магазина.

Тя видя как момчето, което караше камарото, излезе от колата и се наведе да види трифутовата вдлъбнатина отстрани. Дори не си направи труда да погледне към пикапа, чиито задни фарове бяха напълно разбити, а бронята — откъсната наполовина. Ужасните му ругатни се разнесоха из целия паркинг, последвани от смеха и подигравките на тълпата хлапетии. После той качи обратно в камарото и излетя от паркинга с рев.

Мейбъл Фортиър гледаше ужасено. Момчето току-що беше напуснало мястото на катастрофата. А сега и останалите момчета се качиха по колите си и напуснаха паркинга преди полицията да пристигне.

Това беше възмутително. Възмутително! Момчето на Хинтънови беше нанесло щети за стотици долари на нечия кола и си беше тръгнало просто ей така.

Това беше капакът на всичко. Нямаше да им се размине просто ей така. Стига толкова. Мейбъл Фортиър извади мобилния си телефон и с мрачно изражение на лицето набра номера на полицията.

62.

Аби се събуди от миризмата на бекон и яйца. Слънцето надничаше през прозореца, отвън се чуваше плясъкът на вълните по каменистия бряг. Когато влезе в дневната, Форд седеше на кухненската маса, приведен над лаптопа, към който беше свързал твърдия диск. Тя видя, че той разглежда снимките.

— Тъкмо навреме! — извика Джаки откъм готварската печка. Тя тикна в ръцете ѝ чаша с кафе, приготвено точно както ѝ харесваше, с тонове сметана и захар.

— Ела навън да закусиш.

Аби хвърли един поглед към Форд и излезе навън при масата за пикник, която Джаки беше застлала с покривка. Голямата неокосена ливада се спускаше чак до каменистия бряг. Недалеч от него се намираха обраслите със смърчове островчета с тесни проливи между тях, през които се забелязваше открития океан.

Джаки ѝ поднесе закуската и седна срещу нея с чаша кафе.

— Къде е „Марей“? — попита Аби преди да се нахвърли върху бекона и яйцата. Умираще от глад.

— Преместих я в залива зад острова — отвърна Джаки.

Аби изпи кафето си и погледът ѝ се зарея към морето. Техният остров се намираше сред групичка от около трийсетина острова, разделени от континента от канала Масъл ридж. На юг се простираше заливът Мъсконгъс, а на север — заливът Пенобскот. Това беше идеалното място за криене, невидимо и от морето, и от сушата, изключително добре защитено от времето. Доколкото знаеше, никой не беше забелязал тръгването им от Раунд понд, никой не знаеше накъде се бяха запътили. Дори баща ѝ. Тук бяха в безопасност. Но от кого? Това беше въпросът.

Тя изгреба остатъците от яйцата с късче хляб и си сипа още кафе от каната на масата. Океанът беше спокоен, вълните спокойно заливаха каменистия бряг и също толкова спокойно се отдръпваха. Над главите им крещяха чайки, а в далечината се чуваше боботенето на самотна рибарска лодка.

Форд излезе навън с чаша кафе в ръка и се отпусна дългурестото си тяло на пейката край масата.

— Добро утро! — каза Джаки, усмихвайки му се широко. — Добре ли спяхте, господин Форд?

— Страхотно. — Той отпи от кафето и се загледа в морето.

— Виждам, че разглеждаш снимките на Деймос — каза Аби.

— Да.

— Какво мислиш?

Форд не отговори веднага, а се втренчи в нея с бледите си сини очи. После заговори бавно, с нисък глас.

— Според мен това е невероятно откритие.

Аби кимна.

— Без съмнение е извънземно и най-вероятно то е източникът на гама-лъчите. Сигурно е много старо, за да е толкова износено и очукано.

— Нали ти казах, че е истинско.

Той поклати бавно глава.

— Значи лудите учени се оказаха прави... Извънземна конструкция, кой можеше да повярва... И вече знаем, че не сме сами, наистина знаем. Направо съм като замаян.

Аби го погледна.

— Не си го разбрал, нали?

— Какво имаш предвид?

Тя поклати глава.

— Извънземна конструкция, дръжки. Това е *оръжие*. И то стреля срещу Земята.

63.

— Оръжие — повтори бавно Форд.

Аби погледна към Джаки, която смълчана ги слушаше.

— Точно така. *Извънземно* оръжие.

Форд прокара ръка през къдравата си коса.

— И какво те кара да си мислиш така?

— „Когато елиминирате невъзможното...“

— Този цитат ми е известен — каза Форд.

— Елементарно, скъпи ми Уотсън. А: това нещо изглежда като оръдие. Б: изстреляло е миниатюрна черна дупка, която е преминала през Земята.

Форд се облегна назад.

— Това не отговаря точно на фактите. Дори наистина да е „изстреляло“ онова нещо, с намерение да унищожи Земята, то опитът му се е провалил. Освен това не е правило втори опит. Ако наистина е оръжие, изглежда, е отказало.

— Откъде знаеш, че е отказало? Може би се подготвя за нов изстрел.

Форд поклати глава.

— Значи тези агресивни извънземни... къде са те? Живеят във вътрешността на Деймос?

Аби изсумтя.

— Те отдавна са си отишли.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Погледни снимката. Обектът е изоставен, покрит е с прах и е очукан. Никой не се грижи за него. Може би извънземните са оставили оръжието и са си тръгнали.

— Защо?

— Кой знае? Малко преди това нещо да стреля по нас, орбиталният спътник е минал близко до Деймос и е направил снимки. Може би това го е разбудило. Може би извънземните са минали оттук преди милиони години, видели са обитаема планета и са оставили оръжието, което да се погрижи за всички бъдещи технологични

цивилизации, които биха могли да ги предизвикат. По дяволите, може да има хиляди, милиони от тези оръжия, разпръснати из галактиката.

— Надявам се, че няма да се обидиш, ако се усъмня в теориите ти.

Аби скръсти ръце и зачака.

— Страхотни теории от Зоната на здрача.

— Помисли малко — каза Аби, — да видим дали няма да стигнеш до същото заключение.

Форд въздъхна.

— Ще помисля. Но ето още нещо, което може да ти се стори интересно: според моите правителствени източници това не е било миниатюрна черна дупка. Било е къс от екотична материя.

— Какво пък е това, по дяволите?

— Вид свръхплътна материя — каза Форд, — някакви си частици, наречени кварки, наблъскани здраво в изродено състояние... Според тях някои неутронни звезди всъщност може да се окажат странни звезди или кваркови звезди — да са изградени от странна материя. Някога чела ли си Кърт Вонегът?

— О, да — отвърна Али. — Обожавам книгите му.

— Спомняш ли си онази субстанция, наречена Лед-9 от „Котешка люлка“? Това беше някакъв специален вид лед, който при контакт с нормалната вода я превръща в лед при стайна температура?

— Спомням си я.

— Странната материя е нещо такова. При контакт с нормалната материя, тя започва да я преобразува, да я излапва, да я превръща в странна материя. Проблемът е, че странната материя е толкова плътна, че Земята може да се свие до нещо с размера на портокал.

— Ох...

— По-лошото е, че самият процес е нестабилен. Земята би избухнала с такава сила, че ще разкъса външната обвивка на Слънцето и ще разруши Слънчевата система. Може дори да превърне слънцето в странна материя, което ще доведе до наистина чудовищна експлозия. Тук особеното е, че късче странна материя може да премине през Земята сравнително незабелязано, стига да се движи с достатъчно голяма скорост. Няма да преобразува голямо количество материя и ще си продължи весело по пътя, без Земята да пострада. Но ако се движи

по-бавно и остане заклещено в Земята, то тогава сбогом, Слънчева система.

— Защо тогава не е направило по-голяма изходна дупка? Да причини изригването на вулкан или нещо друго?

— Добър въпрос. Късчето странна материя не може да създаде шокова вълна, защото то абсорбира цялата материя, до която се докосне. Докато минава през нея, то я поглъща, оставяйки след себе си тунел от вакуум, който веднага се запечатва от налягането в геоложките структури. Единственото доказателство за преминаването му ще бъде малката входна дупка, голямата изходна дупка и необичайната сеизмична сигнатура.

Аби подсвирна.

— Всичко това само подкрепя теорията ми. Късчето странна материя е идеалното оръжие — само си помисли!

Той се изправи и остави чашата си на масата.

— Не знам доколко са наясно с това във Вашингтон, но аз трябва да им занеса този диск. Ще те оставя тук. Не смея да те поставя под защитата на ЦРУ или местната полиция, защото не знам кой ни е подгонил. Има голяма вероятност да си имаме работа с някоя от агенциите към собственото ни правителство.

— Ами ти? Ако отидеш във Вашингтон могат да те пратят в Гуантанамо или някъде другаде.

— Няма друг избор. Защото ти си права — това нещо е оръжие. Съдбата на Земята може да е заложена на карта.

Аби кимна.

— За сега този остров е най-безопасното място. Просто си почивай тук, аз ще се свържа с теб след около пет дни, или по-малко. Смяташ ли, че ще се справиш?

— Не се тревожи, ще се оправим.

Той се обърна и я хвана за ръцете.

— Тази вечер, след като се стъмни, ще е ме откараш до континента — тогава вероятността да забележат лодката е най-малка. — Той млъкна за секунда, след което промърмори: — Оръжие... точно това е.

64.

Хари Бър паркира фолксвагена си пред обществената пералня и излезе от колата. Стоеше пред един от онези занемарени минимолове с десетки витрини, половината от които празни, без охрана, места, където се събираха разни безпътни младежи. Идеалното местенце, където да се зареже откраднат автомобил; нямаше никакви пазачи, само неколцина клиенти и много празни витрини. Сигурно щяха да минат седмици, преди някой да я забележи. За негов късмет — и за нещастие на Форд — някакво тъпо хлапе, което правило каскади, се беше ударило в колата.

Той се разходи по паркинга, за да придобие представа за мястото. Пикапът вече го нямаше, разбира се, бяха го откарали в полицията. Въпросът беше накъде бяха поели Форд и момичето? Благодарение на интернет той имаше доста добра представа къде да търси. Момичето беше от този район и баща ѝ живееше наблизко. Бър реши, че спокойно може да започне търсенето оттам.

Той се изсмя, запали една цигара и дръпна дълбоко. Въпреки всичко нещата като че ли започваха да се нареждат добре.

Той допуши цигарата и я хвърли на земята, след което се върна при фолксвагена. Според неговия джипиес град Раунд понд — какво тъпо име! — можеше да бъде открит на около дванайсет мили надолу по пътя. Той беше убеден, че добрият стар Джордж Строу може да сподели малко полезна информация за местонахождението на дъщеря си.

Пътят към Раунд понд криволичеше из гората и покрай фермите, докато в далечината не се появи пристанището, заобиколено от групичка стари, боядисани в бяло къщи. Докато паркираше в двора на една малка ферма недалеч от пристанището, джипиесът го уведоми с превзет британски акцент, че е достигнал местоназначението. Спря колата зад един червен пикап. Хвърли пистолета в куфарчето, излезе от колата, отиде до къщата и натисна звънеца.

Чуха се тежки стъпки и скоро вратата се отвори. Човек веднага ще разбере, че се намира в провинцията, помисли си той, щом тия

тъпанари отварят вратите си без дори да проверят кой стои отвън. Бър се изненада, когато видя пред себе си бял мъж, агресивно изглеждащ тип с обрुлено от вятъра лице и бледи сини очи, облечен с карирана риза, тиранти и дънки. Момичето сигурно беше осиновено — или беше дете от смесен брак.

— Мога ли да ви помогна? — попита той с приятелски глас.

Бър показа значката си.

— Господин Джордж Строу?

— Да?

— Казвам се лейтенант Муур, от вашингтонската полиция, отдел убийства. Дали ще можете да ми отделите няколко минути?

Лицето на мъжа изведнъж стана сериозно.

— За какво става въпрос, полицай?

Бър много хареса обръщението „полицай“. То означаваше, че мъжът уважава закона.

— Става въпрос за дъщеря ви Аби.

Сериозното изражение беше заменено с притеснено, разкриващо тревогата на един баща за детето му. Добре.

— Какво за дъщеря ми? Тя добре ли е?

Гласът на Бър стана дълбок и загрижен.

— Може ли да вляза?

Строу отстъпи и му направи път. Той вече трепереше.

— Да. Заповядайте.

Бър го последва в дневната и седна, без да иска позволение.

— Дъщеря ми добре ли е? — попита отново Строу.

Вместо да му отговори, Бър остана смълчан на дивана един мъчително дълъг период от време, след което каза:

— Господин Строу, онова, което ще и кажа, няма да ви е приятно, но аз се нуждаю от помощта ви. Всичко е строго поверително и вие сам ще разберете защо.

Лицето на Строу изгуби цвета си, но той запази присъствие на духа.

— Разследвам случай за сериен убиец, който от години преследва млади жени, най-вече в района на Вашингтон, но също така и в други части на Нова Англия. Казва се Уайман Форд. Много е изтънчен. Много е добър. Има много пари и се облича добре.

— Форд? Уайман Форд? Дъщеря ми започна да работи точно за този човек! — Той стана от креслото си.

— Знам. Оставете ме да довърша. Този престъпник убеждава младите дами да приемат работа като негови асистентки. Задачите им са неясно формулирани, но включват работа със секретни правителствени материали. Занимава се с тях няколко седмици и след това ги убива.

— О, Господи, дъщеря ми е при него!

— Според нас тя е добре. Не се намира в непосредствена опасност. Но трябва да я намерим. И трябва да действаме бързо и тихо. Когато убиецът усети, че някой е по петите му, той убива и изчезва. Веднъж вече ми се случи. Затова трябва да сме абсолютно тихи и спокойни и да процедираме изключително внимателно.

— Боже мой, Боже мой! — Строу обикаляше напред-назад из стаята със стиснати юмруци и побелели кокалчета на пръстите. — Този човек я взе на работа преди около седмица. Тя замина за Вашингтон. След това се върнаха обратно и взе на заем лодката ми. Ще го убия това копеле!

„Успех.“

— Взеха на заем лодката ви ли? И къде отидоха?

— Не знам! Взеха я и ми оставиха бележка. Не съм ги видял кога са го направили. О, Господи — той хвана главата си с ръце.

— Може ли да видя бележката?

Строу отиде в кухнята и се върна с лист хартия, който подаде на Бър.

Скъпи татко,

Не знам как точно да ти го кажа, но взех на заем лодката ти. Отново. Много съжалявам. Знам, че въобще не звучи добре, но повярвай, много ми е необходима. Не мога да ти кажа къде отиваме, но ще се върна до седмица-две, надявам се. Телефонът ми няма да бъде в обхват, но при първия удобен случай ще ти се обадя. Добре съм, всичко е наред, не се тревожи. Моля те, не казвай на никого, че сме на лодката. Обещавам да се грижа за нея.

Обичам те,
Аби

Той прочете бележката със смръщени вежди и я остави на масата.

— Това е човекът. Имате ли представа къде може да са отишли или пък защо?

Лицето на Строу се изкриви, докато му отговаряше.

— На север. Ще отиде на север. По-малко хора, повече острови. Сигурно са някъде далече от брега, сред островите, защото казва, че телефонът ѝ няма да има покритие. Телефоните работят близо до брега.

— Но защо? Какво смятат да правят с лодката?

— Един Бог знае... Вие сигурно сте по-наясно от мен!

Бър го потупа успокоително.

— О, Господи, мога да изгубя дъщеря си! — Гласът му секна. — Не мога! Вече изгубих жена си! — Той изхълца, закашля се и затрепери неконтролируемо.

Бър се изправи и го хвана за ръката.

— Господин Строу, вземете се в ръце.

Строу кимна и преглътна.

— Повярвайте ми, знам какво правя. Ще ми се доверите ли?

Строу кимна мълчаливо.

— Ето какво ще направим. Ще ни наемете друга лодка — някоя много добра. Вие ще я управлявате. Ще излезем заедно в морето и ще я намерим.

— Глупости! Трябва да се обадим на бреговата охрана, да изпратим самолети...

— *Абсолютно не!*

Той млъкна, оставяйки Строу сам да се досети.

— Ако нашият човек се досети, че го търсим, край. Той отдалеч ще забележи, че бреговата охрана се приближава, повярвайте ми, ще види и самолетите. Той е умен, той е хитър, той е винаги нащрек. Не можем да рискуваме дори да кажем на местната полиция. Те не са подготвени да се занимават с това. Ние имаме много по-големи шансове да ги открием, само ние двамата, с вашето познаване на

крайбрежието и моето познаване на престъпното поведение. Когато ги открием, тогава ще повикаме кавалерията. Няма да се хвърляме сами напред. Но за сега сме само двамата. Разбирате ли? И не се притеснявайте за парите — правителството ще плати.

Строу кимна. Мъжът дишаше тежко. Невероятно как хората губят здравия си разум, когато стане въпрос за безопасността на децата им. Бър беше ужасно доволен, че нямаше деца.

— Добре — каза той и хвана Строу за ръката. — Да тръгваме.

Строу кимна, лицето му беше обляно в пот.

— Това е малък град — успя да каже той, — слуховете се разнасят бързо. По-добре да наема лодка сам, а вие да стоите по-далеч от погледите им. Нямаме време за губене.

— Дватама сме на една вълна, господин Строу — каза Бър. — Не се тревожете: ще намерим дъщеря ви, обещавам ви.

65.

Хари Бър стоеше на палубата на „Рибарче“ и наблюдаваше Строу, който беше хванал щурвала и управляваше лодката, движеща се с пълна скорост. Тъй като нямаха много време да търсят, те бяха принудени да наемат по-голяма и по-бавна лодка, отколкото искаше Бър, но поне беше доста издръжлива. След като напуснаха дока по обяд, те изслушаха прогнозата за времето по късовълновата радиостанция — предупреждаваха малките съдове за приближаваща буря. Бър не беше сигурен дали 38-футова яхта като „Рибарче“, задвижвана от два дизелови двигателя, се вписваше в описанието за „малък съд“, но не умираше от нетърпение да подлага на изпитание възможностите ѝ.

— Можеш ли да увеличиш скоростта?

— И без това я пришпорвам повече, отколкото трябва — отвърна Строу.

За пореден път вдигна бинокъла към очите си и огледа ширналия се океан и островите. Бър се изненада колко много острови имаше наоколо — десетки, може би стотици, без да се броят скалите и рифовете. Някои от тях бяха необитаеми, на два бяха построени търговски съоръжения, но повечето бяха пусти. Бър отмести погледа си към електронния четец на карти в добре оборудваната кабина. Той беше израснал в Гринуич и беше прекарал доста време край лодките, затова се чувстваше удобно в тях. И все пак оттогава беше минало доста време. Затова наблюдаваше внимателно действията на Строу, за да бъде сигурен, че след като приключи с убийствата, ще може да се върне обратно сам. Бурята щеше да бъде добро извинение за изчезването на ловеца на омари.

— Щом завием зад онзи остров ще имаме пълна видимост към северната част от залива Мъсконгъс — каза Строу. — Извади си бинокъла и бъди готов.

— Минахме край доста острови. Откъде знаеш, че не са в някой от заливите?

— Не знам. Първо ще претърсим открития океан, след това ще се върнем да огледаме заливите.

— Прав си.

Строу определено беше мотивиран. Ръцете му стискаха щурвала, кокалчетата на пръстите му бяха побелели, тясно присвитите му очи се стрелкаха насам-натам, търсейки други лодки. Изглеждаше на ръба на нервен срив.

— Все още разполагаме с достатъчно време — каза Бър, опитвайки се да звучи спокойно, — не се тревожи. Докато са във водата, той няма да я нападне. Нужна му е да управлява лодката.

— Познавам всяко пристанище, всеки залив от тук до Айл о Хаут и се заклевам, че ще претърсим всеки един от тях, докато не я намерим.

— Ще я намерим.

— Със сигурност ще я намерим.

Бър измъкна пакет цигари от джоба си и си извади една. Мъжът беше започнал да го отегчава.

— Имаш ли нещо против да запаля?

Строу го погледна. Очите му бяха изтощени и кървясали. Горкият човек се притесняваше твърде много.

— Пуши на кърмата, по-далеч от двигателя. Вземи си бинокъла и продължавай да гледаш.

Бър се приближи до оградата на хакборда и запали цигарата си. Вече заобикаляха острова и скоро пред очите им се ширна океанът, обсипан с острови. Късното следобедно слънце го обливаше в златисти лъчи. Виждаха се няколко рибарски лодки, които се движеха насам-натам и хвърляха капаните си. Той вдигна бинокъла и ги огледа внимателно.

Нито една от тях не беше „Марей II“.

Той отново дръпна от цигарата и се зачуди какво ли бяха намислили Форд и момичето, защо бяха избягали в морето. Да не е някаква шпионска работа? Както обикновено, той не знаеше истинската самоличност на клиентите си, нито защо им трябваше твърдият диск, което му пречеше да разбере защо Форд и момичето се бяха преместили от Бруклин във Вашингтон, защо отпътуваха с откраднатата кола към Мейн и бяха взели лодка, за да излязат в океана.

Знаеше само, че у Форд има твърд диск, който струва двеста бона.
Честно казано, друго не му и трябваше да знае.

Аби приближи „Марейя II“ до малкия плаващ док в пристанището Оулс Хед. Джаки скочи от лодката и я завърза. Пристанището беше пусто, няколко лодки се поклащаха на местата си, накачалите по коловете чайки се взираха в тях. Слънцето току-що беше залязло и небето беше обсипано с къдрави оранжеви облачета, от типа, наричан от баща ѝ „конски опашки“, които обикновено бяха предвестници на буря.

Уайман Форд взе куфарчето си и слезе на поскърцаващия док, изпъна омачканото си сако и се опита да приглади косата си с пръсти.

— Не си прави труда, и така изглеждаш като пияница — каза през смях Аби. — Друга кола ли ще откраднеш сега?

— Надявам се да не се наложи. В коя посока е градът?

— Просто тръгни по пътя. Не можеш да го пропуснеш. И побързай, задава се буря.

— Откъде знаеш?

Тя погледна нагоре.

— Перести облаци.

— Не напускай острова, преди да ти се обадя. Ако не ме чуеш до пет дни, значи са ме задържали. Ако това се случи, приближи се до континента достатъчно, за да уловиш сигнал, и се обади на този номер. — Той ѝ подаде лист хартия. — Той ще ти помогне. — Известно време помълча. — Реших да изнеса тази информация в пресата.

— Ще стане голямо мазало.

— Няма друг начин. Светът трябва да разбере.

Форд потупа нежно Аби по рамото, изправяйки се пред нея в целия си висок ръст, непокорната му къдрава коса стърчеше на всички страни, а сивите му очи гледаха строго.

— Обещай ми, че няма да мърдаш от онзи остров и ще си траеш. Недей да се разхождаш наоколо с лодката. Провизиите ще ви стигнат за една седмица.

— Обещавам.

Аби кимна. Той отново я стисна за рамото.

— Успех, Аби. Беше страхотна асистентка. Съжалявам, че те забърках в това.

Аби изсумтя.

— Няма проблем, обичам да крада коли и да стрелят по мен.

Той се обърна и тя го проследи с поглед как се отдалечава по кея и след това по пътя. След това високата му, ъгловата фигура се изгуби зад завоя и тя внезапно се почувства невероятно самотна.

— И така, господин ЦРУ си тръгна — каза Джаки. — Изчука ли го вече?

— Джаки, престани. Той е два пъти по-стар от мен. Само секс ти се върти в главата.

— Че на кого не се върти?

Те отплаваха и докато напускаха пристанището, Джаки запали един джойнт. Лодката се движеше бавно и Аби се наслаждаваше на вечерта. Пред тях се появи големият, обрасъл с дървета остров Монро. Навлязоха в постоянното течение покрай Кътърс Нъбъл, преминаха покрай рифовете в южния му край, плясъците на разбиващите се вълни се редуваха като цъкане на бавен часовник. Аби направи широк завой покрай Нъбъл и докато се отдалечаваха от него, над главите им се оцъкли пълната луна. Ято чайки прелетях ниско и бързо като куршуми над водата, а високо над главите им се носеше един орел рибар, запътил се към гнездото си, стиснал в човката си една още жива, гърчеща се риба.

— Леле, погледни я! — възкликна Джаки и посочи с ръка на изток към пълната луна. — Като че ли всеки момент можеш да я докоснеш.

Аби увеличи оборотите, завъртя щурвала и насочи „Марей“ към остров Масъл ридж, поредица от тъмни хълмове на хоризонта, на разстояние от четири мили. Всичко наоколо изглеждаше толкова спокойно, толкова идеално, толкова безвременно... Струваше й се нереално, че някъде горе, на един далечен планетоид, точно в този миг едно оръжие може би се прицелва в Земята. И че само за части от секундата всичко това може да изчезне.

67.

Бър хвърли фасата си във водата и още веднъж огледа наоколо с бинокъла. Слънцето беше залязло и повечето рибарски лодки бяха изчезнали, но все още можеше да се забележи по някоя самотна лодка, натоварена с капани, която се беше запътила към дома или към най-близкото пристанище. От време на време погледът му попадеше на някоя самотна моторна яхта или ветроход, които се носеха наоколо — но нямаше и следа от „Марей“. Той нямаше представа, че крайбрежието е толкова голямо и че островите са толкова много. За пръв път усети тревогата, че може би няма да успее да изпълни задачата си.

Запали още една цигара, осма за днес. Обикновено се стараяше да не пуши повече от седем, но днес явно не му беше ден.

Отиде в рулевата рубка и отново се взря в четеца на карти.

— Къде се намираме сега?

— Напускаме северния край на залива Мъсконгъс.

— И къде отиваме?

— В другия край на пролива започва заливът Пенобскот.

Бър изсумтя и изпъшка.

— Почти се мръкна. Мисля, че трябва да потърсим място, където да прекараме нощта.

— Няма да спираме. Ще продължим да търсим. Имаме радар, джипиес. За една нощ можем да обходим всички острови, ще търсим лодки на необичайни места.

Бър изсумтя.

— Как ще ги забележиш в тъмното?

— Тази нощ има пълнолуние. При пълнолуние във водата е почти като ден.

Той вдигна поглед към небето.

— А бурята?

— Ще се оправяме с нея като дойде. Това е хубава, здрава лодка.

— Добре.

Бър се върна на кърмата и си допуши цигарата. Ставаше все по-тъмно и нямаше никаква следа от приближаващата се буря. Той хвърли угарката зад борда. В далечината се забелязваха неясните очертания на друга риболовна лодка, която прекосяваше пътя им. Тя се беше появила иззад големия остров и се отдалечаваше от протока, вместо да навлезе в него. Той бързо вдигна бинокъла към очите си. Светлината беше достатъчна, за да прочете името на корпуса.

„Марея II.“

Опитвайки се да потисне възбудата си, той огледа по-внимателно лодката. Едва успя да различи двете фигури в рулевата кабина. Форд и момичето. Какъв невероятен късмет! Лодката се беше запътила към групата острови на изток от пролива.

Бър вече беше изготвил план какво да прави, когато открие плячката си. Той бръкна в кобура си и извади пистолета. Нямаше нужда от заглушител, те се намираха поне на миля от брега. Той се прокрадна към Строу, който също наблюдаваше лодката през бинокъла си.

— Виждаш ли онази лодка? — извика той. — Това е „Марея“! Отправили са се към островите Масъл ридж! — Той се завъртя на другата страна. — Така. Успяхме. Планът ти проработи. Сега ще се обадим на кавалерията и ще пипнем кучия му син. — Той протегна ръка към радиостанцията.

Бър леко притисна дулото на пистолета към тила му.

— Прави каквото ти казвам, Строу, или ще те убия.

68.

Когато „Марея II“ навлезе между островите, Аби намали скоростта на четири възела. Литъл грийн се намираше точно в средата на групичката и до него имаше само две места за достъп — едното откъм северозапад и другото от изток. И двата канала бяха тесни, осеяни с подводни скали и рифове, и преминаването през тях изискваше максимум съсредоточаване. Над тях се спускаше здрач и първите звезди започнаха да изгряват на небето.

Минаваха покрай тъмните и тихи острови. Без да сваля очи от четеца на карти, Аби маневрираше из криволиचेщите канали, докато пред тях не изникна Литъл Грийн, продълговат остров, обрасъл със смърчове, със залив във формата на полумесец, от който започваше ливада, в края на която се намираше старата рибарска колиба.

Тя внимателно вкара лодката в залива и Джаки пусна котвата. Тя плесна във водата и веригата ѝ задрънча. Щом се застопори на дъното, Аби угаси двигателя.

В настъпилата тишина Аби чу далечното бучене на двигателя на друга лодка, някъде сред островите на запад от тях.

Те се качиха в гумената лодка и загребаха към брега. Щом влякоха в колибата, Джаки светна лампите, а Аби хвърли няколко подпалки в малката печка.

— Хамбургери? — попита Джаки, преглеждайки хладилника.

— Добре звучи.

Аби запали печката на дърва и настрои отдушниците. Подпалките запукаха. Тя отиде до вратата и вдъхна — нощният въздух беше тежък и застоен. Носеше се мирис на гнила трева, пушек от печката и море. Чуваше се слабото плискане на вълните и непрекъснатото боботене на двигателя в далечината. Като че ли се приближаваше откъм съседния остров и се движеше много бавно.

Аби се обърна към Джаки и заговори спокойно, за да не я разтревожи:

— Мисля да изляза да се поразходя.

— Не се бави много, хамбургерите почти са готови.

Вместо да тръгне към брега, Аби се шмугна в заляната от лунна светлина гора и тръгна към източния край на острова, откъдето се чуваше двигателят на лодката. Когато стигна, тя се спотаи в края на гората, криейки се в сенките, и погледна към водата в посока към звука. Въздухът беше влажен. Отливът вече настъпваше и водата бавно се отдръпваше, водните течения, които минаваха край острова, бълбукаха и се плискаха в скалите. Перестите облаци настъпваха откъм североизток, но все още не бяха достигнали луната, която блестеше с почти болезнена яркост в нощното небе.

Звукът като че идваше иззад съседния остров. Може би беше просто яхта, която си търсеше място, където да хвърли котва — развлекателните круизи сред островите бяха популярно занимание през лятото. Тя се укори, че е такава параноичка.

В просеката между двата острова, на разстояние около четиристотин ярда, се появи тъмната сянка на лодката. Тя внезапно потрепери: бордовите й светлини й бяха угасени. Лодката се изгуби зад острова и само след миг двигателят угасна.

Аби се вслушваше напрегнато, но внезапно извиляят се вятър и шумоленето на дърветата покриваха всички останали звуци. Тя се сви в мрака в очакване. Опитва се да се успокои; уплаши се, защото Форд го нямаше. Убиецът едва ли беше успял да ги проследи до Мейн, камо ли да ги намери на остров Литъл грийн. Сигурно някой яхтсмен, който беше изпил малко повече мартинита, беше забравил да включи бордовите светлини. Сигурно беше така. А може и да бяха контрабандисти на наркотици. Дилърите на марихуана често използват тези пусти брегове, за да вкарват лодки с трева от Канада.

Тя чакаше и наблюдаваше.

Изведнъж видя как сред сенките се появяват неясните очертания на гребна лодка, която бавно се приближава по тесния канал, който разделяше двата острова. Постепенно разпозна малка гумена лодка, внимателно управлявана от висок мъж, която се носеше директно към техния остров, Литъл Грийн, и то под такъв ъгъл, че да не може да бъде забелязана от тяхната колиба. Лодкарят умело използваше отлива. Само след минутка щеше да слезе на брега, точно под стръмната скала на носа.

Аби се отдръпна назад и допълзя другаде, откъдето щеше да вижда по-добре евентуалното място, където човекът щеше да слезе.

Мъжът гребеше неуморно, до слуха ѝ достигаха равномерните плясъци на греблата. Все още различаваше само прегърбения му силует. След минутка дъното на лодката застърга в брега. Той изскочи навън, издърпа лодката на сухо, и мълчаливо се изправи, оглеждайки се на около. Лицето му оставаше в сянката.

Аби се притисна в покритата с мъх земя и продължи да го наблюдава. Той извади нещо от колана си и като че ли започна да го разглежда; Аби зърна слаб проблясък на метал и осъзна, че това е пистолет. Той отново го прибра в кобура и се шмугна сред дърветата. Всеки момент можеше да се натъкне на нея.

Аби скочи и хукна през гората. След няколко минути се озова пред колибата и връхлетя вътре.

— Благодарение на теб изгорих хам...

— Джаки. Трябва да се махаме оттук. Веднага.

— Но хамбургерите...

Аби я хвана за ръката и я задърпа към вратата.

— *Веднага*. И пази тишина — на острова има човек с пистолет.

— О, Боже!

Тя я придърпа в сенките и се огледа. Най-вероятно щеше да тръгне право към колибата.

— Оттук — прошепна тя и повлече Джаки след себе си по ливадата към горите, които растяха на южния край на острова. Но те не бяха гъсти и очевидно не ставаха за скривалище. От друга страна скалите и лодките бяха по-добро прикритие, особено при отлив, когато се показваха грамадните, обрасли с водорасли скали.

Тя махна на Джаки да я последва и двете се шмугнаха между дърветата, които покриваха високата скала. Луната все още висеше ниско в небето и смърчовете хвърляха дълги сенки над струпаните камъни, потапяйки ги в мрак. Двете се плъзнаха надолу по калния склон и тръгнаха между камънаците към дългата поредица скали, които навлизаха във водата.

— Скоро ще настъпи приливът — прошепна Джаки, подхлъзвайки се по водораслите. — Ще се удавим.

— Само временно сме тук.

Между две стръмни, обрасли с водорасли скали тя намери тъмно място, идеално за скривалище. Приливът настъпваше бързо.

— Влизай тук.

— Ще се намокрим.

— Това е целта.

Джаки клекна и се облегна на студената, влажна скала. Аби направи същото, като придърпа водораслите и ги подреди около тях, за да ги прикрият. Силната им миризма подразни обонянието ѝ. През камъните едва се забелязваше осветената колиба, която се намираше на около петстотин ярда от тях. Зад гърба им приливните вълни се блъскаха в скалите.

— Кой е той? — прошепна Джаки.

— Мъжът, който ни преследва. Сега млъкни.

Те зачакаха. След известно време, което на Аби ѝ се стори като цяла вечност, тя видя фигурата на мъжа да се появява от гората на осветената от луната ливада. Той бавно заобиколи колибата с изваден пистолет, промъкна се до прозореца, притисна се към стената и надникна вътре. Известно време се оглеждаше, после изведнъж скочи към вратата и я отвори с ритник. Трясъкът разтърси спокойния нощен въздух и отекна над тъмната вода.

Той влезе в колибата и само след миг излезе навън, оглеждайки се на всички страни. В ръката му се появи фенерче и той бавно обиколи ливадата, осветявайки с него дърветата.

Междувременно приливът прииждаше.

Фигурата му се изгуби в гората над скривалището им. Аби виждаше светлината от фенерчето, която просветваше насам-натам.

Той отново се появи на края на гората и застана на ръба на скалата, която се извисяваше над камъните. Спусна се по калния склон и застана на един висок камък, осветявайки брега с фенерчето. Жълтите му лъчи облизаха скалите около тях. Аби улови Джаки за ръката и усети как приятелката ѝ трепери. Но Джаки успя да запази мълчание.

Фигурата тръгна към тях, чакълът под краката ѝ се разскърца. Светлината на фенерчето отново мина над главите им, спирайки се за кратко от двете страни на скалата. Междувременно Аби усещаше как водата започва да се промъква през дупките и да залива краката им. С каква ли скорост се надигаше? Беше нещо като един вертикален инч на всеки две минути, дори още по-бързо при пълнолуние.

Мъжът се приближаваше все повече, тя вече чуваше тежкото му дишане. Фенерчето отново освети скалите, този път насочено точно

към тях. Лъчът му мина над главите им мъчително бавно. Веднъж. Два пъти. След това се чу изсумтяване и той започна да се отдалечава. Освети купчина камъни вдясно от тях и продължи напред.

Водата покри глезените им, разбърка водораслите и отново се оттегли. Мракът се завърна. Аби изчака още минута-две, след което се осмели да надникне навън. Видя го да се придвижва внимателно по брега, на няколкостотин ярда от тях, осветявайки всичко по пътя си. Вървеше към гумената им лодка.

— Трябва да се махнем от острова — прошепна Аби.

— И как смяташ да го направим, когато лодката ни е там, на брега?

— Ще вземем неговата.

Джаки трепереше. Аби я потупа успокояващо по рамото.

— Ти стой тук. Премествай се постепенно нагоре, според прилива. Аз ще отида да откъсна лодката му и ще се върна за теб. Ще се приближа колкото се може до брега. Когато ме чуеш, че идвам, започни да плуваш. Течението ще ти помага.

— Добре — прошепна Джаки.

Внезапно Аби забеляза проблясък в небето и наоколо стана светло. За миг си помисли, че убиецът ги е намерил, внезапно насочвайки фенерчето си към тях.

— Мамка му! — каза Джаки и клекна, инстинктивно покривайки главата си с ръце.

След миг Аби надигна глава и погледна към луната.

— О, Боже! Джаки!

Една огромна огнена топка разцъфтя в единия край на луната, разпръсквайки облак от блестящ прах. След миг засвети толкова силно, че Аби трябваше да си закрие очите. Това беше странен, невероятно красив феномен, сякаш луната се беше взривила, изстрелвайки от вътрешността си куп блестящи диаманти, горящи със своя вътрешна светлина.

Междувременно в другия край на луната се появи друга огнена топка, със същия размер и цвят — от студеното диамантено синьо в центъра до зеленикавожълто, преминаващо в оранжево и червено по краищата.

— Какво е това, по дяволите? — Джаки гледаше с ококорени очи.

Сякаш слънцето изгряваше: ярката светлина оцвети островите, тъмните смърчове, скалите и морето със зеленикавожълт цвят, неестествен и ярък. Пред очите им се очерта хоризонтът, небето се оцвети в наситено лилаво, океанът под него беше бледозелен, изпъстрен с черно и червено.

Аби отново погледна към луната, присвивайки очи от яркия ѝ блясък; около диска се образуваше нещо като ореол, сякаш планетоидът беше ударен или разтърсен и сега изхвърляше прах в космоса. Над морския пейзаж цареше пълно спокойствие и космическият спектакъл се развиваше в абсолютна тишина, което го правеше да изглежда още по-сюрреалистичен.

— Аби — чу се тихият, изпълнен с паника глас на Джаки. — Какво е това? Какво става?

— Според мен — отвърна бавно Аби, — оръжието на Деймос току-що стреля по Луната — този път с много по-голям куршум.

69.

Хари Бър вървеше по покрития с чакъл бряг, стиснал полуавтоматичния пистолет в едната ръка, а фенерчето в другата и осветяваше гората и камъните в търсене на бягащи фигури, на някое бледо лице, което да се мерне между дърветата, на каквото и да е. Той знаеше, че те са на острова — гумената лодка все още беше на брега, а хамбургерите изгаряха върху печката. Освен това беше повече от сигурен, че Форд няма пистолет — иначе щеше да го използва в бара или на паркинга. Така че той беше единственият човек с оръжие.

Бър изруга под носа си. Някак си го бяха усетили, че идва. Навярно бяха чули бръмченето на двигателя, което в тихата нощ се разнасяше надалеч. Но въпреки това всички козове бяха в неговите ръце: беше ги загащил на този малък остров и нямаше начин да избягат — освен с гумената лодка. Не можеха да доплуват до тяхната лодка — приливът се надигаше с пълна скорост и теченията заобикаляха острова със скорост от няколко възела. Щяха да ги отнесат надалеч още преди да я достигнат.

На острова имаше две гумени лодки — неговата и тяхната.

Не беше трудно да се досети какво щяха да се опитат да направят: да се доберат до една от двете лодки. Първата му задача беше да ги скрие. Той тръгна по брега към мястото, където беше изтеглена тяхната лодка. Мислеше да я бутне в морето, за да я отнесе течението, но реши, че ще е опасно да се лиши от резервен вариант за бягство в случай, че нещата се объркат. Затова я хвана и я завлече в гората, където щеше да бъде открита трудно. После взе греблата и ги скри на различни места, далече едно от друго, напъхани в малинови храсти. Щяха да са им необходими часове да ги открият.

А сега трябваше да скрие собствената си лодка.

Внезапен ярък проблясък над главата му го накара да клекне и да започне да се върти, с пистолет, готов за стрелба, докато не осъзна, че светлината идва от небето. От пълната луна. Той се загледа в нея и ярката струя, която се изстреля от повърхността ѝ към нощното небе.

Друго ярко петно цъфна на противоположната страна. Какво ставаше, дявол да го време?

Просто някой облак със странна форма, който минаваше пред луната и създаваше поразяваща оптическа илюзия.

Придвижвайки се бързо и тихо между дърветата, той се отправи към северната страна на острова, където беше оставил собствената си лодка. Тя си лежеше спокойно под ярката лунна светлина. Тъкмо се намери да я хване и да я издърпа в гората, когато му хрумна една идея: щеше да я остави там като примамка и щеше да се скрие и да ги изчака, когато дойдат да я вземат. Щом открият, че лодката им липсва, щяха да тръгнат да търсят тази. Какво друго им оставаше? Не можеха да се крият вечно.

Той си намери хубаво местенце за криене зад една купчина скали и зачака.

Небето все повече просветляваше и той погледна нагоре, чудейки се какво, по дяволите, става на Луната. Странният облак ставаше все по-голям и всъщност въобще не приличаше на облак.

Той се обърна, съсредоточавайки се върху по-належащия проблем, в очакване да се появят. Не му се наложи да чака дълго: само след няколко минути той забеляза една сянка, която се придвижваше в покрайнините на гората; той вдигна пистолета, включи лазерния мерник, след което размисли и го изключи. Нямаше нужда да ги плаши с разни червени точки, които танцуват по телата им. И без това щяха да се приближат достатъчно, че да ги убие и без негова помощ.

Но сянката беше само една. Момичето. Форд не беше с нея.

70.

Докато шофираше на юг по магистрала 295, Форд забеляза внезапна ярка светлина в нощното небе. Той надникна през предното стъкло към Луната и с внезапно чувство на страх отби встрани и спря, за да види по-добре. Слезе от колата в топлата лятна нощ и погледна втрещен към струята светлина, която се издигаше от повърхността на луната. Докато наблюдаваше, още коли започнаха да отбиват и да спират, хората излизаха да погледат и да направят снимки.

От повърхността на луната се откъсваше дълга лента от блестяща жълта материя, която непрекъснато се удължаваше. От противоположната страна се появи подобен взрив от отломки, по-закръглен, получен като че ли от сблъсък с повърхността на планетоида.

Изглеждаше така, като че ли луната беше простреляна с нещо, което беше влязло от едната страна и излязло от другата.

„Още един изстрел от онова нещо на Деймос?“

В това нямаше никакво съмнение. Този път беше използвано много по-голямо парче странна материя, достатъчно, за да създаде впечатляваща показна демонстрация за Земята. Може би дори това беше неговата цел — да направи показна демонстрация. Предишната общо взето беше останала незабелязана; тази нямаше да бъде пропусната. Докато наблюдаваше лентата от отломки, тя продължаваше да се удължава, постепенно преминавайки в широка крива, привличана от лунната гравитация.

Това беше поразяващо потвърждение на теорията на Аби: че извънземният артефакт на Деймос беше оръжие и то бе стреляло отново; този път по Луната. Но защо? Като демонстрация на сила?

Нямаше смисъл да стои край пътя със зинали уста, помисли си Форд. Трябваше да гони самолет. Той се метна в колата и пусна радиото, настройвайки го на местната радиостанция. Гръмотевичните звуци на Пасакалия и fuga в си минор на Бах разтресоха колоните, но почти веднага след това бяха прекъснати от гласа на говорителя, която

обяви специална емисия за „невероятния феномен, който се случва на Луната“.

— Свързахме се с Илейн Далквист — продължи говорителят, — астроном в обсерваторията на института Смитсониън. Доктор Далквист, можете ли да ни кажете какво става там горе?

— Първото ми предположение би било, Джо, че Луната е била ударена от голям астероид, може би от два фрагмента едновременно, които са се забили от двете ѝ страни.

— Как така никой не ги е забелязал?

— Добър въпрос. Очевидно си имаме работа с астероид, който е убягнал от вниманието на телескопа „Спейсуоч“ и другите програми за проследяване на астероиди. Тук, в Харвард-Смитсониън, сме обърнали телескопите ни към Луната и доколкото разбрах, обсерваторията Кек и космическият телескоп Хъбъл също я наблюдават — както и хиляди други телескопи, аматьорски и професионални.

— Има ли някаква опасност за Земята? — попита говорителят.

— Получихме съобщения за електромагнитни импулси и дъжд от заредени частици, които причиняват прекъсване в електрозахранването и проблеми в компютърните мрежи. Но иначе смятам, че тук, на Земята, сме в безопасност. Луната се намира на 240 000 мили оттук.

Форд спря радиото. Докато се придвижваше по магистралата, светлината в небето постепенно ставаше все по-ярка, а облакът от отломки се разширяваше. Цветът му беше жълтеникав, преминаващ в червеникав по краищата — горещи, сгъстени отломки, излетели при удара. Но шоуто скоро щеше да свърши: облаците, които бяха покривали небето, бяха отстъпили пред плътна черна линия, която настъпваше към хоризонта, потрепваща от светкавиците, зараждащи се в нея.

Той погледна към часовника си: намираше се на час и половина път от летището в Портланд; ако успееше да хване полунощния полет до Вашингтон, щеше да бъде там към два-три часа сутринта.

Но първо трябваше да подготви едно малко ужилване.

71.

„В казино във Вегас и в приемната на Белия дом никога не прониква дневна светлина“ — помисли си Локууд, докато вървеше след дежурния офицер към подобната на пашкул заседателна зала без прозорци, която вече беше пълна с народ. Форд разпозна папагалския профил на съветника по националната сигурност Клифърд Манфред, чийто италиански костюм и вратовръзка „Томас Пинк“ бяха поне с една идея по-претенциозни от допустимото за Вашингтон. До него седеше директорът на ЦРУ, посивял мъж, облечен в сив костюм, с будни сиви очи; неколцина анонимни аналитици от разузнаването и специалист по комуникациите. Огромната видеостена в дъното на стаята беше разделена на множество екранчета, едното от които показваше картина от Луната в реално време — със струите отломки, бликащи от двете ѝ страни — а останалите показваха новини без звук от американски и чуждестранни медии. Екраните, които висяха по стените, показваха образите на няколко души, участващи във видеоконференция, включително председателят на Обединения комитет на началник-щабове, дребен, прецизен изискан мъж със снежнобяла коса, облечен в адмиралска униформа.

Локууд седна в един от големите черни кожени столове. Около него се водеха разговори на нисък глас и се чуваха потракванията на лъжички в чаши с кафе. Всички очакваха появата на президента.

Няколко минути по-късно почти интуитивно всички разговори секнаха и вратата се отвори. Появи се дежурният офицер, следван от шефа на президентската канцелария и самия президент, облечен в безупречен син костюм, висок и слаб, с посребрена, някога черна коса, пронизващи очи, които улавяха всичко, и уши, които улавяха всеки звук в стаята като радарни маяци. Легендарното му самообладание като че ли омагьоса стаята и я успокои като нефт, разлян върху вода, разреждайки натрупаното напрежение. Всички се изправиха да го посрещнат и той им махна с ръка.

— Моля ви, не ставайте.

Но въпреки това всички се надигнаха от столовете си и седнаха отново, чак след като президентът се настани — но не в стола, който не беше начело на масата, а в един празен стол накъде по средата. Той се обърна към Локууд.

— Стан, страната е на път да изпадне в паника. Всеки астроном се обажда с различна теория. Затова започни отначало и ни разкажи какво се случва — и не забравяй, че някои от нас са скарани с науката. Това просто фойерверки ли са, или трябва да сме обезпокоени?

Локууд се изправи с тънка кафеникава папка в ръка.

— Господин президент, опасявам се, че това може да е много по-сериозно, отколкото си представяхме.

Тишина. Всички в стаята се бяха вторачили в него.

— Малко предистория. На 14 април един метеор прелетя над крайбрежието на Мейн. В същото време световната сеизмична система — създадена да засича подземни ядрени тестове — регистрира експлозивна сигнатура в отдалечените планини по тайландско-камбоджанската граница. Локализирахме нещо, което приличаше на кратер от сблъсък и изпратихме там наш човек да го разследва. Оказа се, че не е кратер, а изходна дупка. По-късно нашият човек откри и входната дупка — на един остров край бреговете на Мейн.

— Чакай малко — да не би да казваш, че нещо е преминало през Земята?

— Точно така.

— И кого си изпратил да разследва?

— Един бивш оперативен агент на ЦРУ на име Уайман Форд. Той намери и входната дупка край бреговете на Мейн. В момента се опитваме да го открием.

— Продължавай.

— Стигнахме до извода, че нещото, което е преминало през Земята, най-вероятно е малък къс от тъй наречената странна материя. Тази форма на материята е свръхплътна — ако Земята беше изградена от нея, тя щеше да има размера на портокал. Тя има едно много тревожно свойство: при контакт с нормалната материя я превръща в странна.

— Тогава защо Земята е все още тук?

— Парчето е било много малко, може би не много по-голямо от атом, и се е движело твърде бързо. Пробило си е път през Земята и

продължило да лети. Ако се беше движило по-бавно и се беше оказало заклещено в Земята, нас вече щеше да ни няма.

— О, Господи.

— Това е само началото. Ние екстраполирахме орбитата му по обратния път и установихме, че произлиза от Марс.

— Марс ли?

— Все още нямаме представа каква е марсианската връзка, ако има такава. В момента военни самолети карат насам екип от водещи учени аналитици от марсианската мисия в ЛРД, заедно с директора на НАСА.

— Добре.

— Сега идва лошата част, господин президент. Изглежда, онова, което се случва на Луната, е идентично с онова, което се случи на Земята през април, с единствената разлика, че парчето странна материя е много по-голямо. Изглежда, е минало директно през луната и е сътворило впечатляващото представление, което наблюдаваме на екрана.

— Това нещо да не би да лети из космоса около нас? Да не би Земята да преминава през рояк от тази материя?

— Мисля, че не. Съществуват определени признаци, че ударът по Луната може да е бил... насочен.

— Насочен ли? Да не би да казваш, че някоя страна изстрелва тези неща?

— Физиците ме уверяват, че е невъзможно някоя държава на Земята да притежава технология за производство на странна материя.

— Тогава какво имаш предвид под *насочен*, по дяволите? — Президентът стана от стола си, бързо губейки легендарното си хладнокръвие.

— Защото изстрелът по Луната... — той млъкна и си пое дъх. — Изстрелът помете базата „Спокойствие“. Директен удар. Базата „Спокойствие“, разбира се, е мястото, където човек за пръв път стъпи на Луната. Тя има огромно значение за човечеството.

— Господи. Нима имаш предвид, че това е някакъв вид *нападение*?

— Така бих предположил, да.

— От кого? Току-що каза, че никой на Земята не разполага с технология за създаване на странна материя!

— *Не е* някой от Земята, господин президент.

Последва дълга, напрегната тишина. Никой не се обади. Най-накрая президентът заговори с тих глас.

— Даваш ли си сметка какво говориш, Стан? Да не би да предполагаш, че е направено от *извънземни*?

— Не бих използвал тази дума, сър. Бих казал просто, че изглежда, е преднамерен изстрел от някакъв обект, който... не е от този свят. Разбира се, съществува вероятността и да е съвпадение, но някак си не ми се вярва.

Президентът прокара ръка по главата си, после я отпусна, почука с пръст по масата и най-накрая го погледна.

— Стан, искам двамата с генерал Майкълсън незабавно да сформирате група. Тя ще включва някои от най-доверените ви сътрудници, както и някои хора от ЛРД, председателят на Обединения комитет на началник-щабовете, директорът на НАСА, директорите на националното разузнаване и агенцията за национална сигурност. Съберете се веднага. До утре в седем сутринта искам препоръки — план, стратегия — за това как да се справим с тази ситуация. Тези препоръки трябва да включват военен вариант, дипломатическа стратегия и най-вече план за събиране на повече информация. Имате седем часа. — Той се обърна, стигна до вратата и се спря. — Искам и да намерите онзи човек Уайман Форд и да го включите в групата.

72.

Момичето се придвижваше внимателно между скалите, прикривайки се в сенките, и лека-полека се приближаваше към лодката. Беше го подминала на по-малко от двайсет фута. Вместо да я убива, по-добре беше да я използва, за да се добере до другия. Засилващата се светлина от небето пречеше, но той беше толкова добре скрит, че дори през деня нямаше да го забележи.

Когато влезе в обхвата му, той излезе иззад камъка с пистолет в ръка.

— Не мърдай.

Тя изпищя и отскочи назад. Бър стреля над главата си, пистолетът изгърмя като оръдие.

— Млъквай и *не мърдай!*

Тя много бързо млъкна и застина на място, цялата трепереща.

— Къде е Форд?

Никакъв отговор.

Той протегна лявата си ръка и я хвана за врата, изви главата ѝ настрани и опря дулото в слепоочието ѝ.

— Ще отговориш ли на въпроса ми?

Тя се задави и преглътна.

— Не знам.

— На острова ли е?

— Тъъ, да.

— Къде е? Какво прави?

— Не знам.

Бър я дръпна за косата и я удари с дулото по бузата толкова силно, че разкъса кожата.

— Отговаряй!

— Той... Каза, че тръгва след теб.

— Кога? Къде?

— След като слезе на острова. Каза, че ще ти види сметката.

— Въръжен ли е?

— Има нож...

„Господи.“ И Форд сигурно точно сега ги наблюдаваше отнякъде. Без да сваля пистолета от бузата ѝ, той притисна тялото ѝ към своето. Проклятие, ставаше все по-светло. Той вдигна пистолета и стреля към нощното небе. Звукът от изстрела отекна над острова.

— Форд! — изкрещя той. — Знам, че си там някъде! Ще броя до десет и ако не застанеш пред мен с вдигнати ръце, ще ѝ пръсна мозъка. Чуваш ли ме? — Той отново стреля във въздуха и опря горещото дуло до бузата на Аби. — *Чуваш ли ме, Форд?* Едно... две... три...

— Може би не те чува — проплака Аби. — Той е от другата страна на острова.

— Четири... пет... шест...

— Чакай! Излъгах те! Той не е на острова!

— Седем... осем... девет...

— Чуй ме! *Той не е на острова!* Недей!

— Десет!

Последва продължителна тишина и Бър свали пистолета.

— Като че ли наистина не е. — Той я пусна и когато тя отстъпи назад, той я удари през лицето, просвайки я на земята. — Това е защото ме излъга. — После я хвана и я изправи на крака. — Къде отиде?

Тя се закашля.

— Оставихме го на континента. Той отиде... Върна се във Вашингтон.

— Къде във Вашингтон?

— Не знам.

— Кой е другият човек? Видях още един човек в лодката.

Тя преглътна. Той натисна силно пистолета.

— Отговаряй.

— Никой. Сама съм.

— Лъжеш.

— Сигурно си видял мушамата ми, която виси на една кука в рулевата кабина, точно до прозореца. Има много голяма кръгла качулка...

— Млъквай. — Той мислеше бързо. Сигурно момичето казваше истината. Нямахме човек, който да не се пречупи при броенето и да не си изпее всичко. Всъщност той не беше видял добре другата фигура в мрака, от разстояние близо половин миля.

— Къде е твърдият диск?

— Той го отнесе със себе си.

„Кучият му син.“ Той усети как се разтреперва от яд. Пълен провал. Без диска нямаше да му платят.

Може би все още имаше някакъв начин да спипа Форд. Но първо трябваше да почисти след себе си — да убие момичето, да се върне на лодката, да оправи бащата и да се замъкне на континента. След това можеше да преследва Форд до Вашингтон. Нямаше нужда да губи повече време тук. Той блъсна Аби на земята и отстъпи назад, за да не го изцапа кръвта.

Тя се подпря на скалите, опитвайки да се изправи.

— Помръднеш ли, мъртва си.

Тя застина. Той застана с разкрячени крака за по-добра опора, вдигна пистолета, прицели се в главата на Аби и натисна спусъка.

73.

Форд намери онова, което му беше необходимо, в Топшъм, Мейн — малък търговски център, който работеше до късно през нощта. Той спря пред един магазин за електроника, влезе вътре и купи някакъв невзрачен на вид твърд диск. В съседното фото разпечата всички изображения от файла „ДЕЙМОС МАШИНА“, след като първо премахна всички препратки към самия Деймос, и ги пхна в куфарчето си. Използва техните компютри, за да запише четири ДВД-та с избрани снимки от папката. От съседния универсален магазин купи лакочистител, бял емайлак, хартиено бояджийско тиксо, черен маркер, една кутия, амбалажна хартия и малко найлонов опаковъчен материал с балончета.

След като се върна в колата, той използва лакочистителя, за да изчисти всички етикети, лого и серийни номера на новия твърд диск. Залепи едно квадратно парче от тиксото от едната страна, боядиса го с емайлак, наду парното в кората до дупка и сложи диска върху подовото отопление.

Докато съхнеше, той извади кутията и амбалажната хартия. Написа на една бележка:

Паролата е „мамкаимнаЛРД1“. Разгледайте изображенията в папката „ДЕЙМОС МАШИНА“ и радарните образи от R-2756 до 2760. **ТОВА СА РЕАЛНИ СНИМКИ, НЕ СА ПРОМЕНЯНИ.** На тях се забелязва извънземно оръжие, което се намира на дъното на кратера Волтер на Деймос, единия от спътниците на Марс. Това оръжие стреля срещу Земята на 14 април и снощи срещу Луната — сами видяхте какви са резултатите. Това е най-важното научно откритие, правено някога. Просто разгледайте изображенията и ще разберете. Веднага го публикувайте, преди да получите съдебна възбрана, защото това е строго секретна информация.

Той пъхна бележката в плика, залепи го за оригиналния диск, уви го в няколко пласта найлонова опаковка и амбалажна хартия, и написа от външната страна:

ВАЖНО! СОБСТВЕНОСТ НА МАРТИН КОЛОДИ,
НАУЧЕН РЕДАКТОР, ВАШИНГТОН ПОУСТ.
ПРИ ОТСЪСТВИЕ НА ПОЛУЧАТЕЛЯ, МОЛЯ
ВЪРНЕТЕ НЕЗАБАВНО.
ВСИЧКИ РАЗХОДИ ЩЕ БЪДАТ ВЪЗСТАНОВЕНИ.

Той помисли малко и добави:

НАГРАДА ОТ 500 \$ ПРИ ВРЪЩАНЕТО
ГАРАНТИРАНА.

След това попълни адреса на бланка за препоръчано писмо на ФедЕкс. На „получател“ вписа напълно измислено име и адрес. На „подател“ вписа също измислено име, но реалния адрес на един бутиков хотел във Вашингтон, недалеч от редакторския офис на „Вашингтон пост“.

Сложи четирите DVD-та в отделни пликове и ги адресира до научния редактор на „Ню Йорк Таймс“, редактора на „Сайънтифик американ“, президента на Националната асоциация за научен напредък и президента на Националната научна академия. Във всеки плик пусна по една кратка бележка с описание на ситуацията и им залепи марки за обикновена поща.

Пъхна всичко в кутията на ФедЕкс. Оригиналният диск щеше да пътува три-четири дни, преди да стигне до Колоди: един ден, преди ФедЕкс да разберат, че адресът е сбъркан, един или два дни да го върнат в хотела и един ден, преди от хотела да го изпратят в редакторския офис на „Поуст“. Обърканият път на пратката щеше да я направи трудна за проследяване, а името на Колоди нямаше да фигурира в нито една база данни на ФедЕкс. Дискът беше доказателството; DVD-тата бяха просто застраховка, в случай че

федералните власти се доберяха до диска. Обикновената поща не можеше да бъде проследена и също достигаше до получателя за три-четири дни.

Той отиде до близкия банкомат и изтегли 500 долара, уви ги хубаво в хартия и ги пъкна в друг плик, който този път адресира директно до Колоди. Вътре пъкна бележка от един ред:

ТОВА Е САМО НАЧАЛОТО ОТ ОНОВА, КОЕТО
СКОРО ЩЕ ПОЛУЧИТЕ.

Банкнотите щяха да гарантират интереса му. След четири дни истината щеше да се появи на първата страница на „Вашингтон поуст“ и светът най-после щеше да разбере какво става всъщност.

Той се молеше на Бог да не е твърде късно.

Пусна пликовете и се върна в колата си. Паркингът беше осветен в зловеща жълтеникавозелена светлина, която идваше от Луната. Форд се спря за миг, за да погледа космическия спектакъл. Отломките бяха започнали да завиват в орбита около спътника, и струята беше започнала да придобива вид на ятаган. Цялата Луна беше обградена от ярък, разливащ се ореол. Докато гледаше, няколко мрачни облака минаха един след друг пред луната, хвърляйки сянка над целия свят. Въздухът беше тежък. Светкавица проблесна в небето, миг по-късно се разнесе далечен тътен, във въздуха замириса на влага и озон. Лятната буря се приближаваше бързо.

Форд седна в колата, взе новия твърд диск и установи, че емайлът е засъхнал. Извади маркера и написа същата информация, която имаше на етикета на оригиналния диск:

#785A56H6T 160Tb
СТРОГО СЕКРЕТНО: НЕ КОПИРАЙ
Собственост на ЛРД
Калифорнийски технологичен институт
Национална агенция за аеронавтика и космически
изследвания

Сложи го в куфарчето си и подкара колата към магистралата, летището и Вашингтон.

Аби се хвърли отчаяно встрани и ритна с токчето си пищяла на мъжа. Пистолетът излетя от ръката му и едновременно с това тя видя, как зад гърба му изниква една фигура, стискаща камък в ръката си. „Джаки.“ Куршумът се заби в камъка до ухото ѝ и гърмежът отекна в нощта. Още преди ехото да се разнесе, див писък разцепи тишината и Джаки замахна с ръка и стовари камъка върху слепоочието на мъжа. Убиецът залитна встрани, притискайки главата си с една ръка и опитвайки се да се прицели с другата. Пистолетът отново гръмна, този път напосоки, защото той се спъна и падна по гръб върху камъните.

Виейки като банши, Джаки се нахвърли върху него, а Аби грабна камък и също замахна, но той беше бърз и силен и отхвърли Джаки от гърба си, изправи се и вдигна пистолета; но докато се прицелваше, Аби стовари камъка си върху тила му, събаряйки го на колене. Той измуча нечленоразделно като да беше пиян, но не пускаше пистолета от ръката си. Обърна се назад и се прицели в Джаки, която опипваше земята около себе си за друг камък.

— Джаки! — Аби се хвърли към Джаки и я дръпна настрани точно преди пистолетът да гръмне. Куршумът рикошира в близката скала и ги обсипа с отломки. Все още на колене, убиецът се прицели по-внимателно, въпреки стичащата се по лицето му кръв, хванал пистолета с двете си ръце.

— Ще ви убия! — измуча той, опитвайки се да успокои треперещите си ръце.

— Бягай! Към лодката!

Двете хукнаха по чакълестия бряг към скифа, а зад тях изгърмя пистолетът и куршумът му заора в брега пред тях. Аби грабна въжетото и задърпа лодката по камъчетата, а Джаки започна да бута отзад. Те я вкараха във водата, скочиха вътре, Аби грабна греблата и ги пхна в гривните им.

Фигурата на убиеца се появи на брега. Олюлявайки се като пиян, той вдигна пистолета и се прицели. По телата им затанцува малка червена точица.

— Долу!

Над водата се разнесе изстрел и от планшира се разхвърчаха трески.

Друг куршум се заби във водата, обсипвайки ги с пръски. Аби загреба с всичка сила и лодката се стрелна по гладкия океан. Облаците покриха странната луна и изведнъж се възцари мрак. Течението беше попътно, премина покрай острова и ги понесе към залива, където бяха закотвили лодката. Откъм брега се разнесоха нови изстрели, силният, глух бумтеж на пистолета се понесе над водата като гръмотевица. Куршуми се забиха във водата от двете страни на лодката, а друг отнесе част от кърмата. Тя продължаваше да гребе. Джаки се беше свила на дъното на лодката, покрила главата си с ръце, и при всеки изстрел изругаваше силно на глас.

„Марей II“ се намираще на около сто ярда от брега и приливното течение ги носеше право към нея. Над водата се разнесоха още два изстрела, куршумите се забиха от двете страни на лодката.

Тя виждаше убиеца, който тичаше по брега, опитвайки се да не изостава от тях. Той зае позиция между скалите точно срещу закотвената лодка, насочвайки към тях дулото на пистолета. Изглежда, се беше възстановил от ударите с камъни. Аби се приближи към „Марей“ откъм подветрената страна, използвайки корпуса ѝ за прикритие.

После се изкачи на борда и протегна ръка, за да издърпа Джаки. Чу се серия от изстрели и единият от прозорците на „Марей“ се пръсна.

— Той стреля по лодката! — изкрещя Джаки, падайки обратно в скифа. Аби я хвана за яката, повдигна я и буквално я издърпа през парапета. Пръсна се още един прозорец и посипа палубата със стъкълца и трески.

— Не се надигай! — Аби пропълзя покрай кабината към рулевата каюта. Джаки я следваше неотстъпно. Аби измъкна ножа от кутията с инструменти и го тикна в ръцете на приятелката си. — Пригответи се да изтичаш и да прережеш въжетото на котвата — не сега, а когато ти дам знак.

Клинг! Един куршум се заби във форпика.

Аби включи акумулаторите и, без да надига глава, се пресегна и включи двигателя. Той забоботи. „Слава Богу!“

Клинг! Клинг!

Тя форсира двигателя, лодката потегли напред и опъна котвеното въже. За миг Аби си помисли, че няма да се получи, но изведнъж котвата се освободи. Лодката се стрелна напред, повличайки я по дъното. Само да успееше да се измъкне, да стигне до дълбоките води, с котвата щяха да се оправят по-късно.

Но лодката успя да измине само стотина фута, преди котвата да се заклеци в някаква подводна скала и лодката да поднесе встрани. Двигателят започна да вие. Все още бяха в обхвата на пистолета. *Клинг! Клинг!* Нови изстрели пробиха няколко дупки в горната част на корпуса.

— Сега! Отрежи котвата!

Джаки хукна напред и, без да надига много глава, използвайки рулевата каюта за прикритие, пропълзя към носа и преряза въжетото. Лодката се наклони напред и Аби ускори до максимум, без да сваля очи от четеца на карти, опитвайки се да задържи лодката в тесния пролив между островите. След минутка вече бяха извън обсега на изстрелите, а няколко минути по-късно заобиколиха носа на Литъл Грийн и поеха по криволичещите канали към открития океан.

Аби намали скоростта и се вкопчи в щурвала, внезапно почувствала замайване.

— Ох, Господи! — каза Джаки, държейки се за главата. — Ох, Господи. — От раните по лицето ѝ, причинени от стъкълцата, капеше кръв.

— Ела тук. — Аби избърса кръвта от лицето ѝ с хартиена салфетка. — Не мърдай. Въздухът не ти стига от уплаха.

Джаки направи видимо усилие да вкара сърцето и дишането си в ритъм.

— Леле, Джаки, какъв беше онзи писък на брега? Повече никога няма да те нарека мекотело.

Треперенето на Джаки започна да отминава.

— Направо бях вбесена — каза тя.

— Въобще не се шегуваше. — Аби забърса кръвта от собственото си лице и се изправи пред щурвала, хванала го здраво с две ръце. Насочи вниманието си към четеца на карти, търсейки най-краткия път до пристанището. — Отиваме направо в Оулс Хед — каза тя. — Махаме се оттук и се обаждаме на ченгетата.

— Още сега можеш да им се обадиш — каза Джаки и включи радиостанцията и изчака да загрее. Лодката зави на север, заобикаляйки един защитен остров, и навлезе в открити води в южния край на залива Пенобскот. Лодката се разклати силно и Аби с изненада видя високите вълни, които идваха от изток, които предвещаваха връхлитането на силна буря. Беше тъмно; тя вдигна глава нагоре и осъзна, че от известно време Луната не се виждаше. Вятърът постепенно се засилваше и на хоризонта проблеснаха светкавици.

Тя вдигна микрофона, превключи радиостанцията на канал 16, натисна бутона за излъчване и предаде на бреговата охрана съобщение за спешен случай.

75.

От мястото си зад скалата Хари Бър наблюдаваше как лодката се изгуби между островите. Той пъкна пистолета в колана си и се облегна на скалата с пулсираща глава. Усещаше как по ухото и скалпа му се стича кръв. Напипа подутината на главата си, обзе го неконтролируема ярост, толкова силна, че звезди му изскочиха пред очите. Двете кучки бяха прецакали всичко, бяха му разбили главата, бяха му отмъкнали лодката. Видяха му лицето и можеха да го разпознаят. Звездите се завъртяха пред погледа му и той усети почти физическия натиск на гнева във вътрешността на черепа си, съпроводен от жужащ звук, като че ли рояк пчели се опитваше да избяга.

Беше въпрос на живот и смърт. Ако не успееше да ги хване и да ги убие, с него беше свършено. Нямаше друг начин. Ако успееш да стигнат до брега, край с него.

Той извади празния пълнител от пистолета и презареди с резервния, който носеше в джоба си, след което пъкна пистолета обратно в колана. Имаше съвсем малко време. Но не всичко беше изгубено. Все още разполагаше с другата лодка и с яхтата — на която криеше скрития си коз: бащата.

Без да обръща внимание на пулсиращата си глава, Бър хукна по брега към гората. Той издърпа лодката от храстите, намери скритите гребла, хвърли ги вътре и я затегли надолу към брега. Скочи вътре и загреба към залива зад близкия остров, където беше закотвил „Рибарче“. Яхтата не беше от най-бързите, но със сигурност беше по-бърза от „Марей“, която все пак си беше най-обикновена рибарска лодка.

Той се спусна по течението и тогава забеляза колко тъмно е станало и колко силен е вятърът. Дори вълните в защитените от островите проливи образуваха гребени, а вятърът виеше в клоните на смърчовите. Той дори чуваше далечния звук на разбиващите се в скалите вълни край разположените откъм вятъра острови, които се намираха на близо миля от него.

Той прекоси пролива и се приближи към близкия остров, забелязвайки закотвеното „Рибарче“. На кърмата се виждаше тъмният силует на ловеца на омари, чиито ръце бяха завързани за перилата.

Лодката се блъсна в корпуса, той се изкачи на палубата и я завърза за кнехта.

— Събуди се, Строу, работа ни чака.

— Ако пипнеш дъщеря ми, ще те убия — каза мъжът с нисък глас. — Ще те намеря и...

— Да, да. — Бър отиде право при радиостанцията и превключи на канал 16. Първото нещо, което трябваше да направи, е да попречи на момичетата да се свържат с бреговата охрана.

Когато Аби приключи с идентификацията си и отпусна бутона за предаване, от говорителя веднага се разнесе продран глас.

— Аби? Ето къде си.

Това беше гласът на убиеца. Сигурно се беше върнал на лодката си и подслушваше честотата, за да чуе обаждането ѝ до бреговата охрана.

— Мъртъв си, копеле — каза тя.

— Ай, ай! Не използвай такива изрази на официална правителствена честота — отвърна гласът, — особено когато баща ти може да те чуе.

— Какво?

— Баща ти. Той е при мен на лодката и си прекарваме страхотно.

Спокойният тон, с който произнесе тези думи, накара Аби да настръхне. За миг остана вцепенена, без думи. Вятърът се блъскаше в рулевата кабина, а по прозорците шибаше внезапно изсипалият се дъжд. В небето над главите им блесна светкавица, последвана от силен гръм.

— Повтарям: баща ти, господин Джордж Строу, е тук, на лодката ми, с мен — продължи спокойно той. — Превключи на канал 72 и ще поговорим. — Аби знаеше, че канал 72 е скрита нетърговска честота, която никой в тези райони не използваше.

Преди да успее да отговори, радиото изсъска.

— Говори бреговата охрана от станция „Рокланд“...

Аби прекъсна диспечера и превключи на 72.

— Така е много по-добре — чу се гласът. — Искаш ли да кажеш здрасти на татенцето?

Аби усети, че ѝ се повдига. Сигурно лъжеше. Тя чу заглушен звук, проклетие, звук от удар.

— Говори с нея. — Нов тъп звук.

— Престани! — изпищя Аби.

— Аби — достигна до нея изкривеният глас на баща ѝ. — Стой далеч от нас. Отивай право в някое пристанище и се свържи с

полицията...

Нов силен удар, изпъшкване.

— Престани, копеле такова!

Гласът на убиеца отново се разнесе от радиото:

— Върни се отново на 16 и се обади на бреговата охрана. Веднага. Или той ще стане храна за рибите.

Хълцайки, Аби се обади на бреговата охрана и им каза, че е било фалшива тревога. Диспечерът я посъветва веднага да се отправи към най-близкото пристанище заради бурята. Тя прекъсна връзката и прехвърли на канал 72. Погледна към Джаки, която ѝ отвърна с уплашен поглед. Лодката заора в дълга, пенеста вълна и щурвалът се завъртя като побъркан, корпусът застана.

Джаки внезапно хвана кормилото, завъртя го на другата страна, даде газ и лодката рязко зави, пропускайки на косъм страничния сблъсък с поредната висока вълна.

— Аз поемам управлението. Ти се справи с него.

Аби кимна мълчаливо. Вятърът се засилваше все повече, разпенвайки развълнуваната океанска повърхност.

Канал 72 изпука, убиецът се засмя тихичко и каза:

— Ало? Има ли някой вкъщи?

— Моля те, не наранявай...

Нов удар и стон.

— Къде се намираш?

— В залива Пенобскот.

— Слушай ме внимателно, ето какъв е планът. Дай ми своите джипиес координати. Идвам при теб да ти докарам баща ти.

— Какво искаш?

— Само обещание, че ще забравиш за случилото се. Става ли?

— Аби! — чу се слаб глас, — не го слушай...

Още един удар.

— Не, моля те! Не го наранявай!

— Аби — разнесе се спокойният глас на убиеца. — Не забравяй, че комуникираме по открита честота. Ясно ли е? Идвам при теб. Ако следваш точно инструкциите ми, няма да има никакви проблеми.

Гърлото я сви и тя отчаяно се опита да си поеме дъх. След малко отговори:

— Ясно.

— Добре. Сега ми кажи координатите.

Джаки се пресегна, взе микрофона и изключи бутона за предаване, за да не могат да я чуят.

— Аби, знаеш, че лъже. Ще ни убие всичките.

— Знам — отвърна Аби свирепо. — Остави ме да помисля.

Докато разговаряха, бурята се развихряше. Вълните продължаваха да изблъскват „Марей“, независимо, че моторът ѝ работеше на пълни обороти.

— Аби? Там ли си?

Аби отново взе микрофона.

— Опитвам се да ги изчисля! — Тя се обърна към Джаки. — Какво да правим? Нищо не ми идва на ум.

— Ехо? Дали не трябва да натупам отново татко, за да ти помогна да ги изчислиш?

— Намирам се на югозапад от Палавника — каза Аби.

— Палавника ли? Какво търсиш чак там, по дяволите?

— Бяхме се запътили към Рокланд — отвърна Аби, мислейки усилено.

— Глупости! Щом си там, дай ми координатите!

Аби натисна няколко бутона на четеца на карти, намери някакво място близо до Палавника и му прочете фалшивите координати.

— Мили Боже — каза убиецът след минутка. — Там не отивам. Ти ще дойдеш при мен.

Аби проплака.

— Не мога! Горивото ми почти свърши!

— Лъжлива кучка! Връщай се веднага или татко отива да поплува!

— Не, моля те! — проплака Аби. — Един от куршумите ти проби резервоара. Горивото ни почти свърши!

— Не ти вярвам!

— Чак преди малко го запушихме, не те лъжа!

Туп!

— Чу ли го? Това е защото ме излъга отново!

Аби преглътна. Трябваше да поеме риска.

— Моля те, повярвай ми! — каза тя с овладян глас. — Защо, мислиш, се обаждах на бреговата охрана?

— Майната ти, няма да изляза в открито море при тази буря.

Нов порив на вятъра ги заля с пръски през счупения прозорец. Нова вълна наклони лодката на една страна и Аби трябваше да се вкопчи в таблото, за да не падне.

— Той ще ни убие — изсъска Джаки. — Какво правиш, по дяволите?

— Аз... преструвам се, че ще се предам.

— И после какво?

— Не знам.

— Чуваш ли ме? — разнесе се отново гласът. — Довлечи си задника тук или той е мъртъв.

Тя натисна бутона за предаване и се опита да вкара паника в гласа си.

— Моля те, не знам как да те накарам да ми повярваш, но се кълна, че казвам истината. Ти направо потроши лодката и един от куршумите ти пробви резервоара. Горивото едва ми стига за маневрите. Просто докарай баща ми и обещавам да направя каквото искаш. Ти спечели. Предаваме се. *Моля те, повярвай ми.*

— Няма да дойда там! — изкрещя мъжът.

— Трябва да дойдеш насам, за да стигнеш до пристанището Рокланд.

— Че за какво ми е да ходя в Рокланд?

— Няма къде другаде да се скриеш от бурята. Не се дръж като идиот, познавам добре океана. Ако мислиш, че ще стигнеш до Ауълс Хед, ще се разбиеш край Нъбъл.

Тя го чу как ругае.

— Дано не ме будалкаш, защото баща ти е прикован към перилата. Ако лодката потъне и той отива с нея.

— Кълна се, че не лъжа, просто ела тук и докарай баща ми.

— Дръж канал 72 отворен и слушай инструкциите ми, край. — Връзката прекъсна със статично пращане.

— Какво ще правим? — проплака Джаки. — Имаш ли някакъв план за след предаването или не?

— Откарай ни до Палавника.

— В тази буря? Там е ад сега!

— Точно затова.

— Имаш ли някакъв план?

— Ще имам като стигнем там.

Джаки поклати глава, форсира двигателя и подкара лодката през бурното море към Палавника.

— Няма да е зле да мислиш по-бързо.

Боинг 747 излетя от летището в Портланд, издигна се над буреносните облаци и внезапно беше залят от зловещата светлина на пълната луна. Уайман Форд надникна през прозореца и отново изпита страхопочитание пред космическия спектакъл. Спътникът вече не беше познатата луна, свързвана със спомените и романтиката, а една променяща се Луна, нова и страховита, която хвърляше зеленикава светлина над облачните планини и каньони под самолета. Струята отломки, която се изстреля след удара, беше навлязла в орбита и се беше извила дъгообразно. В самолета се разнесоха въодушевени гласове и пътниците се залепиха за прозорците. След като погледа известно време, притесненият от гледката Форд спусна щората на прозореца, облегна се назад, и се съсредоточи върху предстоящата среща.

Час и половина по-късно, докато самолетът приближаваше летище „Дълес“, Форд се надигна и въпреки заканата си да не го прави, повдигна кората и отново погледна луната. Дъгата от отломки все още се промъкваше покрай лунния диск, прераствайки в пръстен. Под самолета се простираше град Вашингтон, окъпан в зловеща синьо-зелена светлина, която не принадлежеше нито на деня, нито на нощта.

Въобщо не се изненада, когато на изхода го посрещнаха двама федерални агенти, които го преведоха през няколко празни зали, телевизионните екрани в чакалните излъчваха едни и същи новини, снимки на Луната се редуваха с най-различни говорещи глави и репортажи, показващи реакциите на хората по цял свят. Изглежда, че паниката настъпваше навсякъде — особено в Близкия изток и Африка. Носеха се слухове за тестването на нечестиви свръхсекретни оръжия от САЩ и Израел, народът се опасяваше от радиацията, изпаднали в истерия хора изпълваха спешните отделения. В Нигерия, Саудитска Арабия и Пакистан избухнаха бунтове, озверели банди масово избиваха християни в Индонезия.

Агентите вървяха от двете му страни с каменни лица, без да продумват. Улиците на Вашингтон бяха пуси. Изглежда хората от столицата инстинктивно бяха избрали да си останат у дома.

След като минаха край бюрото за жалби за изгубен багаж, агентите го отведоха до един полицейски фолд краун виктория и го вкараха на задната седалка, сядайки от двете му страни. Колата се стрелна по пустите улици с включен буркан, стигна до офисите на Департамента по научни и технологични въпроси на 17-та улица и паркира пред грозната тухлена сграда, в която работеха Локууд и неговият екип.

Както и очакваше, всички прозорци в нея светеха.

78.

Използвайки джипиеса, Хари Бър определи маршрута по картата и зададе курс към подводния риф, наречен „Палавника“.

Той погледна към бащата; лежеше отпуснат на кърмата, все още прикован към парапета, почти в безсъзнание, заливан от поройния дъжд. Последния път май го беше ударил доста силно. Майната му, ще живее достатъчно дълго, за да изпълни ролята си в последното действие.

Когато лодката се отдалечи от прикритието на Масъл ридж и навлезе в открито море в залива Пенобскот, Бър установи, че не може да се справя с щурвала. Срещу него връхлитаха една след друга огромни пенести вълни, шибани от поройния дъжд. Той включи прожектора, който беше монтиран на покрива и го завъртя наоколо, оглеждайки бурния мрак. Докъдето успяваше да стигне, лъчът разкриваше планини от вода. Той се уплаши.

Това беше истинска лудост. Може би не трябваше да прави нищо — лодката им сигурно и без това щеше да потъне и сама да разреши проблема му. Но за това нямаше гаранция и един Бог знае какво щяха да издрънкат междувременно на бреговата охрана. Можеше да имат авариен маяк на борда (на неговата лодка имаше), който щеше да се включи автоматично, ако не се обадеха на бреговата охрана. Не, не можеше да си позволи да ги остави живи, за да изпеят всичко. И тримата трябваше да умрат. А бурята щеше да му осигури прикритие.

Екранът на радара беше покрит от статично ехо от дъжда, високите вълни и пенестите струи. Той се опита да го настрои, но без успех. Джипиесът определи скоростта му на шест възела и поне четецът на карти работеше перфектно. Той увеличи скоростта на осем възела, лодката подскочи и се устреми напред, издигайки се почти отвесно при всяка вълна, прорязвайки пенестия ѝ гребен, и спускайки се почти отвесно, като по водопад. Той се вкопчи в кормилото, опитвайки се да запази равновесие и да насочва носа напред, докато всички сили на света като че ли се опитваха да избутат лодката странично към ужасяващото море. И сякаш нарочно, за да засили

ужаса му, една огромна вълна се разби върху носа, зеленикавата вода нахлу в кабината и тотално обърка уредите. Хари намали скоростта до шест възела. Момичето нямаше къде да му избяга, баща ѝ все още беше главния му коз. Кучката никога нямаше да го изостави.

Той се замисли върху вероятността това да е уловка, опит да го примамят в открития океан, където бурята да го потопи. Но едва ли беше така: баща ѝ беше на борда на неговата лодка. Освен това тя беше по-голяма, по-устойчива. Ако някой щеше да потъне, то това бяха те.

Дали не му подготвиха капан? Може би. Ако беше така, това беше най-тъпият план на света. Той имаше пистолет и баща ѝ беше закопчан за парапета, ключът лежеше в джоба му. Дали не смятаха да го примамят към скалите? Нямаше да се получи при тоя високотехнологичен джипиес и четеца на карти, които имаше на борда.

Не, Хари Бър реши, че сигурно му казваха истината за проблема с горивото. Толкова бяха уплашени, че дори се вързаха на неубедителните му обещания. Той беше изстрелял пет пълнителя с дезърт ийгъла, общо трийсет патрона 45-ти калибър, нищо чудно поне един от тях да е пробил резервоара. Палавника се намираще по пътя към Рокланд и наистина минаването покрай Нъбъл към Ауълс Хедс беше твърде опасно при бурно море. Всичко, което му бяха казали, се връзваше.

Държейки се за кормилото с едната ръка, той извади с другата четирите празни пълнителя и ги сложи на таблото до кутията с патроните. Без да се пуска, той несръчно започна да ги пълни. После напъха тежките пълнители по два в джобовете на панталона си. Планът му беше елементарен: убива ги, потапя лодката и духва към пристанището Рокланд. Там ще завърже лодката за дока и ще си тръгне. На негово име нямаше нищо; Строу беше наел лодката и го беше взел на борда от друго място, от един забутан залив нагоре по крайбрежието. Никой не знаеше, че и той е бил на борда. Сигурно след няколко дни щяха да намерят полуизядения труп на Строу с куршум в черепа, но дотогава той отдавна щеше да е изчезнал. И щеше да се погрижи дъртака да получи подходящото морско погребение, с дълга котвена верига и много въже, които да го дърпат надолу.

А що се отнася до момичетата, е, и на тях щеше да им осигури подобно погребение, като им потопи лодката.

Може би вече беше късно да намери твърдия диск и да спечели още двеста бона, поне не на този етап. Но никога не беше късно да почисти — нито съществуваше вариантът да отложи почистването. Той усети как в него се надига гняв и се опита да го потуши. Приключваш с всичко на деня, каза си той. Печелиш нещо, губиш нещо. Това не беше първия път, когато се беше провалял, нямаше да бъде и последния. Оправи кашата и ще оцелееш за следващата задача.

Той измъкна цигарите от джоба си и осъзна, че са подгизнали, разбира се. Лодката се издигна над една вълна и се спусна от другата ѝ страна, двигателят изрева и той се вкопчи в кормилото. Бог му е свидетел, че щеше да въздъхне с облекчение, когато трите копелета се озоват на дъното на Атлантика.

79.

Докато „Марей“ се отдалечаваше в открито море, воят на вятъра премина в бучене, вълните се издигаха като гигантски планини, разпенените им гребени се носеха като сиво-бели хребети към тях. Аби остави Джаки да управлява лодката, изненадана от инстинктивните ѝ реакции. Тя яхваше всяка вълна под ъгъл от трийсет градуса, постепенно увеличаваше скоростта и леко завъртайки щурвала разбиваше пяната на върха ѝ, след което намаляваше оборотите и политаше надолу. Тези маневри ѝ изкарваха акъла, но като че ли всеки път се измъкваша успешно.

— Ох, мамка му — каза Джаки, вперила поглед напред. Към тях се носеше бяла вълна, по-висока от останалите, която изглеждаше така, сякаш не е част от морето, а някакъв странен облак, който се беше спуснал ниско. Лодката хлътна в предхождащата я бразда със спираща дъха скорост, застина за миг на дъното и след това започна постепенно да се издига с носа нагоре, докато огромната вълна се издигаше пред тях, пръскаща пяна около себе си.

— Спри двигателя! — изкрещя уплашената Аби.

Джаки не ѝ обърна внимание, увеличи оборотите до три хиляди и обърна лодката по диагонал на вълната, докато се издигаше нагоре. Гребенът изведнъж се озова над тях, съскайки шумно, и носът на лодката се заби в него, а Джаки рязко завъртя кормилото. Морската вода заля с рев носа и палубата, удряйки се в прозорците на рулевата каюта и разпръсквайки се на всички страни; лодката потрепери, поколеба се за миг, сякаш очакваше някой да я тласне отдолу, след което с рев се освободи и носът ѝ рязко се наведе надолу. Джаки веднага намали оборотите почти до минимум и остави гравитацията да поведе лодката надолу към следващата бразда.

— Идва още една — каза Аби, възбудена до крайност. — Още по-голяма.

— Виждам я — промърмори Джаки. Тя даде газ и се изкачи по лицето на вълната и премина през разпененото ѝ било, като цялата лодка се разтресе от напрежението, след което се спусна надолу. Те се

бореха с връхлитащите ги една след друга вълни, планини от вода, устремени наникъде. Всеки път Аби имаше усещането, че ще потънат; но всеки път лодката прелиташе над вълната и се гмурваше надолу, готова да започне всичко отначало.

— Господи, къде си научила това? На лодката на баща ти?

— Преди ходехме на риболов през зимата, отвъд Монеган. Няколко пъти попадахме на североизточни ветрове, не беше кой знае какво.

Тя се опитваше да говори спокойно, но не можеше да заблуди Аби. Тя мислеше за собствения си баща, който все гледаше да я пази и никога не ѝ позволяваше да управлява лодката му. Прималя ѝ от тревога за него, окован към перилата, някъде в морето заедно с онзи маниак. Планът ѝ беше абсурден, всъщност дори не беше план. Да се предаде? А след това какво? Той щеше да ги избие всичките, разбира се. Такова беше намерението му. Какво си мислеше тя, че ще успее да го уговори да не го прави? Дали не трябваше да се обади на бреговата охрана? Ако го направи, той щеше да я чуе и да убие баща ѝ. Дори и да не го убиеше, бреговата охрана никога нямаше да излезе в морето в такова време.

Трябваше да измисли нещо.

В този миг по канал 72 се чу глас:

— Татко се събуди. Искаш ли да кажеш здрасти?

80.

Агентите отведоха Форд в залата за заседания. Щом влезе вътре, Локууд скочи от мястото си начело на голямата конферентна маса, заобиколена от хора в костюми и униформи, а два пъти повече гледаха от плоските монитори, разхвърляни из стаята.

— Господи, Уайман, от часове се опитваме да се свържем с теб! Изправени сме пред невероятна ситуация. Президентът иска препоръките ни до седем часа.

— Нося ви информация от изключителна важност — каза Форд, поставяйки куфарчето си на масата и оглеждайки аудиторията. До Локууд седеше генерал Майкълсън, посивялата му коса беше разрошена, ежедневната му униформа омачкана, атлетичната му фигура беше нетипично напрегната. Екип от хора от ЛРД заемаше едната страна на масата. Сред тях той разпозна Чодри и Дирквайлер, заедно с една азиатка, на чиято табелка пишеше Ланг. В дъното се бяха разположили хората от Департамента по научни и технологични въпроси и лицата, свързани с националната сигурност; на мониторите се виждаха лицата на председателя на Обединения комитет на началник-щабовете, на съветника по националната сигурност Манфред, на директора на НАСА и на директора на националното разузнаване, които се бяха включили в конферентна връзка. По дългата маса от черешово дърво бяха разпилени папки, листи и лаптопи. Множество секретарки и асистенти бяха насядали на столове край стените и си водеха записки. Атмосферата беше напрегната и граничеше с отчаяние.

Форд отвори куфарчето си и извади отвътре фалшивия твърд диск, постави го нежно на масата, сякаш беше крехък кристал. След това извади завитата на руло разпечатка на „ВОЛТЕР33“, най-чистото изображение от купчината, която беше извадил във фотото, и я разгъна на масата.

— Това, дами и господа — каза той, — е снимка, направена от сателита Марс Мапинг Орбитър на 23-ти март.

Изчака минутка и я пусна за разглеждане.

— На нея е изобразен обект на повърхността на Марс. Според мен този обект стреля по Земята през април, както и по Луната.

Настъпи мъртва тишина, след което масата изригна — разговори, въпроси, възражения. Форд изчака суматохата да стихне.

— Изображението идва от този секретен диск.

— Къде точно на Марс се намира? — попита жената на име Ланг.

— Всичко е в този диск — каза Форд. — Всичко. — И излъга: — Не знам какви са точните координати.

— Невъзможно! — извика Дирквайлер. — Отдавна щяхме да сме го забелязали!

— Не сте го забелязали преди, защото е бил скрит в сенките на един кратер, почти невидим. Бяха необходими огромни усилия и време, за да се изчисти изображението.

Чодри стана от масата и, поглеждайки подозрително към Форд, се протегна и взе диска. Завъртя го с махагоновите си ръце, огледа го напрегнато с черните си очи, и разтърси калифорнийската си опашка, която съвсем не беше на мястото си сред костюмираната вашингтонска тълпа.

— Този диск принадлежи на ЛРД. — Той погледна към Форд с присвити очи. — Откъде се сдобихте с него?

— От покойния Марк Корсо — отвърна Форд.

Чодри леко пребледня.

— Никой не може да копира или да изнесе диск от ЛРД. Данните ни са кодирани и процедурите за сигурност са драконовски.

— Има ли нещо невъзможно за един умел компютърен специалист? Ако се съмнявате, проверете серийния номер.

Чодри го провери.

— Прилича на сериен номер от ЛРД. Но това... това ваше *изображение*. Бих искал да видя оригинала. Нищо чудно да е било направено на фотошоп.

— Доказателството се намира в този диск, в оригиналните бинарни данни от ММО. — Форд извади един лист от джоба си и го показва на групата. — Проблемът е, че паролата на ЛРД е била сменена. Имам новата парола, без която дискът е безполезен. — Той размаха листчето във въздуха. — Повярвайте ми, *истинско* е.

Жената на име Марджъри Ланг се изправи от стола си. Лицето ѝ беше побледняло като хартия.

— Извинете, да не би току-що да казахте *покойния* Марк Корсо?

— Да. Марк Корсо беше убит преди два дни.

Ланг се олюля, изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне.

— *Убит?*

— Точно така. Нещо повече, и предшественикът му, доктор Фрийман, също е бил убит — и то не от някакъв бездомник. И двамата с Корсо са били убити от професионалист — някой, който търси същия този диск, който лежи на масата.

В стаята настъпи гробно мълчание.

— Така че разбирате — продължи Форд, — пред какъв голям проблем сме изправени. Не стига, че някой напада планетата ни, ами и някой от нашите ни е предал.

81.

Бър подаде микрофона на рибаря, пъкна го в окованите му ръце. Вече нямаше значение какво ще каже мъжът; Бър просто искаше да напомни на момичето, че баща ѝ е жив и в нужда, за да я държи в напрежение, паникьосана, лесна за манипулиране.

— Татко? *Татко?* Добре ли си?

— Аби? Веднага излез от водата! Лодката ти няма да издържи! Махай се!

— Татко — гласът ѝ секна. — Свърши ни горивото.

— Мили Боже, Аби, той има пистолет! Обади се на бреговата охрана. Не се оставяй да те заблуди...

Бър грабна микрофона от ръцете му. Каналът не се използваше, предаваха на четвърт ват, който не можеше да бъде прихванат от континента, особено в такова време — но защо да рискува?

— Чу ли? — каза той в микрофона. — Всичко ще бъде наред, ще получиш баща си. Трябваш ми жива, иначе няма да мога да се сдобия с твърдия диск. Помисли си — ти си ми повече нужна жива, отколкото мъртва. Трябва да решим този проблем, но нека го направим на някое място, където няма да се удавим. Чуваши ли ме?

— Чух — отвърна кратко Аби.

Той прекъсна връзката с мисълта, че сигурно не му вярва, но какво можеше да направи? Всички козове бяха в неговите ръце. Сигурно имаха някакъв глупав план, който обаче нямаше да проработи.

Лодката се издигна на гребена на една вълна и се наклони надясно. Боже, защо не внимава повече! Приближаваше грамадна вълна, висока колкото двуетажна сграда, черна като „Гинес“, с пенещо се било, издаваща съскащ шум. Той завъртя кормилото към вълната, лодката бързо започна да се издига. Но той не успя да я обърне изцяло и ревящият гребен се стовари върху корпуса, черната като абанос вода тласна лодката назад, заливайки фалшборда, и я завъртя настрани.

Той се опита да завърти щурвала, но огромната тежест го изтикваше назад и притискаше лодката надолу. Опита се да увеличи

оборотите, но въобще не чу шум от двигателя, а само скърцането на дърво под тонове вода. Постепенно кормилото започна да се освобождава, натискът на океана намаля, водата се изтичаше през носа и фалшборда. Лодката започна да се изправя.

Бър никога не се беше плашил толкова. Той погледна към четеца на карти; бяха по средата на пътя до Палавника. Поне преминеха ли рифа щяха да се намират откъм подветрената страна. Движеха се с шест възела — още колко време щеше да отнеме? Десет минути. Десет адски минути.

— Пусни ме на щурвала — каза рибарят. — Ще потопиш лодката.

— Майната ти. — Бър се вкопчи в кормилото при вида на следващата гигантска вълна, която се приближаваше срещу тях. Лодката се издигна, за да посрещне планината от вода, която се стовари върху нея и разтнесе рулевата каюта, заплашвайки да разкъса заварките. Ако намокри електрониката... Щеше да е безпомощен.

— Отключи белезниците — каза Строу. — В противен случай и двамата ще се озовем на дъното!

Бър бръкна в джоба си и измъкна ключа. Протегна го към него.

— Отключи ги сам и ги донеси.

Хванал кормилото с едната си ръка, той измъкна пистолета си, наблюдавайки как Строу отключва белезниците и се приближава към него, държейки се за парапета.

Лодката се залюля в браздата, измамно спокойна, и започна да се изкачва. Отново се беше обърнала с широката страна към вълната.

— Пусни ме на щурвала! — извика Строу и се вкопчи в него.

Бър отстъпи назад и насочи пистолета си към него.

— Закопчай се за кормилото.

Ловецът на омари не му обърна никакво внимание — той се бореше с кормилото и увеличаваше оборотите на двигателя, докато лодката постепенно се изкачваше по вълната, все по-стръмно и по-стръмно, и изведнъж вятърът бучеше около тях, въздухът се изпълни с вода, навсякъде хаос и шум. Лодката премина през гребена и отново рухна в ниската бразда между вълните.

— Казах ти да се закопчеш за кормилото! — Бър изстреля един куршум в тавана, за да подчертае думите си.

Строу закопча лявата си китка за стоманения щурвал. Бър пристъпи към него, провери дали белезниците наистина са заключени и хвърли ключа в морето.

— Карай право към рифа. Ако опиташ някакви номера, ще те убия. А след това ще убия и дъщеря ти.

Лодката се издигна върху следващата вълна и небето беше разкъсано от ярка светкавица, която за кратко освети водата, последвана от ужасяващ гръм.

Бър се приготви за удар при вида на новата вълна, която се издигаше над тях. Ловецът на омари не каза нищо, просто държеше мрачно кормилото, обърнал лице към тъмната водна стена.

82.

Тишината беше нарушена от слабо поскръцване на колела — дежурният офицер влезе, бутайки пред себе количка с кафе.

— Каза, че в седем трябва да представиш препоръките си на президента — каза Форд. — Какви са възможностите?

Локууд разпери ръце.

— Доктор Чодри?

Чодри се почеса по фино оформената скула.

— Имаме дузина сателити, които обикалят Марс. Възнамерявахме да им дадем нова задача — да намерят източника на тези атаки. Но сега вие разполагате с координатите.

— Да — отвърна Майкълсън, — така ще можем да използваме един или повече сателити като оръжия, да ги разбием в извънземното оръжие с висока скорост.

Чодри поклати глава.

— Ефектът ще е като да хвърлите яйце срещу танк.

— Вариант две — каза Майкълсън, навеждайки се напред, — е да ги обстреляме с ядрени оръжия.

— Следващият прозорец за такава атака ще бъде най-малко след шест месеца — отвърна Чодри, — а самото пътуване до Марс ще продължи повече от година.

— Ядрената атака е единственото ни ефективно нападение — каза председателят на Обединения комитет на началник-щабове.

Чодри се обърна към него, очевидно подновявайки някакъв стар, незавършен спор.

— Адмирале, съмнявам се, че извънземното оръжие ще си стои там и ще чака да го взривите.

— Мога ли да ви напомня, че оперативната дума е „машина“. Всъщност ние все още не сме съвсем сигурни, че това е оръжие — каза Локууд.

— Направо си е проклето оръжие — каза Майкълсън. — Ето как можем да се справим с него: приближаваме се откъм задната страна на Деймос, монтираме една бойна глава и я взривяваме така, че да

нарушим орбитата му и да го запратим върху повърхността на планетата. Това е начинът.

Чодри заговори тихо.

— Моите уважения, генерале, но това оръжие със сигурност има сензори, които ще го предупредят за всяко приближаване. Този артефакт е творение на изключително развита технологична цивилизация. Наистина съм поразен, че вие, хора, искате да го гръмнете с ядрена бомба.

— Никой не предлага да го гръмим — каза Майкълсън. — Ние ще го изпарим.

— Събрали сме се тук като комитет от хлебарки, които обсъждат как да убият унищожителя на хлебарки — рече Чодри. — Всички военни предложения са безполезни — и изключително опасни — и колкото по-бързо приемем това, толкова по-добре.

В стаята се възцари напрегнато мълчание. Ставаше все по-горещо. Форд използва възможността да съблече сакото си и небрежно го метна на облегалката на стола. „Стръвта“, помисли си той. „Как се хваща риба. Или къртица, какъвто беше случаят.“

„Марейя II“ се издигна върху поредната ужасяващо голяма вълна и през поройния дъжд Аби успя да зърне бялата разпенена повърхност. Според четеца на карти те се намираха само на няколко стотин ярда от първата от трите огромни скали.

— Там! Пред нас!

— Видях — каза спокойно Джаки, насочвайки носа на лодката срещу вятъра. — Настъпвам откъм подветрената страна.

Аби беше поразена от „капитанската“ страна на Джаки, която беше толкова различна от момичешката ѝ същност. Вълнението продължаваше, но непрекъснато променящият посоката си вятър беше отслабнал значително. Докато лодката се издигаше и смъкваше, Аби видя разпененото море в основата на скалите, някои от вълните достигаха до двайсет фута и дори повече, разбиваха се с рев в скалите и пръскаха пяна на всички страни.

— Така — каза Джаки, подкарвайки лодката в бавен, стегнат кръг. — Какъв е планът?

— Аз... — Аби се поколеба. — Ще се престорим, че се предаваме. Той ще ни вземе на борда на лодката си и тогава ще изчакаме удобния момент.

Джаки се втренчи в нея.

— Ти на това план ли му викаш?

— Какво друго можем да направим?

— Той ще ни убие, бум-бум! И край. Няма да имаме време да чакаме удобния момент. И въобще не се заблуждавай, че ще пусне баща ти. Аби, искам да го спасим, но не искам да жертвам собствения си живот. Разбираш ли?

— Мисля в момента — изпъшка Аби.

Джаки подкара лодката в бавен кръг, без да се отдалечава от подветрената страна.

— Стига си пъшкала. Всеки момент ще бъде тук. Съсредоточи се. Ти си умна. Ще се справиш.

Аби погледна към радара в търсене на приближаващата се лодка. Поигра си с настройките, опитвайки се да изчисти смущенията от дъжда и бурното море. Екранът беше покрит със звездички. Постепенно, докато регулираше различните параметри, тя започна да различава образа на огромния оголен риф от дясната им страна, който се явяваше като голямо зелено петно на екрана. След миг тя видя и друга точка, по-малка, която ту се появяваше, ту изчезваше, но определено се приближаваше към тях.

— Това е — каза тя. — Идват. Вкарай лодката в канала между двете скали.

— Да не си полудяла? Това е много тесен пролив с подводни камъни от двете страни!

— Пусни ме на кормилото тогава.

— Не. Аз ще го направя.

— Вкарай ни там така, че да не ни вижда на радара си.

Джаки се втренчи в нея с побледняло лице.

— И после какво?

— Трябват ни оръжия. — Аби отвори вратата към стълбите и се спусна надолу, държейки се за парапета. Изпитвайки ужасяващо усещане за дежа вю, тя влезе в кабината, измъкна кутията с инструменти и извади навън малки клещи секачи, стандартно бордово оборудване за справяне със замръзнали болтове, клеми и кабели. Освен това взе ножа за изкормване на риба и една дълга отвертка „Филипс“. Изкачи се обратно и стовари инструментите на таблото.

Аби осъзна, че Джаки трепери. Тя я сграбчи за раменете и се наведе към лицето ѝ.

— Нали искаше план? Ето ти план. Блъскаме се в тях. Прехвърляме се на борда. Убиваме го. Освобождаваме татко.

— Блъскаме се и двете лодки потъват.

— Не и ако ги блъснеш откъм широката страна на бакборда, до рулевата каюта. Килът ще яхне фалшборда, а ти веднага ще дадеш на заден ход и ще ни измъкнеш оттам, преди да сме си счупили гръбнака. Конструкцията на „Марей“ е като на тухлен кенеф.

— Таран, абордаж и убийство? Той е въоръжен! А ние с какво разполагаме — с рибарски нож?

— Да не би да имаш по-добър план?

— Не.

— Тогава ще караме по моя.

Зелената точка на радарния екран се приближаваше все повече. Аби се взря в тъмнината и забележа проблясването на светлинка.

— Включил е прожектора! Тръгвай!

Джаки подкара лодката и зави зад скалите, ожесточено маневрирайки, борейки се с вятъра, морето и мощното течение между скалите. Ревът на разбиващите се в скалите вълни беше оглушителен, вятърът засипваше лодката им с пръски. Джаки се опита да я задържи в средата на протока, далеч от ревящите пенести вълни, които бучаха в подножието на настръхналите скали.

— И как да разбере кога да излезе и да се забия в него?

— Той ще навлезе в подветрената страна — каза Аби, — също като нас. Ще ни търси, ще оглежда навред с прожектора. Бавна мишена. Когато не ни забележи, ще се обади по радиото. Това ще е нашият сигнал. Излизаш с пълна скорост и се насочваш към лодката му. Ето, дръж ножа.

Джаки взе дългия рибарски нож и го затъкна в колана си.

Аби напъха дългата отвертка в единия си джоб, а в колана пъхна един тежък гаечен ключ.

— Аз ще застана до перилата на носа и ще се приготвя за скок.

Морето блъскаше лодката към скалите и Джаки се опитваше да я контролира, да я държи далеч от разпенените засмукващи ги вълни.

— Няма да се получи...

— Трябва да се получи!

84.

Часовникът в стаята показваше почти три, а обсъжданията продължаваха, без да стигат доникъде. От плоския екран в дъното на стаята председателят на Обединения комитет на началник-щабовеите най-накрая заговори, обръщайки се към Чодри. Гласът му беше мек, учтив.

— Щом отхвърляте военния вариант, доктор Чодри, имате ли с какво да го замените?

Чодри го погледна.

— С проучвания. Изследвания. Сега, когато вече знаем къде е — ако приемем, че нещото на това изображение е отговорно за стрелбата със странна материя — можем да пренасочим нашите сателити към него. Просто трябва да извадим координатите от диска.

— А след това? — попита председателят.

— Ще се опитаме да се свържем с него.

— И какво точно ще му кажем?

— Ще обясним, че искаме мир — че сме мирни хора. Че не представляваме заплаха за тях.

— Мирни хора? — изсумтя Майкълсън. — Да се надяваме, че „машината“ е спала дълбоко през последните няколко кървави столетия.

— Всъщност, това може да се окаже проблемът — отвърна Чодри, — причината, поради която ни атакува. Заради нашето агресивно поведение. Кой знае откога ни наблюдава, подслушва нашите радио и телевизионни предавания, с които заливаме космоса през последното столетие. Компютрите му сигурно са ги дешифрирали. Всеки, който е гледал новинарските емисии от последните сто години, ще придобие доста мрачна представа за човечеството.

— И откъде, по дяволите, ще знае английски? — попита Майкълсън.

— Ако е било създадено, за да наблюдава разумни същества — отвърна Чодри, — то със сигурност разполага с невероятно мощен

изкуствен интелект, който е способен да дешифрира всеки един език.

— Колко е старо? Кога е било построено?

Форд заговори:

— Изображението показва ерозия и дупки от метеорити, както и слой от реголит върху по-стари сблъсъци. Тази машина е поне на няколкостотин милиона години.

Майкълсън се обърна към Чодри.

— Съгласен ли сте с това твърдение?

Чодри огледа изображението.

— Да, съгласен съм. Много е старо.

— Значи според вас е истинско?

Чодри се поколеба.

— Бих искал да прегледам оригиналните изображения и местоположението му, преди да отговоря на този въпрос.

— Не разполагаме с достатъчно време за това — каза Локууд. — След три часа трябва да докладвам на президента. Да прескочим военния вариант и да преминем към комуникациите. Да предположим, че разбира английски, как ще общуваме с него?

— Трябва да го убедим, че не му желаем злото — каза Чодри.

— Ако започнете да предлагате мир — каза Майкълсън, — така ще демонстрирате слабост.

— Ние сме слаби — отвърна Чодри, — и машината го знае.

Последва мълчание.

Дирквайлер вдигна ръка.

— Групата за наблюдаване на космоса в ЛРД търсеше начини за отблъскване на астероиди убийци. Може би ще успеем да използваме някои от техните уреди, за да насочим някой голям астероид срещу машината. Като онзи, който е причинил изчезването на динозаврите.

Чодри поклати глава.

— За планирането, подготовката и изпращането на такава мисия до Марс ще са необходими години. А ние дори не разполагаме с технологията за реализирането ѝ. Трябва да кажем истината на президента: *нямаме решение на проблема*. — Той огледа всички в залата.

След думите му отново настъпи тишина, която Локууд най-накрая наруши:

— Все пак няма да се откажем от военния вариант. Но нека го изоставим за малко и да се съсредоточим върху нещо друго — каква е тази машина, кой я е сложил там и какво се опитва да направи?

Форд прочисти гърлото си.

— Може да се е повредила.

— Повредена ли? — Чодри изглеждаше изненадан.

— Тя е много стара. Била е там от дълго време — каза Форд. — Ако е повредена, може би има начин да я подведем. Да я заблудим. Да я измамим по някакъв начин. Досега поведението ѝ е било непредсказуемо, променливо. Може би не го прави умишлено — може би това е признак на неизправност.

— Как? — попита Майкълсън.

Форд поклати глава.

Отново настъпи мълчание. Локууд погледна към часовника си.

— Утрото настъпва. Поръчах бърза закуска в пет в частната трапезария. Ще прехвърлим компютрите и ще продължим дискусиите там.

Последен напусна заседателната зала Чодри.

Директорът на мисията излезе, вадейки ръката от джоба си. Форд бързо пристъпи към него, сякаш за да говори с него насаме, бръкна бързо в джоба му и измъкна къс хартия.

— Какво, по дяволите... — извика Чодри, стрелна се като светкавица напред и се опита да грабне листчето, но Форд бързо отскочи назад.

Той поднесе хартията пред групичката изненадани свидетели.

— Това е паролата за твърдия диск. Доктор Чодри току-що я открадна. Казах ви, че в групичката има къртица. И ние току-що я заловихме.

85.

Бър стоеше в рулевата каюта, осветяваше морето с прожектора и се взираше в бурята. Лъчите потъваха в бушуващия мрак, разкривайки само разпенени вълни и скали. Къде се бяха пъхнали? Той си поигра с настройките на радара, опитвайки се да изкара ясен образ от района, който лъчите на прожектора не можеха да осветят, но получаваше само статичен шум.

Строу продължаваше бавно да обикаля с лодката, както му беше заповядано. Проблесна мълния и освети извисяващите се скали от дялната им страна. Бученето на вълните беше оглушително и водата около тях се пенеше, засипвайки ги с пръски.

— Кучко такава! — Бър хвана микрофона и включи радиостанцията. — Къде си?

Никакъв отговор.

— Отговори или ще му видя сметката!

Пак мълчание. Капан ли беше това? Той изкрещя в микрофона:

— Опрял съм пистолет в главата му и следващият куршум е за него!

Лодката рязко се стрелна напред, изваждайки Бър от равновесие. Той се вкопчи в пасажерската седалка, опитвайки се да се изправи, докато лодката ускоряваше все повече.

— Какво правиш, по дяволите? — изрева той и отново насочи пистолета към ловеца на омари. Погледна през прозореца на рулевата каюта с внезапен ужас; кучият му син се засилваше право към рифовете, над бушуващата вода се издигаше стена от скали, обливана от дъжда.

— Не! — Той се опита да се изправи, вкопчи се в парапета на фалшборда и започна да се придърпва напред. Лодката се беше наклонила почти на деветдесет градуса и продължаваше да залита настрани, обръщайки широката си страна към морето. Строу отново завъртя щурвала, опитвайки се да го събори на пода. Но Бър се държеше здраво за парапета и успя да се изправи въпреки клатещата се палуба, да извади пистолета и да го насочи към Строу. Готвеше се да

стреля, когато чу нов звук — рев на двигател — и се обърна тъкмо навреме, за да види плашещата гледка. Една лодка внезапно се материализира в бурята и се устреми с пълна скорост към него, блестящият ѝ стоманен кил пореше черното море, отхвърляйки вода на всички страни. А на носа, вкопчена в парапета, като фигура, излязла от ада, стоеше девойката. Той отстъпи назад, опитвайки се отчаяно да се скрие, но в същия миг Струу завъртя лодката на другата страна, събаряйки го отново на палубата, и пое курс към сблъсък. Изгубил равновесие, вкопчен с едната си ръка в парапета, на Бър не му оставаше нищо друго освен да насочи пистолета и да натисне спусъка веднъж, два, три, четири пъти...

С оглушителен трясък на разтрошаващо се фибростъкло лодката се вряза във фалшборда, прегази го и се изкачи на палубата; Бър направи едно последно усилие да се отмести от пътя ѝ, но безуспешно. Килът го блъсна в гърдите и го отметна встрани със силно хрущене на кости. Почувства се така, сякаш ребрата му се бяха забили в гръбначния стълб, излетя във въздуха като парцалена кукла и падна право в бушуващата вода, потъвайки безпомощно в черните, студени, смазващи дълбини.

Аби видя как тялото излетя във въздуха, после цопна във водата и изчезна. Силният сблъсък я отхвърли напред върху огънатия парапет и тя едва не се преметна през него. Джаки рязко даде на заден ход, водата забълбука около кърмата и Аби се вкопчи здраво, докато „Марей“ не спря съвсем, килна се на една страна и едва не се преобърна; след няколко ужасяващи минути лодката се изправи. Аби нямаше възможност да скочи на палубата на другата лодка. Сблъсъкът я беше тласнал назад, където една грамадна вълна я подхвана и я запрати върху скалите с оглушителен трясък. Ужасена, Аби гледаше как баща ѝ се опитва да се освободи от белезниците, които го приковаваха към кормилото.

Без да чака заповеди, Джаки подкара „Марей“ напред и я доближи до натрошената кърма на другата лодка.

— Татко! — Хванала клещите секачи, Аби се засили, прескочи носа и се озова на кърмата. Приближаващата вълна отново лашна лодката към скалите, запращайки я надолу към бързо пълнещата се с вода кърма. Аби се вкопчи в счупения парапет и се изправи, опитвайки се да запази равновесие върху олюляващата се, хлъзгава палуба. Поредната светкавица озари сцената с призрачна светлина, последвана от гръмотевичен трясък. Тя се приближи, залитайки, към рулевата каюта. Баща ѝ стоеше вътре, все още прикован към кормилото.

— Татко!

— Аби!

От мрака се появи шеметна вълна, която се издигна като планина над лодката. Аби обгърна с двете си ръце парапета, стискайки здраво клещите, а вълната се стовари върху тях, запрати лодката към скалната стена и смаза рулевата кабина като яйчена черупка. Затисната от тоновете вода, Аби се бореше за живота си, опитвайки се да не бъде повлечена от водовъртежа. След известно време, което ѝ се стори като цяла вечност, водата се оттече и тя се озова на повърхността, борейки се за глътка въздух. Лодката беше пълна развалина, лежеше на една страна, корпусът ѝ беше разцепен, шпангоутите ѝ стърчаха навън,

рулевата каюта беше на парчета — а кормилото беше под вода. Баща ѝ не се виждаше никакъв.

Със свръхчовешко усилие тя се вкопчи в парапета и се издърпа към натрошената каюта. Лодката потъваше бързо и всичко беше под вода.

— Татко! — изкрещя тя. — Татко!

Поредната вълна блъсна лодката, запрати я с всички сили върху остатъците от рулевата кабина, измъкна клещите от ръцете ѝ и те изчезнаха в черната вода.

Аби си пое дълбоко дъх и се гмурна, отвори широко очи под водата. В мъгливата турбуленция тя забеляза един ритач крак, една ръка — баща ѝ. Все още прикован към кормилото. Под водата.

„Клещите секачи!“

Тя плесна с крака и се гмурна към дъното на преобърнатата лоцманска каюта, отчаяно търсейки завлечените от водата клещи. Слабата светлина от прожекторите на „Марея“ ѝ осигуряваше достатъчно осветление, за да може да вижда. Ръбестите подводни скали стържеха и трошаха долната част на рулевата кабина, но под нея се забелязваше само тъмно пространство — клещите бяха потънали в бездната. Водата беше пълна с отломки, от потрошения двигател пръскаше масло, от което почти нищо не се виждаше. Това беше краят; без клещите баща ѝ нямаше никакъв шанс. Тя не можеше да издържа повече под водата, излезе на повърхността и си пое дълбоко въздух с безумната надежда, че ще успее да се гмурне до дъното и да ги намери.

В този миг ги забеляза: бяха се заклецили за рамката на счупения прозорец. Тя ги грабна и заплува към щурвала. Баща ѝ вече не риташе, а просто се носеше неподвижно във водата. Тя се хвана за кормилото, прихвана веригата със зъбците на клещите и стисна силно. Веригата се прекъсна, тя хвърли клещите, сграбчи баща си за косата и започна го изтегля нагоре. Двамата изскочиха на повърхността в рулевата кабина, точно преди поредната вълна да блъсне лодката и да я преобърне. Внезапно отново се озоваха под вода, Аби продължаваше да стиска косата на баща си и само след миг отново го издърпа на повърхността. Този път се озоваха под каютата, в един въздушен джоб.

— Татко, татко! — извика тя, разтърсвайки го, опитвайки се да държи главата му над водата; гласът ѝ отекваше кухо в тясното

пространство. — Татко!

Той се закашля и си пое въздух.

Аби го разтърси.

— Татко!

— Аби... Господи... Какво?

— Заклецени сме под корпуса...

Разнесе се оглушителен трясък и корпусът се разтресе; миг покъсно втори трясък разкъса корпуса на части с яростно скърцане и водата започна да нахлува, изतिकвайки въздуха навън.

— Аби! *Навън!*

Тя усети как баща ѝ я блъсна силно навън и изскочи на повърхността точно до скалите, към които безмилостно я придърпваше подводното течение.

— Абииии! — Тя видя „Марей“ на около трийсет фута от тях; Джаки стоеше до парапета със спасителен пояс в ръка. Тя го хвърли в нейна посока, но въжето не беше достатъчно дълго и не успя да я достигне. В този миг баща ѝ изскочи на повърхността. Тя го сграбчи за косата и пляскайки лудо с крака и със свободната си ръка, го довлече до пояса. Джаки обърна лодката и ги изтегли далеч от разбиващите се в скалите вълни, след което издърпа въжето и един по един ги изтегли на палубата, където те останаха да лежат омаломощени.

Чодри впери във Форд студените си очи.

— Просто пазех това изключително важно късче информация, което вие толкова лекомислено оставихте в джоба на самото си.

Останалите ги гледаха изумени.

— Така ли? — каза тихо Форд. — Тогава защо просто не ми казахте да го взема? Защо изчакахте всички да излязат от стаята и тогава отидохте да го откраднете? Съжалявам, доктор Чодри: това късче хартия беше просто примамка и вие се оказахте рибата, която клъвна.

— Стига де — каза Чодри. — Това е абсурдно. Едва ли и сам вярвате в това, което казвате. За какво ми е тази парола, за Бога? Аз съм директор на мисията — имам достъп до всички секретни данни.

— Но не и до местоположението, което е записано на този диск. Нали през цялото време точно това искаха клиентите ви — местоположението. — Форд погледна към групичката хора, които все още не бяха реагирали по никакъв начин. Той можеше да прочете скептицизма в очите им. — Всичко започва с Фрийман. Той е бил убит от професионален убиец точно заради този твърд диск.

— Не го вярвам — каза Чодри, — убийството беше внимателно разследвано. Извършителят е някакъв бездомник.

— Кой ръководеше разследването? ФБР — с активното участие на охраната на ЛРД и най-вече лично на вас.

— Господине, вие преднамерено опетнявате моята репутация! — отвърна гневно Чодри.

— Човек може да се замисли каква е причината за всичко това — каза Форд. — Не сте го направили за пари. Твърде голямо е, за да е само за пари. Осъзнали сте го още щом Фрийман открил извънземната машина на Марс, въпреки че самият той не е стигнал чак толкова далеч в предположенията си. Затова сте го уволнили, за да запазите изводите за себе си. След това сте разбрали, че е откраднал диск с класифицирана информация. Някак си успял да я дешифрира, да я копира, да я измъкне навън. Нещо, което дори самият вие не можете да

направите. Каква невероятна възможност за вашите клиенти да се сдобият с важна информация. След това сте разбрали, че Корсо е продължил работата му. Не само това, открил е и още нещо. Открил е местонахождението на машината. И то се намира на онзи твърд диск. И вие съобщавате това на клиентите си, те отиват да го вземат и убиват Корсо и майка му. Но не успяват да се доберат до диска — защото аз го намерих пръв.

Чодри се обърна към изумената група хора.

— Този човек няма никакви доказателства, никакви улики, просто някаква щура конспиративна теория. Чака ни работа.

Форд погледна останалите и видя скептицизъм, дори враждебност в техните очи.

— Фрийман е бил удушен с гарота от струна за пиано — каза той. — Никой бездомник не би убил по този начин. Не, убиецът е търсел *информация*: твърдия диск. Точно за това е била нужна гаротата. Когато я увиете около гърлото на човек, той започва да говори. Но не и Фрийман.

— Това са фантазии — отвърна Чодри и се засмя. — Защо изобщо го слушаме?

Внезапно Марджъри Ланг се обади:

— Аз му вярвам. *Вярвам*, че доктор Чодри е виновен.

— Какво? Марджъри, да не си си изгубила ума?

Тя се обърна към него.

— Никога няма да забравя какво каза за Пакистан, Индия и Китай. Онази нощ? — Тя се изчерви. — Онази нощ, която прекарахме заедно? Каза, че съдбата на Пакистан е да стане световна технологична сила. Че с Щатите е свършено, че те са разглезени от богатствата, материализма и лесния живот, че сме изгубили етичността в работата си, че образователната ни система се срива. Никога няма да забравя думите ти, че Китай и Индия са твърде корумпирани и ще загубят надпреварата в полза на Пакистан.

— Пакистан ли? — възкликна Локууд. — Но аз си мислех, че доктор Чодри е от Индия.

Ланг се обърна към него.

— От *Кашмир* е. Разликата е огромна.

Чодри запази мрачно мълчание.

— Знам как става това — продължи Ланг. — И на мен ми се е случвало. Някои от китайските ми колеги пускат по някой намек. Те си мислят, че след като съм етническа китайка, напълно нормално е да им предавам информация, която да подпомогне космическата им програма. Това силно ме измъчва. Защото аз съм американка. Никога не бих постъпила така. Но *ти* — знам какво ми каза онази нощ. Знам какво си мислиш. Ти си предавал информация на Пакистан.

— Не е ставало въпрос за пари — каза Форд, — а за нещо много по-дълбоко. Патриотизъм, може би, или религия. Това е най-великото откритие за всички времена, то изкушава да сложите ръцете си върху него, да го притежавате. Кой знае какви технологии могат да се извлекат от една извънземна машина — най-вече оръжия? И когато твърдят диск с всичката информация изчезва от ЛРД, пред вас се разкрива възможност. Знаех си, че къртицата трябва да е в тази стая. Затова заложих малък капан. С паролата. И виж ти кой се хвана.

— Приключихте ли? — попита хладнокръвно Чодри.

Форд се огледа, срещайки скептичните лица на останалите.

— Гледай ти, каква история — каза Чодри. — Има само един проблем: всичко това е хипотеза. Вярно, че се заиграх с Марджъри, но кой в ЛРД не е. Лоша преценка. Но не съм шпионин.

— Така ли? — каза Ланг. — Тогава защо Фрийман ми каза, че точно преди да го уволнят, си му поискал цялостния анализ на гамалъчите? Получавах го и на следващия ден му казвах, че ако продължава да се занимава с тях, ще го уволниш? Защо правеше всичко възможно да попречиш на всички в ЛРД да се запознаят отблизо с тези данни? Накара Дирквайлер да уволни Корсо, точно защото той се беше заинтересувал от гама-излъчването.

На лицето на Дирквайлер се изписа разбиране.

— Точно така. И след това ми поиска всички анализи на гамалъчите, които беше направил Корсо. Зачудих се защо така внезапно се интересува от тях.

— Това са абсолютни глупости — каза Чодри. — Нищо не си спомням за това.

— Беше само преди седмица.

— Няма да търпя подобни безумни обвинения!

Форд вдигна листчето с паролата и леко го развя.

— Можехте просто да ми го поискате. Но не го направихте. *Откраднахте* го. Защо?

— Казах ви, от гледна точка на безопасността. Бяхте го оставили в джоба си.

— Онази нощ ме попита няколко пъти — обади се Ланг, — *какво ми е казал Фрийман за гама-лъчите?* — Тя млъкна, след което го посочи с треперещ пръст. — Ти... си убиец.

— Пакистан? — най-после се обади Локууд. — Но това е изостанала страна. За какво им е такава информация? Те нямат космическа програма, нямат наука, нямат нищо.

— Разрешете ми да не се съглася с вас — отвърна Чодри с леден тон. — Ние сме страната на Абдул Кадир Хан, един от най-великите учени, живели на тая земя. Имаме атомна бомба, ракети с голям обseg на действие, обогатяваме уран. Но най-важното, Бог е на наша страна. Всичко, което се случва, е съдба, която е другата дума за Божия план. Онези, които смятат, че могат да повлияят на истинския курс на събитията, се заблуждават. Айнщайн го е наричал етернализъм. Ние го наричаме съдба. Питам ви, кой е по-могъщ от Аллах?

Майкълсън махна с ръка.

— Сложете му белезници.

Чодри протегна ръце и ги кръстоса на китките. Лицето му се изкриви в усмивка.

— Моля, заповядайте.

Докато му слагаха белезниците, Чодри продължи с тих глас.

— Вече няма никакво значение. Вие сте свършени като страна и го знаете. Ние сме чисти и Бог е на наша страна. В дългосрочен план ние ще надделеem. Помнете ми думите: бъдещето принадлежи на Пакистан. Ние ще победим Индия с Божията воля и ще възвестим новата епоха на нашия триумф, който ще удиви света.

Майкълсън пхна пистолета си обратно под омачканата униформа и се обърна рязко към дежурния офицер.

— Махайте го оттук. — След което заговори на останалите в групата: — Имаме деветдесет минути преди да отидем при президента, така че вземете се в ръце.

— След като вече разкрихме къртицата — каза Форд, — мога да ви разкрия местоположението на машината. Защото тя въобще не се намира на Марс.

Всички го гледаха със зяпнали уста.
— Намира се на Деймос.

Джаки обикаляше бавно в защитеното от вятъра море зад Палавника, докато Аби и баща ѝ проверяваха лодката за повреди. Той се наведе да огледа отделението с двигателя, а Аби му светеше с фенер. Видя черната, мазна вода, която се плискаше вътре; лодката пропускаше.

— Много ли е зле?

Строу се надигна, изправи се и избърса ръцете си със салфетка. Беше вир-вода и светлокестенявата му коса беше залепнала за черепа. Едното му око беше насинено и на едната скула имаше дълбока рана.

— По корпуса има сериозни пропуквания, които ще се влошат при бурно море. Но засега помпите се справят.

Той се върна в рулевата каюта. Джаки беше включила радиото на климатичния канал. Компютърният глас четеше монотонно статистиката: височината на вълните достига петнайсет фута, ветровете достигат от трийсет до шейсет възела, проливен дъжд, приливът се вдига с пет фута повече от обичайното, малките съдове да внимават... Преди да се оправят нещата, бурята щеше да се влоши още повече.

Джаки държеше кормилото и се взираше в хартиената карта, разтворена върху таблото.

— Мисля, че трябва да заобиколим остров Шийп и да тръгнем по вътрешния канал към пристанище Рокланд.

Строу поклати глава.

— Давай право през морето. При това вълнение по-добре ще е да караме право през залива.

Една светкавица озари небето, последва силен гръм. Аби зърна останките от другата лодка, които бяха подмятани от вълните към скалите. Вдигна глава към черното небе. Нямаше никаква следа от луната — бурята я беше скрила съвсем.

— Винаги можем да тръгнем към Вайнълхевън — каза Джаки. — Така ще се озовем в открито море.

— И това е възможност.

Най-накрая Аби се обади:

— Няма да отидем нито в Рокланд, нито във Вайнълхевън.

Баща ѝ се обърна към нея.

— Какво имаш предвид?

Тя ги погледна.

— Трябва да свършим нещо по-важно.

Двамата я гледаха изненадано.

— Това ще прозвучи не много нормално, но Джаки ще ме подкрепи. Преди пет години Щатите изстреляха сателит в орбита около Марс. Целта беше да се картографира планетата и нейните луни. Освен това монтираният на борда му проникващ радар направи снимки на луната на Марс, Деймос.

— Аби, моля те, не му е сега времето...

— *Изслушай* ме, татко! Радарът е пробудил нещо на Деймос. Една много древна, много опасна извънземна машина. Най-вероятно оръжие.

— От всички щуротии...

— *Татко!*

Той млъкна.

— Извънземно оръжие. Кое то стреля по Земята. Метеоритът, който видяхме преди няколко месеца, беше първия изстрел. Представлението на Луната беше вторият.

— Продължавай — каза баща ѝ.

Тя накратко обясни как двете с Джаки отишли да търсят метеорита и открили дупката, как се срещнала с Уайман Форд и какво открили двамата.

Изражението по лицето на баща ѝ внезапно се смени от недоверие в скептицизъм. Той я погледна напрегнато.

— И?

— Изстрелът по Луната беше демонстрация. Един вид предупреждение.

— И какво искаш да направиш сега? — попита Джаки.

Порив на вятъра разтреса рулевата каюта и дъждът опръска прозорците.

— Знам, че може да ви звучи ненормално, но мисля, че можем да го спрем.

Джаки я погледна недоверчиво.

— Трима мокри и изтощени човека в една лодка, посред бурята, далеч от брега на Мейн, без телефонна връзка ще спасят света? Да не си се побъркала?

— Имам идея.

— Ох, не, пак ли някоя от твоите идеи — проплака Джаки.

— Нали знаеш Земната станция, онзи големия бял купол на остров Кроу? Помниш ли как ходехме там на пикник в гимназията? Вътре под купола има чиния, която АТ&Т използваша навремето за телефонна връзка с Европа. Сега се използва за сателитни комуникации, качване и сваляне на телевизионни програми, интернет, мобилни телефонни разговори и други подобни глупости.

— И какво? — Джаки отметна косата от лицето си.

— Ще я насочим към Деймос и ще я използваме, за да изпратим съобщение на оня гадняр.

Джаки се втренчи в Аби.

— Какво съобщение? „Големият ми брат ще те спуска от бой“?

— Все още не съм го измислила.

89.

Джаки се изсмя.

— Наистина си голямо куку, да знаеш. Голям късмет ще е да стигнем до пристанище в тая буря. А ти искаш да прекосим целия залив Мъсконгъс, само за да изпратим някакво съобщение? Не може ли да почака до утре?

— Нямаме представа колко време ще изчака оръжието, преди да стреля отново. Освен това нещо ми подсказва, че следващият изстрел ще бъде краят.

— Откъде една извънземна машина ще знае английски?

— Който е могъл да построи това, едва ли има езиков проблем. Освен това машината е подслушвала нашите радиочестоти поне от два месеца, откакто се е събудила.

— Щом е толкова напреднала, обади ѝ се по радиостанцията.

— Стига, Джаки, дръж се сериозно. Дори и да успее да различи нашето обаждане сред милиарди други, едва ли ще го приеме като официално. Трябва ни силен, мощен сигнал, който да достигне до нея с ясно послание. Нещо, което да бъде прието като официална връзка със Земята.

Баща ѝ се обърна към нея.

— Защо не оставим правителството да си свърши работата?

— Първо, те отказват да го приемат — отвърна Аби. — Или ще започнат да провеждат безкрайни съвещания, или направо ще стрелят в него. И в двата случая сме мъртви. На всичкото отгоре смятам, че ЦРУ се опитва да ни убие. Дори Форд се страхува от тях. Сега можем да разчитаме само на себе си — *и веднага трябва да направим нещо по въпроса.*

— За да стигнем до Кроу, трябва да преминем буйното течение край остров Рип и след това да прекосим три мили в открито море — каза баща ѝ. — Никога няма да успеем в тази буря.

— *Трябва да успеем.*

— И според теб щом стигнем дотам — продължи Джаки, — ще влезем вътре с валсова стъпка и ще им кажем: „Хей, може ли да ви

вземем оборудването на заем, за да се обадим на едни извънземни на Марс?“

— Ще ги принудим насила, ако е необходимо.

— С какво? С абордажна кука?

Аби я погледна.

— Джаки, ти въобще не схващаш, нали? *Нападат Земята*. Ние може би сме единствените, които го знаят.

— Майната му — каза Джаки. — Да гласуваме. — Тя погледна към Струу. — Какво ще кажеш? Аз съм „за“ да тръгнем към Вайнълхевън.

Аби погледна към баща си, бледите му очи бяха кървясали, от брадата му се стичаше вода. Той я погледна в отговор.

— Аби, сигурна ли си в това?

— Не съвсем.

— Просто си стигнала до този извод, базирайки се на знанията си?

— Да.

— Не ми звучи твърде нормално.

— Така си е. Но не са измислици. Моля те, татко, повярвай ми... поне този път.

Той помълча доста време, след което кимна и се обърна към Джаки.

— Отиваме на остров Кроу. Джаки, ти ще застанеш на радиолокатора. Аби, ти си навигатор. Аз поемам щурвала.

90.

Без да се помайва, Строу увеличи оборотите, завъртя кормилото и подкара лодката към бурята.

— Дръжте се — каза той.

Щом напусна сравнително спокойните води зад Палавника, лодката веднага беше повлечена от бушуващите вълни, дъждът шибаше по прозорците, пяна се носеше из въздуха.

Вятърът вече духаше от изток и вълните ги връхлитаха откъм кърмата, тласкайки лодката напред и леко встрани. Баща ѝ се бореше с въртеливото движение, увеличавайки и намалявайки скоростта. Всяка следваща вълна се издигаше под лодката, надигаше носа ѝ нагоре, а баща ѝ увеличаваше скоростта, опитвайки се да попречи на стоварващите се върху кърмата вълни да я потопят под водата. Щом вълната преминеше, лодката се връщаше леко назад в браздата и вирваше нос в очакване на следващата вълна. Управлявана от вещата ръка на баща ѝ, лодката започна да се движи ритмично и предсказуемостта на движенията им донесе леко чувство на увереност. Аби наблюдаваше движението им напред в залива и когато най-накрая навлязоха в защитените води на пролива Масъл ридж, водата осезаемо се успокои.

— Аби — каза баща ѝ, — провери предната помпа. Отчитам непрекъснато изпомпване.

— Отивам.

Тя слезе по стълбите към кабината, отвори люка и надникна вътре, светейки си с фенерче и видя вода. Освети навсякъде и забеляза, че нивото на водата е много над превключвателя на автоматичната помпа.

Тя се наведе още по-навътре и бръкна в тъмната вода, опипвайки корпуса отвътре. Пръстите ѝ напипаха една пукнатина и тя усети как през нея навлиза вода. Процепът не беше много широк, но беше дълъг и по-лошото беше, че движението на лодката го разширяваше все повече. Водата в трюма се повишаваше постоянно, въпреки непрекъснатата работа на помпата.

Тя се върна обратно.

— Водата навлиза по-бързо, отколкото помпата може да я изхвърли — каза тя.

— Двете с Джаки ще сформирате кофена бригада.

Аби измъкна една пластмасова кофа изпод мивката. Джаки се настани до люка, а Аби се потопи във водата и ѝ подаде пълната кофа. Джаки я изхвърли през борда. Работата беше изтощителна. Водата в трюма беше смесена с масло и гориво; скоро и двете смърдяха ужасно. Но като че ли се справяха добре: бавно, но сигурно нивото на водата почна да спада. Скоро пред очите им се появи пукнатината.

— Донеси ми от онова водонепропускливо тиксо — каза Аби.

Джаки ѝ подаде рулото и тя си откъсна една лента. Наведена в люлеещото се дъно, вонящо на гориво и масло, Аби подсуши хубаво фибростъклото с един парцал. След това залепи пукнатината хоризонтално и вертикално, добави още няколко пласта и хубаво ги притисна. Като че ли държаха. Трюмната помпа вече се справяше достатъчно добре и сама, без помощта на кофената бригада.

Джаки ѝ извика:

— Аби, баща ти те вика на палубата. Приближаваме течението.

Аби се изкачи по стълбите към рулевата каюта. Излизаха от пролива и морето отново започваше да бушува. В далечината се виждаха белите гребени на бързото течение край остров Рип, което се виеше покрай северния риф. Това беше класическо течение, което се движеше срещу вятъра и вълните и създаваше огромни вълни и въртопи.

— Дръжте се — каза баща ѝ, увеличавайки скоростта. Когато лодката навлезе в течението, тя се забави и баща ѝ продължи да увеличава скоростта, за да компенсира. Морето блъскаше лодката откъм кърмата, а течението се опитваше да я извърти откъм носа и „Марея“ правеше неочаквани движения, които баща ѝ се опитваше да контролира с рязко завъртане на кормилото. Лодката се тресеше от непрекъснатото натоварване, а водата, която я блъскаше и от двете страни, изпълваше въздуха с бучене.

Баща ѝ стоеше неотстъпно на щурвала, електронните уреди осветяваха напрегнатото му лице с мъртвешка зелена светлина, мускулестите му ръце въртяха кормилото. Това беше изгубена битка.

Водата, която заливаше кърмата, не успяваше да се излее през отворите, и всяка нова вълна пълнеше допълнително кабината.

— Исусе, мисля, че ще ни удави — каза Джаки и понесе кофата към кърмата.

— Връщай се веднага тук! — извика Строу. — Вълните ще те отнесат зад борда!

Двигателят изрева, затормозен от увеличаващото се тегло, и лодката потрепери. Аби чуваше скърцането и пукането на разбития корпус. Въобще не й звучеше добре.

Тя отново се спусна надолу по стълбите.

Надигна люка и видя, че пукнатината отново се е отворила, погле от преди, и през нея нахлува морска вода. Тя грабна тиксото, откъсна една лента и се опита да залепи дупката, но водата отново я беше покрила и предишната запушалка се беше отлепила. Водата напираше толкова силно, че спъваше всякакви опити да бъде запушена отново.

— Задействайте отново кофената бригада! — извика баща й.

— Пълни се твърде бързо!

— Тогава включете и другата помпа вътре! Джаки! Занеси я!

Джаки изчезна в трюма и се появи след миг с другата помпа, руло с маркуч и малко кабели.

— Отрежи маркуча и жиците — каза Строу. — Вържи я директно към акумулатора и хубаво я затегни. Изкарай маркуча през страничния отвор.

— Веднага.

Лодката скърцаше и ръмжеше през морето, докато те трескаво се трудеха върху помпите. След пет минути бяха готови, маркучът висеше през страничния отвор. И въпреки че през отвора навлизаше вода, много повече биваше изпомпвана навън.

Помпите бръмчаха равномерно. Получаваше се. Водата в трюма запази нивото си и дори започна да намалява.

— Работи! — изкрещя Джаки и плесна Аби по ръката.

В този миг една огромна вълна се удари в корпуса и Аби чу едно гръмотевично *тряс*! Внезапно трюмът започна да се пълни с бълбукаща вода, на повърхността наизлизаха стотици въздушни мехурчета.

— О, Господи!

Аби ужасено наблюдаваше надигащата се вода, която за минути достигна люка, преля и напълни кабината.

— Затвори люка! — изкрещя Джаки.

Аби затръшна капака и го заклеши с двете ръчки. Но решението беше само временно. Херметично затворените отделения, през които минаваха кабели и маркучи, бяха започнали да се наводняват и Аби чуваше бученето на вода откъм двигателния отсек.

— На палубата! — чу тя гласа на баща си.

Те се изкачиха горе.

— Облечете спасителните жилетки. Веднага. Щом водата стигне до преградите на носа, скачаме във водата.

Опитвайки се да покрие колкото се може по-голямо разстояние, той пришпори докрай двигателя. Лодката профуча покрай остров Рип и Аби зърна светлините на къщата на адмирала да проблясват слабо през плътната дъждовна завеса. Дори с работещ на пълни обороти двигател, лодката напредваше много бавно и започна да се накланя. Двигателят виеше от напъна.

— Потъваме! — изпищя Джаки.

Едва вълна ги блъсна отстрани, наклони лодката и тя си остана наведена, като едва се влачеше, защото тежестта на водата изтормозваше двигателя. Аби погледна към бушуващите течения и големите вълни, които се разбиваха в каменистия бряг; ако лодката потънеше, те нямаше да оцелеят.

Баща ѝ завъртя кормилото и насочи лодката право към скалите на остров Рип. От двигателния отсек започнаха да изхвърчат искри. Чу се силно изпукване, електронните уреди угаснаха и миризма на изгоряла изолация изпълни каютата. Почти веднага двигателят се закашля, изскърца и угасна. От двигателния отсек излезе пара, разнесе се воня на масло и нефта.

Лодката се плъзна напред, подтиквана повече от течението, отколкото от инерцията. Проблесна светкавица и се разнесе силен гръм.

Лодката люшна към разбиващите се в каменистия бряг вълни.

— Вървете на носа и се подгответе за скок! — извика баща ѝ.

Нова вълна подхвана лодката и я понесе върху гребена си към водовъртежа.

— Отивайте!

Хванати за парапета, двете момичета се запътиха към носа. Пред тях вълните се разбиваха с гръмотевичен трясък, пяна пръскаше на десетина-петнайсет фута във въздуха. Баща ѝ остана на щурвала, опитвайки се да държи лодката изправена.

— Не мога да го направя — каза Джаки, вперила поглед напред.

— Нямаш друг избор.

Поредната огромна вълна подхвана кърмата и подкара лодката напред и заби носа ѝ в разпенените води край брега. Тя се разтресе от оглушително хрущене, почти като експлозия. Но палубата издържа и следващата вълна отново я повдигна и я подхвърли още по-навътре в разбиващите се вълни. Последва нов оглушителен трясък и палубата внезапно се изкриви.

— Сега! — чу се ревът на бащата на Аби.

Двете скочиха в разпенената вода и отчаяно размахаха ръце и крака. Поредната вълна се хвърли върху „Марей“, но лодката пое силата на удара, давайки им достатъчно време да се хванат за една скала и да се издърпат нагоре.

— Татко! — изпищя Аби. Беше тъмно като в рог и тя не виждаше нищо, освен смътното очертание на корпуса на лодката. — Татко!

— Идвай насам! — извика Джаки.

Аби запълзя между камъните, плувайки и плъзгайки се, и след миг се озова на върха на спускащата се във водата скала. Видя някаква мътна фигура, после ръка и баща ѝ изникна от водата, прегърнал един камък.

— Татко! — Аби се хвърли обратно във водата и го хвана за ръката, помагайки му да излезе на брега. Довлякоха се до една малка полянка и се свлякоха на земята, дишайки тежко. С ужас наблюдаваха как „Марей II“ беше запратена върху камъните и буквално се разцепи на две, след което се изгуби в морето, а по повърхността останаха да се подмятат десетина стиропорени купички. Тя погледна към лицето на баща си, обърнато към потрошената лодка, но изражението му беше неразгадаемо.

Той отмести поглед.

— Здрави ли са всички?

Те кимнаха. Бяха оцелели като по чудо.

— Сега какво? — попита Джаки и изцеждайки косата си.

Аби се огледа. Дъсчената къща се издигаше над дърветата, прозорците на горния етаж светеха. От другата страна на поляната, зад горичката, се забелязваше кеят и залива, където беше закотвена голямата бяла яхта. Джаки проследи погледа ѝ.

— О, не — каза тя. — В никакъв случай.

— Трябва да го направим — каза Аби. — Трябва да опитаме. Тази извънземна машина се опитва да привлече вниманието ни, иска да ни чуе, и Бог знае какво ще направи, ако това не стане.

Баща ѝ се изправи.

— Хубаво тогава. Вземаме яхтата.

Те се изправиха, прекосиха поляната и се отправиха към залива. Вятърът клатеше върховете на дърветата и къщата се издигаше висока и неприветлива, брулена от дъжда. Те се приближиха до кея и стигнаха до края му. За плаващия док беше завързан един скиф; те го бутнаха във водата и скочиха вътре. Баща ѝ хвана греблата и загреба с всичка сила. Лодката се стрелна през развълнуваната вода в залива и само след миг се озоваха до платформата за плуване на яхтата. Той изскочи навън и задържа скифа, докато момичетата излязат. Рулевата кабина не беше заключена.

Ключовете за запалване не се виждаха никъде. Те започнаха да претърсват каютата. Джаки намери една брезентова торба и изсипа съдържанието ѝ на масата — пари, инструменти, манерка с уиски и... ключовете.

— Я вижте тука — каза ухилено тя.

Строу застана пред кормилото и прокара ръка по електронното табло, включвайки всички прекъсвачи; провери горивото и маслото, пъхна ключовете в запалителя и ги завъртя един след друг.

Аби забеляза проблясването на светлини по кея. На стотина ярда от тях някакви хора се приближаваха откъм къщата, крещяха и ръкомахаха. Лампите на дока се включиха и на пристанището стана светло като в ден. Разнесе се pistolетен изстрел.

— Потегляме! — изкрещя Строу.

91.

Яхтата беше по-дълга и по-тежка от „Марей II“, което я правеше по-устойчива в бурно море. Управлявана от Строу, тя заобиколи кея и упорито се хвърли в бурното море. Светкавици проблясваха в проливния дъжд и тътенът на гръмотевиците се смесваше с воя на вятъра и рева на вълните. Радиостанцията пропука и се разнесе един неразбираем, но очевидно гневен глас.

Баща ѝ го изключи.

Яхтата прескочи една висока вълна и хлътна в браздата преди следващата. Аби усети как сърцето ѝ се качва в гърлото.

— Джаки, оправи се с електрониките — каза Строу и махна към тъмните екрани.

— Аз ще претърся лодката за оръжия — каза Аби.

— Оръжия ли? — извика Джаки.

— Нали се каним да превземем станцията — отвърна Аби. — Ще ни трябват оръжия.

— Не може ли просто да им обясним какво става?

— Съмнявам се.

Тя видя, че баща ѝ я гледа втренчено.

— Аби, ще те подкрепя във всичко. — След кратка пауза продължи. — Ще ти се доверя, защото знам, че си по-умна от мен и залогът е висок.

Аби се опита да отвори вратата на кабината, но тя се оказа заключена. Тя се засили и я изрита силно веднъж, после още един път. Крехката врата зейна. Тя се спусна надолу по стълбите, държейки се за перилата, и включи осветлението.

Топлият блясък на махагон и тиково дърво погали очите ѝ, лъскавата лодка беше пълна с най-различни джунджурии, в трапезарията изпъкваше един огромен плосък телевизор, монтиран на задната стена, до който се забелязваше вратата към друга стая. Тя отиде в кухнята и започна да отваря чекмеджетата, вадейки най-дългите ножове. След това изтича в другата стая. Тя беше облицована с махагон, с плюшени завеси, приглушено осветление, още един

грамаден телевизор на стената и огледало на тавана. Тя претърси чекмеджетата на бюрото, в които бяха натъпкани най-вече сексиграчки и се прехвърли на нощните масички.

Револвер.

Тя се поколеба и го взе.

Яхтата се разтресе, ударена от вълна, многобройните джаджи се размърдаха, някои паднаха на пода. Нов глух тътен и нощната лампа се търкулна от етажерката и увисна на кабела си. Аби се хвана за крака на леглото, а носът на лодката започна да се издига. Много по-страшно беше да стоиш вътре, където не можеш да виждаш какво става. Яхтата продължаваше да се издига и Аби осъзна, че вълната е огромна: най-голямата от всички.

Тя чу приглушения ѝ рев и се приготви да я посрещне. Сякаш падна бомба; яхтата отскочи встрани с оглушителен трясък, който отекна в тясното пространство, стъклата се начупиха и навсякъде се разлетяха разни предмети. Стаята се накланяше все повече, чекмеджетата на бюрото се отвориха, картините от стената нападаха по пода и за миг Аби си помисли, че яхтата ще се преобърне. Но в един момент тя спря да се накланя и със силно скърцане започна да се изправя, хлътвайки в следващата бразда. За миг настъпи ужасяваща тишина, след това яхтата отново започна да се изкачва все по-нагоре и по-нагоре. Дочу се нова приглушена експлозия, последвана от разтърсващо, усукано движение. Гърмът отекна в стаята и големият телевизор падна на пода, пръсвайки се на хиляди парчета.

Тя изчака да се спуснат в следващата бразда и хукна нагоре по стълбите, отправяйки се към рулевата кабина. Стиснал кормилото с едната си ръка, баща ѝ взе пистолета с другата и отвори барабана.

— Зареден е. — Той затвори барабана и пъкна оръжието в джоба си.

— Нали... Нали нямаш намерение да го използваш? — попита Джаки.

— Надявам се, че не.

Половин час по-късно, за голямо нейно облекчение, Аби различи в далечината светлините на станцията, които проблясваха през плътната дъждовна завеса. Поодрусаната яхта, чиито корпус издържа геройски напъните на бурното море, навлезе в по-спокойните води на пристана, който обслужваше остров Кроу. В далечината се появи големият бял купол, осветен от прожектори, който беше надвиснал над скупчените сгради, построени върху оголения хълм на острова.

Аби си спомняше от една отдавнашна училищна екскурзия двамата лаборанти, които им обясняваха какво се прави в станцията и как те двамата живеят на острова и я поддържат. Във вътрешността на огромния бял балон имаше голяма моторизирана параболична антена, която можеше да бъде насочена към всеки един от телекомуникационните сателити, или дори да се използва за комуникации с космическите кораби в дълбокия космос. Но основната ѝ функция беше да предава презокеанските телефонни разговори — или поне така си спомняше.

Тя се надяваше, че може да я насочи към Деймос — и че орбитиращият около Марс спътник не се намира откъм обратната страна на планетата, което щеше да прекъсне всички радиоконтакти от Земята.

Щом навлезе в пристанището, яхтата забави ход. То беше защитено от две високи скали, които го ограждаха като в прегръдка. Два бетонни кея, стари и напукани, се издигаха от водата под станцията. В пристанището бяха закотвени няколко лодки, но фериботът го нямаше.

Баща ѝ намали скоростта и вкара яхтата на мястото на ферибота.

Аби погледна часовника си: четири часа. Тя погледна нагоре към огромния купол.

— И какво ще бъде посланието? — попита Джаки.

— Работя върху него. — Как щеше да разбере целта на извънземното оръжие — ако въобще беше оръжие — и какво искаше то?

— Ако въобще е оръжие — каза Джаки, — защо досега не е унищожило Земята?

— Защото обитаеми планети като нея се намират трудно. А може би не иска да унищожи човешката раса, а иска да направи нещо друго. Да ни предупреди, да ни скрита задниците, да демонстрира силата си, да ни пороби.

— Да ни пороби?

— Кой знае. Може би психологията им е толкова различна от нашата, че никога няма да успеем да ги разберем.

Двигателят угасна и лодката се кротна до платформата.

— Завържете я — заповяда кратко баща ѝ.

Аби и Джаки скочиха на кея и завързаха яхтата. Стояха на дока, брулени от силния вятър и подгизнали до кости. Аби беше толкова мокра, че ѝ без това не усещаше дъжда. Когато погледна към баща си и Джаки, тя осъзна, че те изглеждат страховито, лицата им бяха омазани с масло, а дрехите миришеха на нефта.

Аби обърна глава към купола и почувства нарастваща паника: какво щеше да им каже? Какво би могла да каже, за да спаси Земята? Внезапно планът ѝ се стори недомислен, дори идиотски. Какво си въобразяваше — че може да уговори нечовешката машина да не унищожава Земята? На всичкото отгоре нямаше гаранция, че тя разбира английски — въпреки че според нея толкова високотехнологичен артефакт със сигурност можеше да подслушва телекомуникациите, да превежда и разбира всичко, което беше уловил.

Както и да е. Заслужаваше си да опита — стига само да измислеше какво да каже.

Баща ѝ пхна револвера в колана си.

— Вървете след мен, запазете спокойствие — и бъдете любезни.

93.

Те тръгнаха към края на кея, превити на две, за да се предпазят от бурята. След това се изкачиха нагоре по асфалтовия път, който водеше към комплекса от сгради върху билото на хълма. Вятърът виеше, проблясваха светкавици и тътенът на гръмотевиците се смесваше с рева на приборя.

Пред тях се извиси станцията, построена на най-високата точка на острова; огромният бял купол с радиоантената и групата микровълнови антени се беше надвесил над скупчените сиви бетонени сгради. Предавателната станция въобще не беше технологично чудо и около нея витаеше атмосфера на тъжно пренебрежение, усещане за неизползваемост и занемареност. Куполът беше покрит с мухъл, къщите бяха запуснати, а пътят осеян с дупки и обрасъл с бурени. Някога боядисаните в бяло сгради бяха толкова изтъркани и обрулени от бурите, че на места боята се беше измила до бетон. Под един навес бяха струпани ръждясало оборудване, релси, купчини пясък и гнили греди. В подножието на станцията, в една защитена долина, имаше няколко къщи и нещо, което като че ли беше зала за развлечения. Около къщите растяха чворести смърчове — единствените дървета, които можеха да виреят на острова. Останалата част от острова беше гола, покрита единствено с трева, шубраци и излъскани гранитни камъни.

Пътят се раздели и те поеха по разклонението, което водеше до станцията. Стигнаха до ръждясала метална врата, монтирана на бетонна ограда, върху която висеше табела с надпис „ХОД“ — първата буква беше заличена от времето. Порталът се осветяваше от ярка флуоресцентна лампа, която хвърляше сенки върху мрачния пейзаж. Аби се приближи и опита да отвори вратата. Заключена. Тя позвъни на звънеца, който се намираще точно до ръждясалата табела.

Нищо.

Натисна бутона по-силно, но отвътре не се разнесе звън и тя най-накрая реши да почука. От ръждясалата решетка до врата се разнесе пропукване и един тенекиен глас каза:

— Какво стана, Майк, пак ли си забрави ключа?

Аби заговори в решетката:

— Не е Майк. Наложил се да акостираме във вашето пристанище. Имаме нужда от помощ.

— Какво? Кой се обажда?

— ПРЕТЪРПЯХМЕ КОРАБОКРУШЕНИЕ — изкрещя Джаки към решетката, произнасяйки отчетливо всяка дума.

— Проклятие. — Вратата веднага се отвори. Един оплешивяващ, мъртвешки бледен мъж около петдесетте се появи на прага, нещастните остатъци от коса покрай темето му бяха завързани на опашка на тила му. — Мили Боже! Корабокрушение? Влизайте, влизайте!

Те нахлуха в тясното фойе, благодарни за топлината, която ги обгърна. В ъгъла стоеше един стар заоблен телевизор, по екрана му танцуваха снежинки. По масата бяха разхвърляни остатъците от среднощно похапване, обвивки от шоколадови десерти, няколко кутийки кока-кола и чаша кафе, заедно с няколко опърпани книги — „Пустата земя“ на Елиът, „По пътя“ на Керуак, „Бдението на Финеган“ на Джойс.

— Добре ли сте? — избъбри пазачът, вперил тревожен поглед в тях. — Лодката ви потъна ли? Сядайте, сядайте! Искате ли кафе?

— Вече сме добре — каза баща на Аби, протягайки ръка. — Казвам се Строу. Лодката ни е в пристанището.

— Няма да откажа кафе — каза Джаки на висок глас.

— Да, хей, веднага идва.

Те се настаниха край металната маса, а мъжът се засуети покрай каната с кафе, притопли я на печката, напълни им чашите и ги постави на масата заедно с едно бурканче сметана и едно бурканче захар. Аби се пресегна с благодарност и си сипа три лъжички сметана и също толкова захар, разбърка кафето и отпи.

— Какво правите навън в тази буря, по дяволите? — попита мъжът.

— Дълга история — отвърна бащата на Аби и си разбърка кафето.

— Искате ли да се обадя на бреговата охрана?

— Не, сега всичко е наред. Моля, не си правете труда. И без това няма да дойдат преди да е отшумяла бурята.

— От всички бури, на които съм ставал свидетел тук — каза мъжът, — тази е най-ужасната — особено през лятото. Голям късмет сте извадили, че сте останали живи.

— Има ли други хора на острова? — подхвърли небрежно баща й.

— Аз и още трима — двамата техници и специалистът по комуникациите. Живеем в къщите долу в ниското.

— Заедно със семействата си?

— Няма никакви семейства тук. Сменяме се на всеки три месеца. Това е четвъртата ми година тук. Плащат много добре и получаваш възможност да се оттеглиш от света. Да почетеш. Да поразмишляваш. Между другото, казвам се Фулър. Джордан Фулър. — Той протегна ръка и се ръкува с всички, които също се представиха.

Баща й отпиваше от кафето. Дъждът шибаше прозорците. Дори от върха на острова Аби можеше да чуе приглушения тътен на прибоя.

— Значи тая вечер сте съвсем сам тук, в станцията? — попита баща й.

— Не, и техникът е тук. Аз съм един вид охрана. Сега в станцията е доктор Симич.

— И кога го сменят?

— Я сменят. Чак в седем часа.

— Бихме искали да говорим с доктор Симич — каза Аби.

Фулър поклати глава.

— Съжалявам. Горест не може да се ходи. Забранено е.

— Стига де — засмя се Аби — Била съм там два пъти досега. Водеха ни от училище.

— Е, това е нещо различно. Водят ни много училищни групи. Но по принцип външни лица не се допускат там. Вратата винаги се държи заключена.

— Но вие можете да я отключите, нали? — попита баща й и се изправи.

— Разбира се. Защо питате?

Баща й извади револвера от джоба си и го постави внимателно на масата, без да сваля ръка от него.

— Тогава, моля ви, направете го.

94.

Президентът вече ги очакваше с нетърпение в заседателната зала. На мониторите по стените се излъчваха предаванията на CNN, MSNBC, FOX и Bloomberg.com, звукът беше изключен, проблясваха изображения на Луната, говорещите глави на различни астрономи и картини на нарастващия хаос, причинен от прекъсванията на електричеството и компютърните сривове.

Форд влезе вътре с останалите и те останаха прави, в очакване президентът да седне пръв. Но той не седна. Плоските монитори преминаха в режим на видеоконференция и на тях се появиха лицата на генерали, служители от кабинета и други.

— Така — каза президентът, — нека да чуем.

Локууд кимна към асистента и на големия екран в дъното на стаята се появи изображение на Деймос.

— Господин президент, това, което виждате, е фотография, направена от спътника Марс Мапинг Орбитър на 23 март тази година на обект, скрит в дълбокия кратер Волтер на луната на Марс, Деймос. Първо малко предистория: Марс има две малки луни, Фобос и Деймос, наречени на гръцките богове на страха и ужаса. Изглежда, че и двата са скоро уловени от притеглянето на планетата астероиди — като казвам скоро, имам предвид през последните половин милиард години. Почти идеално кръглите им орбити отдавна озадачават астрономите, които и до сега не са разгадали как Марс е успял да улови двата астероида в такива идеални орбити, освен ако не е участвало и трето тяло, което да е променило въртящия момент на другите две и да е отлетяло завинаги. Астрономите винаги са го приемали като нещо малко вероятно.

— Какво общо има това със случващото се?

— Господин президент, беше подхвърлена идеята, че Фобос и Деймос са изкуствено разположени в орбита.

— Добре, продължавай.

Локууд прочисти гърлото си.

— Обектът, който виждате на тази снимка — който ние наричаме машината на Деймос — очевидно има изкуствен произход. Според нас, той е построен от непознати извънземни разумни същества, далеч по-напреднали от нас. Смятаме, че той е източникът на гама-излъчването, засечено от ММО. Освен това вярваме, че той е изстрелял късчето странна материя към земята на 14 април и по-голямото парче към Луната тази нощ, което, както знаете, унищожи базата „Спокойствие“. В такъв случай ние приемаме, че това е оръжие.

— Груб анализ на ерозията на повърхността, причинена от микрометеороиди и натрупването на реголит върху и около него свидетелства за възраст между сто и двеста милиона години. Всички наши сателити в орбита около Марс, които могат да се пренасочат към Деймос, вече са пренасочени.

— Деймос прилича на безформен картоф — той не се върти като нормална планета. Той по-скоро се премества. Очевидно машината на Деймос не може да стреля, ако кратерът Волтер не е обърнат към Земята. И тъй като той е доста дълбок, отворът трябва да е насочен право към нас. Това не се случва твърде често.

— И?

— През април се е намирал на правилната позиция, в нощта, когато късчето ни удари. Следващия път, когато се е намирал на позиция, е било тази нощ. Видяхте какво се случи с Луната.

— И кога е следващото насочване?

— След три дни.

— Кога сателитите ще заемат позиция около Деймос? — попита президентът.

— През следващите няколко седмици — отвърна Локууд.

— Защо чак тогава?

— Много от тях имат нужда от гравитационна и орбитална подкрепа. Няма гориво, за да стигнат веднага до мястото.

— Не е ли възможно — попита президентът — разполагането на сателитите ни около Деймос да бъде прието като враждебна маневра?

— Сателитите са малки, крехки и невъоръжени — каза Локууд. — Но да, съществува опасността всичко, което направим — абсолютно всичко — да бъде разтълкувано погрешно. Имаме си работа с извънземно мислене, дори може би с извънземен изкуствен интелект. Освен това е възможно машината да е повредена.

— Тази странна материя, която е била изстреляна към Земята... — каза директорът на националното разузнаване — не мога да разбера защо е толкова опасна? Какво може да причини?

— Това е форма на материя — отвърна Локууд, — която при контакт превръща обикновената материя в странна, също както Мидас превръщал всичко, до което се докосне, в злато.

— И защо това е опасно?

— Първо, защото Земята ще се свие до размер на бейзболна топка. И второ, защото странната материя е нестабилна, тя ще се взриви с такава сила, че ще разпилее Слънчевата система, частици от нея ще попаднат в слънцето, което също ще експлодира и това ще засегне сериозно нашия край на галактиката. — Дълбокият му глас отекна злокобно в стаята.

— Защо тогава късчето е преминало през Земята, без да я унищожи?

— Било е много малко и се е движело бързо. Превърнало е малко материя, но тя се е залепила за него и са излетели едновременно от другата страна. Може би това е била причината да няма голямо изригване на магма, отломки и други подобни при изходната дупка. Не е било засечено никакво сътресение. Било е като бучка масло, разрязана с нож. Нашият геолог ни каза, че вакуумът е запечатал дупката. От друга страна, на Луната е попаднало много по-голямо парче. То също е прелетяло твърде бързо, за да успее да превърне материята, но е било достатъчно голямо, за да генерира огромна ударна вълна, която да разтърси Луната и да изхвърли навън голяма струя отломки.

— Значи този извънземен артефакт просто трябва да изстреля още едно късче странна материя към Земята и всички ще бъдем мъртви? — попита директорът на националното разузнаване.

— Точно така. Ключовият фактор е скоростта. Ако бъде изстреляно с достатъчно бавна скорост, че да заседне в Земята, тогава край с нас.

В стаята се възцари мълчание.

— Някакви други въпроси?

Нямаше. Най-накрая президентът заговори:

— Защо? *Защо* напада точно нас?

— Не знаем. Не сме сигурни дори дали това е нападение. Може да е грешка. Лошо програмиране. Имаше дори предположения... — той замълча за миг, — че машината на Деймос е наблюдавала планетата ни известно време, улавяла е радио и телевизионни предавания и ги е анализирала. Може би е стигнала до извода, че сме опасен вид, който трябва да бъде елиминиран. Или пък е била оставена тук от свръхагресивни извънземни, които искат да унищожат всякакъв разумен живот, който може да възникне в Слънчевата система, да унищожат конкуренцията в зародиш, така да се каже. Може би току-що се е събудило. Първият изстрел на 14 април се появява точно три седмици след като радарът на Марс Мапинг Орбитър е проникнал под повърхността на Деймос.

Президентът закрачи напред-назад по подиума пред екрана, на който се виждаше машината на Деймос.

— Имате ли представа какво представляват тези глобуси и тръбата?

— Не можем да започнем анализ.

Нова обиколка на подиума.

— Добре, какви са препоръките ви? Какво ще правим, по дяволите?

— Господин президент, не можем да дадем никакви препоръки.

Всички мълчаха стреснати.

— Не очаквах това от вас — каза раздражено президентът. — Поисках план за действие.

Локууд се прокашля.

— Някои проблеми далеч надхвърлят уменията ни, те са толкова трудни за разрешаване, че би било грешка да се „препоръчва“ каквото и да било. Това е... именно такъв проблем.

— Не може да няма някакъв план за нападение — да го обстреляме с ядрена бомба или нещо друго. Генерал Майкълсън?

— Господин президент, аз съм военен. Инстинктът ми е да се бия. В началото на обсъжданията настоявах за военно решение. Но доктор Локууд успя да ме убеди, че всеки агресивен ход може да бъде опасен. Дори само *обсъждането* на нападение може да провокира нова атака. Възможно е машината на Деймос да може да подслушва комуникациите ни.

— Това е неприемливо.

— Машината може да ни унищожи за миг. За нея ние сме като неподвижни мишени. Безсилни сме. Планирането и задействането на един военен отговор би отнело години и ще бъде очевидно, дори и провеждано в най-дълбока тайна. Накрая ще трябва да изстреляме нещо в космоса и за да стигне до Марс, ще му бъдат необходими девет месеца. Немислимо е, че машината просто ще стои там през цялото време и ще чака да бъде ударена.

Президентът погледна към директора на НАСА.

— Девет месеца? Вярно ли е?

— Минимум. А следващият прозорец, който ще позволи мащабна атака срещу Марс, ще се отвори чак след две години.

— Мили Боже.

— Единственото, което ни остава — добави Майкълсън, — е мирно и тихо да събираме информация за артефакта.

— Не разполагаме с толкова време — каза президентът. — Сам казахте, че може да ни обстреля отново след три дни. Това нещо виси над главите ни като проклетия дамоклев меч!

Майкълсън разпери безпомощно ръце.

Президентът изруга на глас, хладнокръвието му се беше изпарило.

— Някой да има някоя умна идея?

Форд се изправи.

— Кой сте вие?

— Уайман Форд, сър, бивш агент на ЦРУ. Бях изпратен в Камбоджа да разследвам кратера от сблъсъка — или по-точно изходната дупка.

— Да. Вие сте човекът, който взриви мината.

— Господин президент, това не е проблем само на Съединените щати. Целият свят трябва да се включи в разрешаването му. Трябва да оставим различията настрана. Трябва да мобилизираме всички световни ресурси, най-добрите умове, световната преса. А за да направим това, трябва да съобщим на света срещу какво сме се изправили.

Веднага се надигна вълна от протести. Президентът им махна с ръка да замълчат.

— Значи според вас светът не е достатъчно паникьосан? Не сте ли гледали телевизия?

— Гледах.

— В резултат от удара мащабен електромагнитен импулс прекъсна електрическите мрежи и срина компютърните системи. Получаваме доклади за самоубийствени нападения в целия Близък изток и за клане на християни в Индонезия. Дори в нашата страна хората се събират в църквите в очакване на Второто пришествие. А вие искате още повече да ги паникьосаме?

— Без паника нищо няма да се постигне.

— Може да сме изправени пред ядрена война.

— Трябва да поемем този риск.

— Аз не съм подготвен да поема този риск — отсече президентът. — Това няма да стане публично достояние.

— Скоро ще стане — заяви Форд. — И всички вие в тази стая трябва да сте подготвени.

И той им разказа какво е направил с истинския твърд диск.

95.

Фулър леко се надигна от стола си, на лицето му бяха изписани объркване и изненада.

— Какво, по дяволите...

— Спокойно — каза Строу. — Никой няма да пострада. Моля, вдигнете ръце и се изправете. Не се опитвайте да се правите на герой.

Пазачът вдигна ръце. На лицето му все още беше изписано изумление.

— Аби, вземи му оръжието.

Аби се опита да успокои туптящото си сърце. Това беше още плашещо от плаването с лодка в бурно море. Тя се протегна към пазача, разкопча кобура на кръста му и извади револвера. След това откачи от колана полицейската му палка и нещо, което приличаше на сълзотворен спрей.

— Какво си мислите, че правите? — попита Фулър с нисък глас.

— Много съжалявам за това, но всичко ще ви се изясни след малко. — Строу продължаваше да седи на стола си, отпуснал ръка върху пистолета. — Просто правете това, което ви казвам. Всичко е за добра кауза. Ако щете вярвайте, но ние сме добри хора.

Пазачът се намръщи и ги огледа един по един.

— Добри ли? Вие, хора, сте побъркани!

— Моля ви, отворете вратата и ни отведете при доктор Симич. Отсега нататък, Фулър, *повече няма да повтарям*, така че слушай внимателно и изпълнявай.

Аби беше поразена. Никога не беше виждала баща си такъв: толкова спокоен, толкова решителен — и страховит.

— Добре. — Пазачът се обърна, вкара някакъв код в панела на ключалката и отвори вратата. Озоваха се в бетонен коридор, който водеше до широка, наподобяваща хангар зала под купола. В средата ѝ се издигаше гигантска параболична чиния, монтирана върху ръждясало желязно скеле. Барабаненето на дъжда и воя на вятъра изпълваха залата с приглушени стенания, които звучаха наистина

зловещо и оставяха усещането, че се намират в търбуха на някакъв гигантски звяр.

На въртящ се стол пред едно табло, отрупано със старомодно изглеждащи уреди, ръчки и осцилоскопи, седеше някакъв човек. Той не им обърна никакво внимание; играеше някаква игричка на лаптопа си.

— Джордан! — разнесе се женски глас. — Какво е това? Посетители? — Симич беше слаба, изненадващо млада жена с буйна кестенява коса, без грим и с дълбоки сиви очи. Носеше впити черни дънки и раирана памучна риза, които ѝ придаваха вид на студентка.

— Тъъ, Сара? Той има пистолет — каза Фулър.

— Какво има?

Бащата на Аби извади револвера.

— Пистолет.

— Какво става, по дяволите? — Симич отскочи назад.

— Спокойно — каза бащата на Аби. — Вие ли сте доктор Симич, техникът на станцията?

— Да, да, аз съм — заекна тя.

— И знаете как да работите с тази чиния?

— Да.

— Извинявам се за нахлуването, но нямаше друг начин. — Той се обърна към Аби. — Обясни на доктор Симич какво искаш да направи.

Симич втренчи в Аби сивите си очи.

— Това да не е някаква шега?

— Напълно сме сериозни — отвърна Аби. — Трябва да пренасочите тази чиния.

След минута Симич отвърна:

— Добре.

— Ще я насочите към Деймос. Знаете Деймос, нали, едната от луните на Марс? Можете да го направите, нали?

Симич скръсти ръце. Изненаданото изражение на лицето ѝ беше заменено от враждебност.

— Може би.

— Да или не? Можете да вземете координатите на сегашното му местоположение от интернет.

— Може би ако ми обясните какво става...

Баща ѝ вдигна пистолета и го насочи към нея.

— Доктор Симич? Моля, отговорете на въпросите ѝ и правете каквото ви казва. Ясно ли е?

— Да. — Лицето на Симич остана спокойно. — Мога да насоча чинията към Деймос. Ако просто ми обясните какво искате, може и да успея да ви помогна.

Аби обмисли предложението. Поне си заслужаваше да опита.

— Видяхте ли какво се случи с Луната тази нощ?

— Сблъсък с астероид?

— Не беше астероид. Въобще не беше природен феномен. Това беше предупредителен изстрел. Демонстрация на сила.

— Но... чия сила?

— Неотдавна сателитът Марс Мапинг Орбитър засне една машина върху малката луна на Марс, Деймос. Машината отдавна стои там, може би още преди хомо сапиенс да се е появил на Земята. Построена е от извънземна раса. Изглежда, е оръжие, което стреля по Луната. Не беше обикновен астероид, а късче странна материя.

Видяхте какво се получи — то премина през Луната и излезе от другата ѝ страна.

Симич я погледна и преглътна тежко, сивите ѝ очи се изпълниха със скептицизъм.

— Преди два месеца — продължи Аби, — машината на Деймос стреля и по Земята. Късчето удари остров Шарк, премина през Земята и излезе в Камбоджа.

— Откъде имате всичката тази... информация?

— Имаме достъп до секретни данни от Лабораторията за реактивно движение.

Тя примигна.

— Честно казано, историята ви звучи абсурдно и аз дълбоко се съмнявам в здравия ви разум.

— Както намерите за добре — каза Аби. — От вас се иска да насочите чинията към Деймос и аз ще изпратя съобщение на тази извънземна машина.

Симич размърда устни.

— Съобщение? Като *телефонно обаждане*?

— Повече или по-малко.

— Какво съобщение?

Настъпи моментът на истината. Врълхлетя я панически страх. Какво щеше да каже? Пред очите ѝ се изнизаха събитията от тази ужасна, дълга нощ, нападението на острова, преследването, ужасяващата битка край Палавника, лодката, която размаза убиеца и го прати към смъртта му на дъното на океана.

Внезапно тя разбра какво послание да изпрати. Отговорът се криеше в случилото се тази нощ. Толкова просто, толкова логично — толкова перфектно. Или пък... толкова гибелно.

Аби стоеше зад Симич, която влезе в интернет и прегледа множество бази данни, в търсене на актуални орбитални данни за Деймос.

— Марс е в небето и Деймос е пред него — каза тя. — Условиата са идеални за, тъъ, обаждането. — Симич набра още нещо на клавиатурата, след това направи някакви изчисления на ръка върху лист хартия. Записа си небесните координати и отнесе листчето хартия до една стара клавиатура, разположена пред голям объл монитор.

— Каква е процедурата? — попита Аби.

— Елементарна е. Въвеждам небесните координати, а компютърът изчислява позицията и насочва чинията. — Тя натрака координатите с дългите си пръсти; екранът поиска парола, тя я въведе. Най-накрая се изправи, отиде до едно сиво табло, обсипано с превключватели, и натисна няколко. Нищо не се случи. След това, със скърцане на метал и бръмчене на електрически мотори, огромната чиния започна да се върти и леко да се повдига нагоре. Помещението под купола се изпълни със звуците на превключващи скорости и скърцащ метал, които временно заглушиха воя на бурята. Изминаха няколко минути и след леко изщракване чинията се спря. Симич набра още нещо на клавиатурата, прочете поредицата числа на екрана и се облегна назад.

— Готово. Насочена е.

— Как да изпратя съобщението?

Симич се замисли за миг.

— Използваме специална честота, за да се свързваме директно с комуникационните сателити. Най-вече за да ги пренастройваме, въпреки че я използвахме за комуникациите при мисията до Сатурн. Мисля, че можем да използваме този канал.

Тя млъкна. На Аби й се стори, че улавя слаб проблясък на симпатия, дори интерес, въпреки скептичното изражение върху лицето на жената.

— Гласово съобщение ли искаш да изпратиш... или, тъй, предпочиташ писмена форма?

— Писмена. Ако отговори, ще можеш ли да го прихванеш?

— Ако отговори... — Тя замълча. — Мисля, че „извънземният артефакт“ ще прояви достатъчно ум, за да отговори на същата честота, използвайки същата кодировка. Ако, разбира се, може да чете и пише на английски. — Тя се прокашля многозначително. — Имаш ли нещо против да те попитам... дали не си член на някой религиозен култ?

Аби също я погледна.

— Не, но разбирам кое те навежда на тази мисъл.

Симич поклати глава.

— Просто питам.

— Ще уловиш ли отговора?

— Настроих го за двойно предаване. Ако се получи отговор, той ще бъде разпечатан на ей онзи принтер. Ще ни трябва хартия. — Тя се обърна към Фулър. — Джорди, ще ми донесеш ли една опаковка от онзи шкаф?

— Веднага — каза Фулър.

— Аз ще я донеса — каза Джаки, мина покрай Фулър и отвори шкафа. Извади дебелия пакет принтерна хартия и го подаде на Симич.

— Това би трябвало да бъде достатъчно за извънземната „Война и мир“ — каза сухо Симич, зареждайки хартия в принтера.

— Когато изпращаш съобщението — каза Аби, — постарай се сигналът да е максимално силен. Марс е доста по-далеч от комуникационните спътници в геостационарна орбита.

— Разбирам — каза Симич. Пръстите ѝ затракаха по клавиатурата, натисна няколко превключвателя и копчета на старата метална конзола, настрои няколко избирателни диска и се облегна назад. — Готово.

— Добре. — Аби взе лист хартия и написа няколко думи върху нея. — Това е посланието.

Симич взе листа и дълго време го изучава. Тя вдигна сивите си очи и впери поглед в лицето на Аби.

— Сигурна ли си, че това е мъдър ход? Ако предположим, че това, което казваш, е истина, то това е изключително опасно или по-скоро злополучно съобщение.

— Имам си причини — каза Аби.

— Добре. — Тя се завъртя на стола и постави пръстите си върху клавиатурата. Замисли се за миг, после кимна, написа съобщението и натисна „Enter“. После стана, настрои няколко избирателни диска, погледна осцилоскопа и натисна още няколко превключвателя.

— Съобщението е изпратено. — Тя се облегна назад.

Секундите течаха. Звуците на бурята изпълниха залата.

— Вижте какво — каза саркастично Фулър, — отгатак звъни телефона и никой не вдига.

— Марс се намира на десет светлинни минути оттук — каза Аби. — Нужни са двамадсет минути, за да отговори.

Тя забеляза, че Симич я поглежда с интерес и слаб проблясък на уважение в погледа.

Аби не свалеше поглед от стария часовник, който тиктакаше над конзолата. Всички стояха, без да мърдат: баща й, Джаки, Фулър. Бурята леко разклащаше стария купол. Тя звучеше още по-ужасно, като чудовище, което дереше и удряше с лапи по купола, опитвайки се да проникне вътре. Докато наблюдаваше местенето на стрелката, Аби усети как я обземат съмнения. Посланието беше погрешно, може би дори опасно. Един Бог знае до какво щеше да доведе. Освен това със сигурност щяха да ги обвинят във въоръжено нападение над правителствено съоръжение. Новата лодка на баща й лежеше на дъното на океана и той щеше да бъде нарочен за тартор, човекът с оръжието — което беше углавно престъпление. Беше съсипала своя живот, този на приятелката си и на баща си. Заради някакво послание, от което нямаше да има никаква полза или щеше да има ужасяващи, неочаквани последици.

Стрелката на часовника продължаваше безметежния си път.

Може би Джаки беше права. Трябваше да оставят правителството да се погрижи за проблема. Форд беше във Вашингтон и сигурно вече оправяше всичко. На всичкото отгоре съобщението беше абсолютно идиотско, планът също беше прост, никога нямаше да проработи. Къде й беше акълът?

— Минаха двамадсет минути — каза Фулър, поглеждайки към часовника си. — И Извънземното не се обади у дома.

Точно в този миг старият пращен принтер започна да трака.

98.

Форд обясни всичко, от началото до края — с изключение на това къде беше изпратил твърдия диск.

— Всички вие тук гледате на случилото се като на заплаха за националната сигурност — каза той. — А то не е. Това е *планетарен* проблем. Трябва ни ново мислене. Затова и пратих твърдия диск — *истинския* — на пресата, а ДВД-тата — на някои новинарски канали и организации. Не можете да го спрете. Но можете да се подготвите. Нагласил съм го така, че да разполагате с три дни, преди новината да се разпространи. Имате 72 часа да се подготвите за това, да се свържете с правителствените ръководители, да договорите съгласувана реакция. Да, светът ще изпадне в паника. Тя ще ви е необходима. Всички големи неща се раждат по време на криза. Ето ви вашата криза: използвайте я.

Съветникът по националната сигурност Манфред, с изпито лице и ледени очи, оголи зъби и процеди:

— Само да изясня нещо: разпространил си секретни материали из пресата?

— Да. И не само там.

Манфред махна рязко към двамата дежурни офицери, застанали до вратата.

— Арестувайте този човек. Искам да разберете на кого е предал информацията и разпространението ѝ да бъде спряно.

Форд погледна към президента, но той не възнамеряваше да го спре. Докато дежурните офицери се приближаваха към него, Локууд внезапно се обади:

— Според мен трябва да обсъдим това. Не пренебрегвайте думите му. Намираме се в непозната територия.

Манфред се обърна и отсече:

— Доктор Локууд, най-вече от вас очаквам да разбирате смисъла на думата „секретен“.

Дежурните офицери хванаха Форд от двете страни.

— Елате с нас, сър.

— Карате пак по стария начин — каза тихо Форд. — Чуйте, хора: *Земята е нападната*. Това оръжие може да ни унищожи за един миг. След три дни Деймос ще се завърти в позиция да стреля срещу нас — и този път може да е последният. Всички умират. Унищожение. Край...

— Спестете ни лекциите му и го изкарайте оттук! — извика съветникът по националната сигурност.

Форд погледна към президента и с изненада забеляза изписаната на лицето му колебливост. Уплашеният Локууд мълчеше. Никой нямаше да го защити. Никой. Но стореното сторено. След три дни светът щеше да научи.

Двамата офицери го поведоха към вратата. Манфред тръгна след тях. Докато излизаха, мобилният телефон на Форд започна да звъни.

Той се обади.

— Приберете това нещо — нареди Манфред от вратата.

— Ще ми дадете ли телефона си, сър?

— Уайман? Обажда се Аби. Намираме се в предавателната станция на остров Кроу. Изпратих съобщение до Деймос — и получих отговор.

— Сър, телефона, веднага!

— Почакайте! — извика Форд, но дежурният офицер го грабна, затвори го, двамата с другия мъж го хванаха под мишниците и го повлякоха към вратата.

— Почакайте! — каза Форд на висок глас, обръщайки се към Манфред — Получили са съобщение от машината на Деймос!

Манфред затръшна вратата и дежурните офицери, придружени от няколко тайни агенти, повлякоха Форд към асансьора.

— Правите голяма грешка — каза Форд, но по лицата им прочете, че няма смисъл да казва каквото и да било.

Вратата на асансьора се отвори и той беше натикан вътре. Когато стигнаха на първия етаж, докато го отвеждаха към очакващата ги полицейска кола отвън, един от тайните агенти се спря и докосна слушалката в ухото си.

След това се обърна към него с непроницаемо изражение на лицето си.

— Искат да се върнете горе, сър.

Горе в заседателната зала президентът стоеше до масата, а до него се беше изправил Манфред, с почервеняло от гняв лице.

— Какво е това съобщение? Искам да знам за какво става въпрос, по дяволите.

— Изглежда, моята асистентка е изпратила съобщение до машината на Деймос — каза Форд, — и е получила отговор.

— Как?

— Като е използвала предавателната станция в залива Мъсконгъс, която се намира на остров Кроу.

Тишина.

— И какво е гласяло съобщението? — попита президентът.

— Не знам. Взеха ми телефона. Може ли да предложи да се обадим и да разберем?

— Това е абсурдно... — започна Манфред, но президентът го прекъсна с нервно махване на ръката. Той посочи телефона. — Обади им се и ги пусни на високоговорителя.

Охраната го пусна. Един от асистентите му подаде едно листче с номера на станцията. Форд се приближи към масата, вдигна слушалката и го набра.

Когато телефонът започна да звъни, той си помисли: „За Бога, какво ли е направила пак Аби?“

От говорителите в заседателната зала се разнесе звукът на позвъняване, веднъж, два пъти, след което се чу сприхав глас.

— Предавателна станция на остров Кроу.

— Обажда се Уайман Форд — каза той. — От заседателната зала в Белия дом.

Последва мълчание.

— Аз съм доктор Сара Симич, технически директор на станцията на остров Кроу. Имам да ви съобщя някои... наистина зашеметяващи новини. — Гласът ѝ звучеше твърдо, но в него се усещаше лек трепет.

— Затова се обадохме — каза Форд. — Слушаме ви.

— Ще ви дам Аби Стру, която осъществи контакта. Тя ще ви обясни. Но нека ви кажа, че е абсолютна истина. Проверихме го няколко пъти.

След миг от високоговорителя се разнесе гласът на Аби, висок и нервен.

— Ало?

— Аби?

— Уайман? Мамка му, няма да повярваш...

Форд бързо я прекъсна:

— Аби, намирам се в заседателната зала на Белия дом заедно с президента и те слушаме по високоговорителя.

— О! — Тишина. — Извинете пиперливия ми език.

— Какво стана?

— Изпратихме съобщение до Деймос, като използвахме предавателната станция на остров Кроу.

— Защо?

— Знаеш много добре защо! Първите два изстрела бяха предупредителни. Извънземното нещо се опитваше да ни изпрати съобщение. Да ни каже нещо. И очевидно очакваше отговор, опитваше се да измоли отговор. Защо иначе не ни уби още с първия изстрел? Това беше предупредителен изстрел, ако мога да използвам военната

терминология. — Тя замълча. — Реших, че ще е по-добре да му отговорим — или следващият изстрел щеше да е краят.

— Какво беше съобщението?

— Нека първо обясня. Помислете, защо се дава предупредителен изстрел? За да се накара противника да спре, да се предаде, нали? Реших, че точно това е искало. Затова му изпратих съобщението, което искаше да чуе.

Кратка пауза.

— И то е? — попита Форд.

— Точно каквото казах. Какво правите, когато чуете предупредителен изстрел? Предавате се. Затова му изпратих съобщение: „ПРЕДАВАМЕ СЕ.“

Настъпи дълга, стряскаща тишина.

— О, Господи — каза съветникът по националната сигурност.

Лицето на Майкълсън беше побледняло.

— А... отговорът?

— Ще ви го прочета. Малко е объркващо. „ПРЕДАВАНЕ ПРИЕТО. ЧАКА. НИЕ ИДВА.“

— Ти си се предала? — изрева внезапно президентът, пристъпвайки към телефона. — *Предала* си се от името на Съединените американски щати?

— Кой крещи така?

— Аз съм президентът.

— О, извинете. Не, сър. Вие не разбирате. Няма начин да се предадем! Точно това са правили корабите в миналото по време на война! *Престрували* са се, че се предават, и след това са разказвали играта на групата за абордаж, когато най-малко го е очаквала. Така просто печелим време, това е. Освен ако Господ не е отменил скоростта на светлината, ще минат много години, преди извънземният пост на Деймос да успее да се свърже с родната си планета. Времето *трябва* да ни стигне, ако наистина решат да дойдат. Ще минат двацет, трийсет години, може би векове преди да се появят, в зависимост от това на колко светлинни години се намират от нас. Това съобщение просто ни спечели време да се подготвим, да се въоръжим, да изградим защита срещу нашествието.

— *Нашествие* ли каза? — попита Майкълсън.

— Да. *Нашествие*.

Настъпи мъртвешка тишина.

— Нали не си помислихте наистина, че ще се *предадем*? —
попита Аби. — По дяволите! Ние ще се *бием*.

ЕПИЛОГ

Слънцето залезе, морето беше спокойно, небето — обсипано със звезди. Аби стоеше на края на кея в Раунд понд и гледаше към тъмното пристанище. Белите рибарски лодки, които бяха закотвени там, се поклащаха леко в унисон, сякаш ръководени от невидима ръка. Лекият бриз галеше водата и разклащаше такелажа на голямата яхта, закотвена край пилона, и ритмичното му поскръцване се разнасяше по водата като тиктакане на часовник.

До нея стоеше Уайман Форд.

— Ето тук бях поставила телескопа си — каза Аби, — когато онова нещо профуча над главата ми.

Форд кимна, застанал със скръстени ръце, вперил поглед в морето.

— Започна като ярка светлина над църквата, в пълна тишина, след това прелетя над главата ми, последвано от силен гръм, преди да се изгуби зад остров Лаудс, ей там.

— Значи така започна всичко — каза Форд. — Невероятно колко неща се случиха от тогава. — Той отпусна ръцете си и се обърна. — Дойдох да те видя, защото искаме да ти предложим работа. Имаме нужда от теб, от твоята проникателност. От твоята интелигентност. За онова, което предстои.

Аби усети как се изчервява.

— Благодарение на теб — продължи Форд, — ние разполагаме с време да се подготвим. Настъпи моментът да станеш още по-полезна, като се образоваш. Ще се върнеш в университета, ще завършиш и ще те вземем на работа.

— Изхвърлиха ме от Принстън. Кой ще ми даде стипендия сега? Разорена съм.

Форд бръкна в джоба си и измъкна бял плик.

— Принстън. Пълна стипендия.

— Как...

— Използвах някои връзки. — Той продължаваше да държи плика в протегнатата си ръка.

Тя се поколеба.

— Вземи го. Нужни са ни всички умни хора. Чака ни много работа.

Тя го взе.

— Благодаря.

Той се усмихна и ѝ подаде още нещо: връзка ключове. Леко ги разклати и те задрънчаха.

— Какво е това?

— Ключовете за „Марея III“.

Тя ги взе, останала без думи.

— Стори ми се напълно естествено — каза той, — след всичко, което се случи. С комплименти от президента. Този път е нова, 38-футова „Стенли“, закотвена в пристанището Бутбей. Ще трябва да отидеш дотам и да си я докараш. Да изненадаш баща си.

— Благодаря... — Аби усети буца в гърлото си.

— Вече потопи две от лодките му — смяташ ли, че тази ще оцелее?

Тя кимна.

Той замълча и се загледа в морето. После отново заговори:

— Светът се промени. Разбира се, не се разминахме с бунтовете, самоубийствените нападения, ненормалните религиозни секти. Мюсюлманският свят е в пламъци. Но като че ли останалата част от света е променила рязко курса си. Китай и Индия ни сътрудничат, предоставиха ни най-добрите и най-умните си хора, както и руснаците, и европейците. Японците, израелците и корейците са невероятни. Като че ли започва период на откритост и сътрудничество, поне в по-голямата част от света. Ти можеш да бъдеш част от него... ти *ще* бъдеш част от него.

Аби кимна.

— А сега ще ти разкрия част от секретна информация. *Изключително* секретна. Искаш ли да я чуеш?

Аби го погледна. Погледът му продължаваше да се рее над морето... или по-скоро към звездите.

— Къде е уловката?

— Уловката е, че тайни се пазят трудно, а тази трябва да бъде запазена. Когато я чуеш, ще разбереш защо.

— Знаеш, че мога да пазя тайни.

— Миналата седмица един от сателитите ни, разположени около Деймос, случайно прихванал мощна радиовълна от артефакта. Очевидно е била някакъв вид комуникация.

— Разшифровахте ли я?

— Не. Никога няма да успеем — изглежда неразгадаема. Но важното не е съобщението, а *накъде* е било изпратено.

— Къде?

— Към останки от звезда в съзвездието Корона Аустралис — Южната корона — известна като RX-J 1867.1–0989. Тя отдавна е позната на астрономите. Много загадъчна звезда. Много силен източник на гама-излъчване, заобиколен от непрекъснато нарастващ облак прах — останки от гигантска свръхнова — звезда, която е избухнала преди около дванайсет милиона години.

— Какво ѝ е загадъчното?

— За астрономите RX-J е била категоричен пример за „кваркова звезда“ или „странна звезда“.

— Странна звезда?

— Точно така. Кълбо от странна материя, с ядро — остатък от свръхнова. Тя е изпарила всички планети, които са орбитидали около първоначалното слънце RX-J. Освен това е стерилизидала целия звезден район чрез интензивния си поток от гама-лъчи. Може да е станало по естествен път. Но пък може и да не е.

Аби се замисли над вероятностите.

— Искаш да кажеш, че на мястото, за което е бил предназначен сигналът, може да няма живот?

— Точно така. Поне на десет светлинни години от него. Артефактът е изпратил съобщението до един от най-смъртоносните и облъчени райони на галактиката.

— Но... защо? Какво означава това?

Дори в мрака Аби можеше да види блясъка в очите му, когато се обърна и я погледна. Той не каза нищо и просто изчака тя сама да се досети. Внезапно тя разбра. Всичко.

— Значи извънземният артефакт е изпратил съобщение до родната си планета — каза бавно тя. — Но никога няма да получи

отговор.

Форд кимна.

— Каквито и да са били те... отдавна не могат да отговорят.

Издание:

Дъглас Престън. Сблъсък
Американска, първо издание

Редактор: Сергей Райков

Художник: Димитър Стоянов — Димо

ИК „Ергон“, 2010 г.

ISBN: 978-954-9625-57-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.